



İŞÇİ-KÖYLÜ

Demokratik Halk İktidarı İçin

www.iscikoylu.org
umutyayimcilik@ttmail.com

Sayı: 26

Yıl:1 19 Eylül-2 Ekim 2008 *Fiyatı: 1 YTL *ISSN: 1307-878X



İmha ve inkar sürececek, direniş de...

30 Ağustos'taki devir teslim töreniyle Genelkurmay'ın başına geçen İlker Başbuğ ve beraberindeki komuta kademesinin, devletin Kürt ulusuna yönelik imha ve inkar politikalarının sürdürücüsü olacağı, devlet-ordu örgütlenmesini kavrayanlar açısından açıktır.



X Genelkurmay Başkanı olmadan önce de özellikle Kürt ulusuna yönelik saldırılarda etkin bir aktör olan Başbuğ'un, ilk ziyaretini Malatya, Diyarbakır, Van ekseninde gerçekleştirmesi ve işbirlikçilerini güçlendirme planlarını açıklaması şaşırtıcı olmamıştır. Van'da kendisini alkışlayanlar için "temiz vatandaşlar" tanımlamasını yaparak "sözde vatandaşlar" söylemine yeni bir soluk getiren Başbuğ, yıllardır dinlediğimiz "son terörist kalana kadar mücadele devam edecektir" kararlılığını da ortaya koymuştur. Ancak tüm söylenenler mezarda ısıklık çalmak ya da "PKK'nin kırılma noktası" hayali belirlemesi yapmaktan öte bir anlam ifade etmemektedir. İmha ve inkar saldırıları nasıl devam ediyor ve ederse, direniş hattı da aynı şekilde devam edecektir. Kürt halkının yanında olmak da daha bir önemli olacaktır bu süreçte!

DESA direniş sürüyor

Sendikali olma hakkını kullandıkları için işten atılan DESA deri işçilerinin mücadelesi aylardır sürüyor. Geçmişten gelen direniş geleneği ve mücadele ruhu Deri-İş Sendikası'nın kazanım elde etme olasılığını güçlendiriyor. İşçilerin kararlı tutumları da bunu gösteriyor. **□ Sayfa 4**

Fındık kabuğunu bile doldurmuyor artık...



Önceki yıl fındık üreticisine "jest" yapan AKP hükümeti, hem alım fiyatlarını erken hem de Tarım Bakanı Mehdi Eker'in deyişi ile "Karadenizlilerin memnun olduğu" bir fiyat açıklamıştı. Fakat oylar alındıktan bir yıl sonra fındıkta durum tam tersine döndü. **□ Sayfa 5**

Anlatmayın kendinizi Biz sizi Lice'den sorduk

Dün Kürd'ü tamamen inkar edenler, belki bugün Kürd'ün varlığını kabul edebiliyorlar. Ancak, ulusu ulus yapan temel unsurlarından koparak tanımlamaya çalışmak, onun bir ulus olarak varlığına tahammül etmemek inkarın apaçık sürdürülmesinden başka bir şey olmuyor. **□ Sayfa 5**

Tecrit ve tredman artarak devam ediyor...

IHD Ankara Şubesi Cezaevi Komisyonu 5 Eylül 2008 tarihinde Adalet Bakanlığı Ek Bina önünde basın açıklaması yaparak, Mayıs-Ağustos aylarında hapisanelerde yaşanan hak gasplarını açıkladı. **□ Sayfa 7**

Devrim için nesnel şartlar müsait...

Nepal'de hükümetin hazırladığı program 14 Eylül günü Kurucu Meclis tarafından onaylandı. Muhalefetin sunduğu 17 maddelik öneri ise reddedildi. Programı savunan Başbakan Prachanda yoldaş, meclisteki partilerin farklı ideolojileri savunduğunu ancak mümkün olduğunca ortak yönleri ön plana çıkardıklarını vurguladı. Prachanda ayrıca Halk Kurtuluş Ordusu'nun isminin değiştirilmesi üzerine muhalefetin yaptığı öneriyi de net bir şekilde reddetti. **□ Sayfa 13**

Yoksullar

12 ay oruçlu ama iftar vakti yok!



Ramazan ayı dolayısıyla İstanbul'un yoksul semtlerinden Sulukule ve Yenibosna'da Ramazan çarşılarını gezerek iftarını açan insanlarla bu Ramazan'ı nasıl karşıladıkları üzerine sohbet ettik. **□ Sayfa 2**

Medya-Para-Siyaset Denklemi'nde DOĞAN ve ERDOĞAN KAVGASI



12 Eylül'ü unutmadık!

12 Eylül Askeri Faşist Cuntası'nın yıldönümünde ülkenin birçok yerinde protesto eylemleri yapıldı. **□ Sayfa 16**

"Medya-Para-Siyaset" ilişkisinin ülkemizdeki en önemli oyuncusu olan Aydın Doğan ile Başbakan R. Tayyip Erdoğan arasında bir haftadan fazladır süren karşılıklı ithamların ve peşi sıra iki medya grubunun (Doğan ve Çalık) kendi yayın organlarında birbirlerine karşı çarşaf çarşaf yazılar dizmelerinin, karşılıklı karalama kampanyası açmalarının ardından geriye bakıldığında, bu iki rakibin "paylaşamama" sorunu olduğu açıkça görülecektir. Uzlaşının, çıkar hesaplarının sekteye uğradığı dönemlerde medyaya yansımaları ilişkilerin bir bir ortaya serilmesi, arka plandaki rant kavgasına ışık tutmaktadır.

AKP ile Doğan Grubu'nun temsilcileri gereği birbirlerine ihtiyaç duydukları ve bugüne kadar iyi bir yol arkadaşlığı yaptıkları söylenebilir. "Al gülüm, ver gülüm" şeklinde tezahür edilen ilişkiyi göstermesi açısından bir dönemki Emin Çölaşan örneğine dikkat çekmek yerinde olacaktır. Emin Çölaşan'ın gazeteden gönderilmesine neden olan konu hakkında, gazeteci Alper Görmüş şöyle söylemektedir: "Emin Çölaşan, Hürriyet'ten çıkartıldıktan sonra yazdığı kitapta anlattı. 'Petrol Ofisi sıkışıklığı' günlerinde, Ertuğrul Özkök'ün kendisine 'hükümetle işlerinin olduğunu, kendisinden onları kızdıracak şeyleri yazmamasını rica ettiğini' artık hepimiz biliyoruz." **□ Sayfa 8**

İşçi köylü'den

Gerçekleri yığınlar taşıyamadı ısrarlı olmalıyız!

Türk hakim sınıfları arasında yaşanan çatışmanın kısa sürede bir duraksama içine girebileceği yönünde işaretler görülmektedir. **□ Sayfa 2**

Sınıfsal Yaklaşım

Ulusal sorun= Temel sorun?

Sayfa 3

Emekçinin Gündemi

Yarını bugünden görerek örgütlenmek!

Sayfa 4

Pusula

Sürecin sorunları militan bir çizgiyle aşılır!

Sayfa 11

Evrensel Bakış

Maskeler çıkarıldı!

Sayfa 13

Yoksullar 12 ay oruçlu ama iftar vakti yok!

Ramazan ayı dolayısıyla İstanbul'un yoksul semtlerinden **Sulukule** ve **Yenibosna**'da Ramazan çadırlarını gezerek iftarını açan insanlarla bu Ramazan'ı nasıl karşıladıkları üzerine sohbet ettik.

İlk durağımız Bahçelievler Belediyesi'nin **Yenibosna**'da kurduğu iftar çadırı oldu. İftar topunun atılmasına yaklaşık yarım saat kalmışken kapıda beklediğimizden düşük bir yığılma var. Çocuklar bir an önce kendileri için ayrı kurulan çadıra girmek için gürültüyle kapıyı zorlarken görevlilerden biri büyüklerin gireceği çadırda yer olmadığını ve dışarıda kalanların geri gitmesini istiyor. Çadır kapısındaki azlığın nedeni de ortaya çıkmış oluyor. Bahçelievler Belediye Başkanı ve arkadaşları, korumaları ve emrindeki çalışanlarla çadırda önemli bir alanı işgal etmiş durumda. Hayır diye kurulan çadırların halkın dini duygularını istismar etmek için bir reklâm kampanyası olduğu anlaşılmış oluyor böylece. Çadırda iftarını açan insanlarla sohbet etmek istiyoruz ancak çoğunluğu sohbet etmek yerine yemeğini yemeyi ve ilahileri dinlemeyi tercih ediyor. Bahçelievler Belediyesi'ne bağlı taşeron temizlik firmasının işçileriyle sohbet ediyoruz. Ramazan ayı dolayısıyla yapılan zamların kendi mutfaklarına nasıl yansıdığını sorduğumuzda hiçbir şekilde etkilenmediklerini söylüyorlar, en fazla 600 YTL maaş alan işçiler. **Mustafa Kaplan** adlı bir işçi yanındaki işçilerin Tokatlı olduğunu ve sohbet etmeye çalıştığımız işçilerin gıda ihtiyaçlarını 12 ay boyunca memleketlerinden sağladıklarını söylüyor. Köyden gelen yiyecekler açıkça söylemeyen ancak kıt kanaat geçiren işçilerin maddi sıkıntılarını önemli oranda karşılıyor.

Sohbete devam ettiğimiz Kaplan

derilirken takım elbiseli, yağlı boyunları görmek istemediği için. Her Ramazan ayında iftar çadırlarının önündeki kalabalığın bir önceki seneye göre arttığını söyleyen Kaplan, tek kişi çalıştığını ve son zamlarla birlikte 5 kişi olan ev halkının ihtiyaçlarını karşılamakta çok zorlandığını anlatıyor. Bir çocuğu yanlış yapılan ameliyat sonucunda sakat kalmış, bir diğer çocuğu da kan davası yüzünden hapishanede yatıyor olan Kaplan **"birileri daha çok kazansın diye yapılıyor zamlar, beni seni kimse düşünmüyor"** derken öfkeli ve düşünceli. Memleketi olan Çorum katliamı, kan davası, yoksulluk ve yaklaşan yerel seçimler üzerine yaptığımız sohbetten tebessümle ayrılırken elindeki poşette ekmeğe gördüğümüz bir teyzeye kendisiyle beş dakikalığına da olsa röportaj yapmak istediğimizi söylüyoruz, ancak kendi deyimiyle dilencilik yapmak zorunda kaldıklarını ve gazetelere yoksullukla çıkmaktan utandığını söyleyerek reddediyor bizi.

"Biz insan değiliz!"

Sulukule, Ramazan ayında da yine yıkımlarla gündemde. Yoksulluğu baki olan Sulukule halkının sorunlarına devletin kökten çözümü biliniyor: **yıkıp dağıtmak!** Müslümanlık nara-ları atarak hükümet olan AKP, Ramazan ayı vesilesiyle halkın dini duygularını sömürmeye devam ediyor. Özellikle ortaya çıkan "yardımlaşma dernekleri" yine halkın hassasiyetlerini istismar ediyorlar. Herkesin Başbakanı olduğunu iddia eden Erdoğan, muhalif semtlere yardım etmediği gibi, nasıl yıkacağının hesaplarını yaparak, şu sıralarda devam eden Deniz Feneri davasıyla da ne kadar "yardımsever" olduğunu gösteriyor. Sulukule'de halkın büyük

bir çoğunluğu yazılı ve görsel basına alışmış görünüyor. Semte girişte yol sorduğumuz bir genç, "haber yapmak için mi gidiyorsunuz?" diye soruyor. Mahalleye giriyoruz, biraz ilerlediğimizde yolun kenarında oturmuş, fotoğraf çektiğimizi gören yaşlı bir amca, "ne yapıyorsunuz oğlum burada?" diye soruyor. Adı **Ahmet Tekin**. Ve başlıyor anlatmaya; "Ben kendimi bildim bileli burada oturuyorum. Bizi evimizden yerimizden edecekler, bunca insan, kadın, çocuk ne yapacak hiç düşünün yok. Ramazan için bize yardım etmiyorlar ama ne için, ne zaman yardım etmişler ki? Bize, buraya kâfir gibi bakıyorlar, insan değiliz gibi bakıyorlar, çok zoruma gidiyor bu. Bunu herkes konuşmaz senle, iyi dinle beni. **İnsanlık evlerimizi başımıza yıkamakla oluyorsa eğer, biz insan da değiliz, hiçbir**

sey de değiliz!"

Seçimlerde yine de buralardan oy alır mı AKP diye soruyoruz; "Ne oyu günahımızı bile alamaz" diyor, evlerini yıkan "Müslüman Başbakan-



la" konuşur gibi sert ve öfkeli bir şekilde.

Devam ediyoruz sokak aralarında dolaşmaya, her yerde yıkılmış evler var.

Surların arkasına sıkışmış yoksulluk!

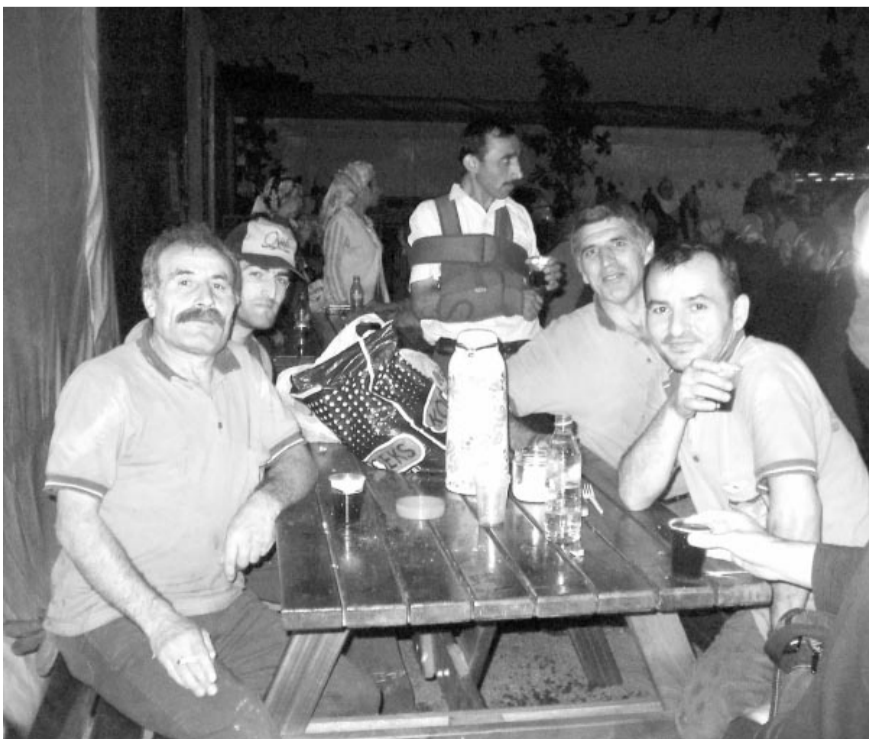
Sulukule Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği'ne gidip, bir de başkanla görüşmek, hem yıkımlarla ilgili bir gelişme var mı hem de sıkıntılar neler görüşmek istiyoruz. Yolu sorduğumuz ilk kişi bizi derneğe kadar götürüyor ve başkana görüşmek istediğimizi söylüyor. Yoksulluğu Ramazan'la birlikte kendini nasıl hissettirdiğini konuşuyoruz ve tabii ki yer Sulukule oluncu söz yıkımlardan açılıp ilerliyor. **Sulukule Roman Kültürünü Geliştirme ve Dayanışma Derneği Başkanı Şükrü Pündük** anlatıyor, "Bizim insanımız burada evlerinin yıkılmasının sıkıntısıyla yaşıyorlar. Ne Ramazanları ramazan, ne oruçları oruç, ne de bayramları bayram gibi olacak. Bize hiçbir yardımda bulunan yok. Hangi gün Ramazan çadırı kurulmuş ya da yardım yapılmış? Hiçbir gün. Burada Ramazan'dan 3 gün önce yıkımlar oldu. İnsanlar, yerlerinden dostlarından ayrılmalarının hüznü ile yaşıyorlar. Hiçbir yardım olmadığı gibi ellerinden gelse bizi burada buradan atacaklar."

Bu kadar sahipsiz kalmışlığın ken-di içinde bir dayanışma ağı geliştirdiğini belirten **Pündük**, "Biz kendi imkânlarımız dâhilinde ya da birilerinin kişisel çabalarıyla çok kötü durumdaki ailelere yardım dağıtıyoruz" diyor. Kentsel Dönüşüm Projesi'ni eleştiren **Pündük**, "Buradaki insanlar için bir şeyler yapmak istiyorsanız buranın insanlarıyla bir şeyler yapın, dışarıdan projeye bu iş olmaz. Zaten bu projenin bizim için olmadığını, dışarıdan gelecek olan malum kişilere yapıldığını biliyoruz. Taşoluk'ta insanlara ev verdiler, insanlar orada oturamayacakları için **10-15**

bin YTL karşılığında evlerini devretmek zorunda kaldılar. Niye o evler Taşoluk sakinlerine yapılmadı? Buradaki insanları oraya, oradakini buraya taşımanın anlamı ne? Böyle bir proje olur mu?" diyor. Başbakanı eleştiren **Pündük**, Erdoğan'ın sözlerinden alıntı yaparak devam ediyor anlatmaya, "Başbakan bir konuşmasında **'ben yoksulun, mazlumun, haklının başbakanıyım'** diyordu, hani şimdi nerede? Gelsin de burada başbakanlık yapsın bakalım. Biz başbakanın sözünü tutmasını istiyoruz."

Ekonomideki iyileşmelerden bahsederek AKP hükümetinin yoksul halkı görmediği/görmezden geldiği açık görülüyor. 225 YTL açlık sınırına fiyat biçtiklerinde de kesinlikle Sulukule'deki aç insanlara karşı "duyarlılıklarını" gösteriyorlardı. **Şükrü Pündük**'e bu konuda neler düşündüğünü soruyoruz, cevabı sindirilmiş bir ülkenin gerçeğini yansıtır, "Şimdi ben o konuya girmeyeyim. Ekonomi iyi diyeceğiz, demedik mi hemen kelepeklik oluruz, hemen hapishaneye" diyor.

Halkı tasfiye etmenin bir diğer yolu olarak da çocukları okullara almıyorlar Sulukule'de. Bu durumu ve devamını anlatıyor **Pündük**, "Çocukları okula dahi kayıt etmiyorlar. Bizde kaydınız yok, kaydınız şurada, burada diye insanları okul okul gezdiriyorlar. Buradaki insanlar açlar! Ayağında ayakkabısı yok giymeye, evinde yemeği yok yemeye. Ekmeği de bırak 1 Lirası yok cebinde, bu insanlara ev verildi Taşoluk'ta. Kaç para? 350-400 YTL kira bedeli ödermiş gibi. Bu durumdaki insanlardan, 225 doğalgaz, 222 bağlatma parası, elektrik ve su açtırma parası istiyorlar. Bugün ayın 11'i bu ayın 20'sinde de ilk kiranız başlıyor diyorlar daha eve bile çıkmadan. Bunun adı da sosyal proje, böyle sosyal proje mi olur? Bizim köyümüzde yok ki yiyeceğimizi getirelim. Evimize ekmeğe götürüyoruz, nereden ödeyeceğiz bu kadar parayı?" **(İstanbul)**



İşçi-köylü'den

Gerçekleri yığınlara taşımada ısrarlı olmalıyız!

Türk hakim sınıfları arasında yaşanan çatışmanın kısa sürede bir duraksama içine girebileceği yönünde işaretler görülmektedir. Laiklik şeriat tartışmasıyla başlayan süreç bugün yolsuzluklar noktasında düğümlenmiş durumdadır. Bu çatışmaların temelinde çıkar ilişkileri yattığı bir gerçektir. Elbette ki bu çıkar çatışması Türk hakim sınıf küklerinin yanı sıra emperyalistlerin çıkarlarını da içeriyor. TC'nin komşularıyla ve bölgenin diğer ülkeleriyle son dönemde sürdürdüğü politikaların emperyalist efendilerinin bölgeye ilişkin hazırlanmış oldukları reçetelerde bağımsız olduğunu düşünmek, efendi-uşak arasındaki ilişkiyi yeteri kadar kavramamak anlamına gelir.

Egemen sınıf klikleri arasındaki çatışma devletin çeşitli kurumlar arasında da kendini hissettirdiğine her fırsatta dikkat çekmiştik. Özellikle bugünkü dalaşa medya grupları tam bir silahşor görevi görmektedirler. Kitleleri aldatmak, gerçekleri tersyüz etmek için her türlü ahlaksızlığa başvurmakta tereddüt etmemektedirler. Sermayenin kiralık kaleşörleri tanımlaması, hükümet yanlısı medya ile Doğan Grubu arasında yaşanan son çatışmada bir kez daha açığa çıktı. Hiç şüphesiz tüm bu iç çatışmalar, geniş yığınlar nezdinde gerçeklerin daha net olarak görülmüşü sürecine hizmet ediyor. Bu anlamıyla da iyidir.

Böylesi dönemler, hem perde arkasındaki gerçeklere ayna tutma ve hem de bu iç çatışmalar neticesinde ortaya çıkan sonuçlardan hareketle gerçekleri daha yalın bir biçimde yığınlara taşımak için bize daha iyi fırsatlar sunmaktadır. Örneğin, uşak Tayyip'in şu söylemleri: *"Bundan sonra Sayın Doğan yazdıka ben de açıklayacağım. Çünkü, bu hamur su kaldıracak. Daha çok vaktimiz var. O yazacak, biz açıklayacağız. Ve bunların bütün o kara kaplı defterleri ortaya çıkacak. Bunu bilmeniz lazım..."* Bu AKP'nin ve sözcülüğünü yaptırmış sermaye kesimleri ile diğer rakiplerin kirli ilişkilerinin itirafı niteliğindedir. Uşak Erdoğan'ın öz olarak ifade ettiği hırsızlıklarını, ahlaksızlıklarını açıklamaya devam ederseniz, biz de sizinkileri açıklarız. Diğer bir ifadeyle; dokunmayın bize yoksa dokunuruz size diyor. Kuşkusuz yolsuzlukta, hırsızlıkta bunların birbirinden farkı yoktur. Ama bu gerçeği sadece duyarlı ilericiler güçlerini görmeye yetmez. Önemli olan bu gerçekleri yığınlara taşımaya başarmaktır. Bunun için de somut meseleler üzerinde yoğun bir teşhir faaliyetine hız vermek gerekir. Her fırsatta "yetimeyin" hakkında söz eden AKP'nin nasıl emek hırsızı, halk düşmanı bir nitelikte olduğunu yaşanan bu tür somut meseleler üzerinden ortaya koymayı başarabilmektir. Somuta dayalı propagandaların ikna edici ve etki gücü daha da güçlüdür.

Türk egemen sınıf klikleri arasındaki bu çatışmalar varolan ekonomik krizin daha da derinleşmesine yol açacaktır. Üretimden giderek kopan, yolsuzluk ve hırsızlık sınırlarını tanımayan bir ekonominin içine düştüğü krizin yaratacağı sonuçlar da ağır olur. AKP bu krizin ağır faturasını dün olduğu gibi bugün de emekçilere çıkarmaktadır. Peşpeşe gelen zamlar, ücretlerin düşüklüğü, işsizlik emekçiler için yaşamı daha çekilmez kılmaktadır.

Tabii ki egemen sınıfların içine düştükleri krizin derinleşmesini tetikleyen diğer önemli nedenlerden biri de Kürt sorunudur. Kürt sorununa yaklaşımda "imha" ve "inkar" politikasında Türk ordusuyla yarışan AKP, özellikle önümüzdeki yerel seçimlerde Kürt illerinde DTP adaylarına karşı egemenlerin tüm kliklerinin desteğini almak için de yoğun bir çaba içindedir. Ve bir çok Kürt ilinde bu ırkçı-inkarcı güçlerin objektif olarak böylesi ortak bir tutum içine girmeleri pekala mümkündür. Erdoğan'ın bazı Kürt illerini şimdiden işaret etmesi, öngörülen projenin ürünüdür. Hedeflenen şey, sözü edilen illerde yerel yönetimler alıp, "Kürt sorunu yoktur. Terör sorunu vardır" karşıdevrimci icraatlarına meşruluk kazandırmaktır.

Bu konuda egemen sınıflar kurumlarıyla birlikte hiçbir fırsatı kaçırmamaktadırlar. Yürüttükleri tüm çabaların temelinde Kürt Ulusal Hareketi'ni tasfiye etmek, silahlı savasla hak elde edilmez bilincini geniş yığınlara empoze etmektir. Bunun için de şiddet ve sahte reform silahlarına başvurumaktadırlar. Örneğin, burjuva medyası yeni Genelkurmay Başkanı Başbuğ'un bazı Kürt illerine yaptığı geziye dahi olmadık misyonlar yüklemeye başladılar.

İlker Başbuğ'un bazı "sivil toplum" örgütleriyle görüşmesi yeni olabilir. Ama Kürt ulusal sorununa yaklaşım konusundaki zihniyet aynı zihniyettir. Başta İHD olmak üzere diğer demokratik kurum ve partilerle görüşmeyi kapsam dışında bırakan bir anlayışın bu soruna doğru bir tarzda yaklaşması düşünülemez. Bu pratik, ırkçı ve şoven bir anlayışın ürünüdür.

Özet olarak; Başbuğ da egemen sınıf sözcüleri gibi, sivil toplum dedikleri bazı güçleri yanlarına çekme çabası içindedir. Peki bununla ne yapılmak isteniyor? Yapılmak istenen şu; Hareketin gelişimini engellemiyorsanız, böl, sisteme entegre etmeye çalış. Çözümüne dönük beklentiler yarat ve reformizm mikrobonu her tarafa yayma çabası içine gir.

Bu ve diğer sorunlarda olduğu gibi, ideolojik planda net bir tutum sergilemek, egemen sınıf klikleri arasında yaşanan çatışmanın nedenlerini doğru okuyup, geniş emekçi yığınlara taşımak için devrimci pratik bir çizgi izlemek, güncel bir görevdir. Bu güncel görevleri yerine getirdiğimiz oranda, kitlelerle bağ kurabiliriz. Her faaliyetçi çalışmalarında bu gerçeği hesaba katmak zorundadır.

İş yok, güç yok, gelecek yok...



Sulukule

Sulukule'de yol üstünde gençler bir gölgede oturmuş sohbet ediyorlar. "Gel abi zaten iş güç yok, yardımcı olalım sana" diye kabul ediyorlar bizi. Gençleri derdi, en az yıkımların yol açtığı dram kadar büyük. "İş yok, güç yok, gelecek yok sonra vay efendim neden sen böyle yaptın. Yapırım tabii evimi yık, aç bırak beni sonra da neden böyle oldun sen. Psikopat Sulukule gençleri desinler sana. Biz de anamızdan böyle doğmadık. Görüyorum ben altında son model araba geziyor yaşı benden küçük zengin züppeler. Gitsem Sulukule'de oturuyorum diye iş vermez. Roman'ız diye iş vermez. Çalışana ekmeğe var diyorlar ama çalışmana izin verirlerse. Hadi diyelim iş buldun, o zaman da yok paranı alamadın, yok maaşın kesildi, bir sürü sorun. Zaten bize (Romanlara) hırsız gözüyle baktıkları için işveren de yok" diyerek anlatıyorlar gençler.

kendi reklamını yapan Belediye Başkanı'nın bulunduğu çadıra girme-yerek çadırın dışında kurulan masada yemek yemeyi tercih etmiş, ihtiyaçları olanlar yemek verilmeden gön-



Devlet terörü planlama "zirvesi" yapıldı

Hatırlanacağı gibi, AKP hükümetine geldiği yılların başında Kürt ulusal sorununa yaklaşım konusunda Genelkurmay'dan farklı politikalara sahip olduğu propagandasıyla T. Kürdistanı'nda oy avcılığına soyunmuş ancak çok geçmeden bu politikaların bildik/tanıdık imha, inkar ve katliam politikasından başka da bir şey olmadığını ortaya çıkarmıştı. Ancak Maoistler, AKP'nin değerlerinden bir farkı olmadığını/olamayacağını söylemiş ve her fırsatta tekrarladıkları (tekrarlamak zorunda kaldıkları) şekilde devletin niteliği, hükümetlerin iç ve dış politikaları belirlemedeki verileri/sınırları, ordunun sistem içindeki yeri vb. konularda MLM doğruları dile getirmişlerdi.

Süreç içinde yaşananlar AKP ve Türk ordusunun aralarındaki çelişkilere karşın burjuva-feodal egemenlik sistemin çıkarlarını korumak için oldukça uyumlu çalıştıklarını gösterdi. Egemen sınıfların kendi aralarında çelişkileri/iktidar kavgaları olduğu ne kadar doğrudur, başta Kürt halkı olmak üzere tüm emekçilerin, devrimcilerin haklı ve meşru mücadelelerine karşı düşmanlıkta da aynı noktada buluştukları da o kadar doğrudur.

Devlet terörü uygulayıcılarının son yaptığı "**Terör Zirvesi**"nde de bazı yeni yaklaşımların işaretleri görülmeye başlandı. Bir kısım burjuva medya "sınır ötesi" operasyonlar için varolan tezkere süresinin bitmek üzere olduğunu hatırlatarak, TSK'nın yeni bir tezkere talebine karşı AKP'nin isteksiz olduğunu belirtiyor ve bunun nedenini ise yakla-

şan yerel seçimlerden dolayı bölgede üzerine tepki çekecek pratik tutumlardan uzak durma çabası olarak açıklıyor.

Dün Kürt ulusal sorununun çözümlü için "açılım" adresi olarak gösterilen AKP, bugün yerel seçimlerden dolayı "sınır ötesi" operasyonlara sıcak bakmayan bir AKP olarak gösteriliyor. Öncelikle herkesin şu gerçeği görmesi gerekir. Kürt ulusal mücadelesini boğmak, kitle desteğini zayıflatmak şu veya bu partinin değil, sistemin sorunudur. Kaldığıyla yerel seçimlerde yurtsever Kürt adaylara karşı izlenen politikada, sistemin tüm kurumlarının hedefi aynıdır. Bu ayrıntı çoğu zaman, bu bölgede güçlü olan burjuva partisinin adayını destekleme konusunda ortak hareket etme tutumuna götürecektir kadar güçlüdür. Bugün açısından baktığımızda TC önumüzdeki yerel seçimlerde yurtsever adayların kazanması için, bölgede daha güçlü olan rakip adaylara ağıktan olmasa da dolaylı olarak destek sunmaktadır. **Yeni devlet tüm kurumlarıyla ve partileriyle birlikte bölgede AKP'nin önünü açmak için yoğun bir çaba içerisindedir.**

Evet, AKP düne göre teşhir olmuştur. Ama hala Kürt illerinde din tüccarlığı sayesinde en güçlü olan düzen partisidir. Ve AKP'nin kapatılmamasında, bu bölgede oynanmış olduğu misyonun da bir etkisi olduğu gerçeği asla göz ardı edilmemelidir. Bundan dolayı Kürt işbirlikçileri başta olmak üzere; Kürt halkının tüm düşmanları bu süreçte kader birliği yapacaklardır. Genelkurmay'ın

"PKK'nin kırılma noktası" hayali belirlemesinin karşılığı, her cephede saldırıdır. "Referandum" niteliğinde olan yerel seçimlerde bu hayali belirlemeleri destekleyebilecek en ufak gelişmenin karşı-devrimcilerin elinde nasıl bir saldırı silahına dönüşeceğini ön görmek zor olmasa gerek. Durum böyle olunca egemenlerin her türlü hile ve ahlaksızlığı başvuracakları da açıktır.

"Zirvenin" diğer sonuçlarına gelince; gerçek olan şu ki: Devlet terörünün planlandığı "zirvede", özünde yeni bir şey yoktur. Sözümlü ettikleri "sosyo-ekonomik, psikolojik-kültürel, hukuki" veya bölgeye "teşvik primi" vb. söylemler yeni şeyler değildir. Ama tüm bunlara rağmen, bu söylenenlerin bugün ne anlam ifade ettiğine ve bu söylemlerin altında yatan bazı gerçeklere ışık tutmak gerekir.

Her şeyden önce Türk egemen sınıflarının önumüzdeki süreçte Kürt ulusal sorununa yaklaşımını Işık Koşaner'in yaptığı açıklamalarda okumuş ve imha ve inkar olduğunu görmüştük. Başbuğ'un "son terörist kalana kadar mücadele devam edecektir", "Dağa çıkmayı nasıl engelleriz?" vb. tüm söylemleri mücadeleyle boğmaya dönük söylemlerdir. Bu yaklaşımlarda tabii ki ulusal demokratik taleplerin kırılması bile yoktur.

Hal böyle olunca; önerilen tüm tedbirlerin bu politikaya hizmet eden tedbirler olduğunun peşinen kabul edilmesi gerekir. Örneğin; sözü edilen "hukuki" tedbirler daha çok yetki talebini içeriyor. Bu, uygulanan tüm

karşı-devrimci icraatlara yasal kılıfın hazırlanmasıdır. Diğer bir ifadeyle; yasal olarak varolan bazı boşluklardan dolayı zaman zaman sıkıntı yaşıyorlar. İşte tüm derterli o boşlukların **betonlanmasını** sağlamaktır.

Dağa çıkışı "sosyo-ekonomik" tedbirlerle aşmayı düşünenler hayal görüyorlar. "Teşvik Primiyle" bir halkın anadilde eğitim talebinden, kültürel istemlerinden vazgeçmesini düşünmek ancak ırkçı-faşist bir sistemin ve sözcülerinin işi olabilir.

Elbette ki, bölge illerine yapılacak yeni "teşvik primleriyle" burjuva-feodal egemen sistem, kendi işbirlikçilerini daha da güçlendirecek ve yeni işbirlikçiler yaratabilecektir. Bunu, bazı kesimlerin de ifade ettiği gibi, şehirlerde "koruculaştırmayı"

yağınlaştırıp derinleştirme politikası olarak da değerlendirebiliriz. Yapılan ve yapılmak istenen budur. Elbette ki bu planlar talan politikaları için elverişli bir zemin de yaratıyor. Ama bununla işsizliği önleyeceğini, "terörü" yok edeceğini düşünenler gerçeğin tokadını yemekte gecikmeyeceklerdir. Örneğin; Avrupa ülkelerinde Kürt Hareketi'ne destek sunan on binlerin işsizlik sorunu mu vardır? Ya da "kırılma noktasından" söz edenler, şehit gerilla cenazelerini sahiplenilen on binlerin eylemlerini nasıl açıklayabilirler? "**Anadilde eğitim talebi**" vb. birçok eylem karşısında ortaya konulan duruşa ne yanıtları olacaktır?

Sonuç olarak; PKK'nin yapmış olduğu 10. Kongrede de ifade edildi-

ği gibi; **pratik hattında** esasta bir değişim yoktur. Bu hattın ne olduğu konusundaki düşüncelerimizi daha önce defalarca ortaya koyduğumuz için yeniden üzerinde durmayacağız. Ama buna karşın, faşist Kemalist diktatörlüğün imha ve inkar çizgisindeki ısrarı da pratik olarak sürmektedir. Bu demektir ki; önumüzdeki süreçte de Kürt halkının haklı ve meşru eylemleri artacaktır. Bunun işaretleri hem gerilla cephesinde hem de diğer alanlarda düne göre daha güçlü bir şekilde ortaya çıkmaktadır. Bizler açısından ise bu sürecin içinde olmak, pratiğe dönük adımlar atmak, binlerce satır yazıdan daha değerlidir. **Çünkü; hayatın söylemden çok pratik icraatlarla ihtiyacı vardır.**

Ergenekon, TSK'nın kanatları altında

Gündemin uzun süredir merkezinde yer alan Ergenekon meselesindeki gelişmeler baktığımızda aslında sürpriz olmaya, hatta neden geciktiği merak konusu olan TSK'nın Ergenekon sanıkları **Hurşit Tolon** ve **Şener Eruygur**'un hapislerinde ziyaretini görüyoruz.

Sicili oldukça kabak Korgeneral Galip Mendi'nin ziyareti Genelkurmay'ın sitesinde şu sözlerle açıklandı: "**Türk Silahlı Kuvvetlerine uzun süre hizmet veren iki emekli ko-**

mutana yapılan bu ziyaret, Türk Silahlı Kuvvetleri adına gerçekleştirilmiştir. Bilindiği üzere, dün olduğu gibi bugün de Türk Silahlı Kuvvetlerinin yargıya olan saygısı ve güveni tamdır."

Şeminli'de sanıkları "**iyi çalışlardır, tanımın**" diyerek sahiplenilen ve ardından soruşturmayı yürüten savcının görevden alınmasını sağlayan, sivil mahkemenin verdiği 39 yıllık cezaya karşın, davayı askeri mahkemeye alarak beraat ettiren Genelkurmay'ın

Başkanı Y. Büyükanıt'tan görevi devralan İlker Başbuğ'a Büyükanıt'ı aratmadı ve "çocuklarını" sahiplenmekten geri kalmadı. Aynı senaryoyu Şeminli'de de bize okuttukları için bu ziyaret de şaşırtıcı olmadı. Hele ardından Ergenekon savcılarını soruşturmak için komisyon kurulduğunu öğrenmek ise hiç şaşırtmadı bizi. Ancak ne zaman şaşırabilirdik(!); Adalet Bakanlığı'nın savcılarının soruşturulmasına izin vermediği zaman. Ama bu da küçük bir rötuştan başka bir şey olmadığına göre rahat yerimizde oturmaya devam edebiliriz. Devlet için silah sıkın pek şereflili, iyi çocuklar hala görevlerinin başında milletin menfaati için çalışmalarını sürdürüyorlar!!!

Yine de bu ziyarete yakından baktığımızda en başa dönüyoruz. Zira, Genelkurmay bu ziyaretiyle bir kez daha Ergenekon'un devletin kendisi olduğunu ve devletin de kendi kendini yargılamayacağını açıktan ortaya koyarak bizi haklı çıkarttı. Bir merak konusu da, ziyaret edilenler arasında neden Veli Küçük'ün adının geçmemesiydi... Yoksa, sürecin keçisi Veli Küçük mü?

Galip Mendi'nin sicilinden bir örnek

Korgeneral Galip Mendi, Özel Kuvvetler'de uzun yıllar görev yaptı. 1996'da KKTTC'de Sivil Savunma Teşkilat Başkanlığı'na atandı.

Kıbrıs gazeteci Kutlu Adalı, 23 Mart 1996'da yazdığı bir yazıda "St. Barnabas baskınına gerçekleştirenlerin kullandığı beyaz Renault Toros'un Sivil Savunma Teşkilatı'na ait olduğu doğru mudur?" sorusunu yöneltti. Sivil Savunma Teşkilatı'na eleştirilerini sürdüren Adalı, 6 Temmuz 1996'da Lefkoşa'da evinin önünde öldürüldü.

Bu cinayete ilgili suçlamalar yönetilen Mendi, Türkiye'ye döndükten sonra 1997'de Özel Kuvvetler Komutan yardımcılığı yaptı. Mendi, 2000'de Kıbrıs'a bu kez Kıbrıs Güvenlik Kuvvetleri Komutanı olarak dönünce protestolarla karşılaştı, parti liderleri karşılamaya gitmedi.

Mendi, 2003 yılında Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nden (AİHM) bir heyetin Kutlu Adalı cinayeti ile ilgili sorularını yanıtladı. 2002'de Türkiye'ye dönen Mendi, sürekli terfi alarak korgeneralliğe yükseldi. AİHM Türkiye'yi, "Kutlu Adalı cinayetini yeterli ve etkin biçimde soruşturmadığı" gerekçesiyle 95 bin Euro ödemeye mahkûm etti.

Sınıfsal Yaklaşım

ULUSAL SORUN=TEMEL SORUN?

Bir kısım ilerici, aydın, demokrat çevreler ve bu arada kimi devrimci dostlarımız da Ergenekon davası/dosyasını **eşelemeyi** sürdürdü dursun, faşist diktatörlük kendi dalışı ve iç hesaplaşmasındaki sürece çoktan noktalı virgül koyarak yeni **saldırı** döneminde hızla mesafe almaya çalışıyor. Hala kontr-gerillanın çözülmesi, katillerden hesap sorulması, 12 Eylül'ün yargılanması gibi "**taleplerle**" sistemin kapılarını aşındırılabilir diyecek bir söz elbette bulunmaz ama giderek yoğunlaşan saldırılar karşısında neler yapılması gerektiğine dair söylenecek/yapılacak **çok şey** olmalıdır.

Yeni süreci Genelkurmay'daki görev değişimine bağlamak son derece hatalıdır. Başbuğ ve beraberindeki komuta kademesinin Büyükanıt'a göre belli yöntem ve yaklaşım farklılıkları olabilecektir ama bunların **esasa** yönelik değişiklik gösterdiğini düşünmek, devlet-ordu örgütlenmesinden bihaber olmak, hiçbir şey anlamamaktır. Nitekim bu konuda da bir dizi senaryo ve yorum havada uçmaya başlamış, Başbuğ'a olmasın misyon ve konular atfedilmiş, ilişki ve çelişkiler türlü tarzlarla sokulup çıkarılmıştır.

Her şeyden önce Başbuğ, ön-

ceki sürecin pasif/yetkisiz bir **aktörü** değildir. Hatta en az şimdiki kadar önde duran bir konum almakta, en dikkat çekici "açıklama"ları yapan, "durum" tespitlerinde bulunan, kritik görüşme ve toplantılara katılan kimliği olarak adından söz ettirmektedir. Tam yetkili olarak işbaşı yapar yapmaz, "**iç hesaplaşma**" sürecinde vira-jin dönüşmesiyle beraber, Kandıra ziyaretini yaptırmış, kendi teşkilatına "**dirlik ve düzenlik**" mesajı olarak okunmalıdır. Bu mesaj elbetteki AKP ile yürüyen işbirliğinde geline nokta işaret fişegi göndermiş ve "**adalet**" yukusundakilerin adresine de yollanmış olmaktadır.

Başbuğ ve beraberindeki kadroların ayrıntıda ya da tali noktalarda kalan kimi özelliklerine takılmadan sorgulamamız gereken, işbaşı geldikleri şu süreçteki **hareket** tarzları ve öne çıkardıkları hususlar olmalıdır. Malatya (2. Ordu), Diyarbakır, Van ekseninde gerçekleşen ilk ziyaret şaşırtıcı değildir. Hatta "bölücü terörle" mücadelede Diyarbakır'ın **merkezi** önemine dikkati çekmesi de olağan karşılanmalıdır. Yalnızca bunun için Tayyip'in bile ağıktan yapmaktan imtina ettiği tarzda, "STK" toplantısı düzenleyip DKÖ'leri özenle

ayıklaması ve diğerlerine aleni biçimde (daha fazla/aktif) işbirliği dayatması, **alışlagelmiş** bir durum olarak görülmeyebilir. Esasında bu bile sürpriz bir tavır olarak değerlendirilmemelidir.

Yandaş ve ortayolcu davranan kurum ve kişilere de yöneceklerini "**bizzat**" tebliğ eden Başbuğ, ertesi gün Van'da halkın arasına karışma şovuna girişmekle mezarlıkta ısıklı çalmıştır. Van'da kendisine alkış tutanlar için kullandığı "**temiz vatandaşlar**" söylemi (Hilmi Özkök'ün "sözde vatandaşlar" nitelemesindeki yaklaşımın benzeri), imhacı-katliamcı faşist bir anlayışın açık kanıtını oluşturmaktadır.

Başbuğ **kapsamlı** bir programı uygulamaya çalışmaktadır. Devir-teslim törenlerindeki sözlerinden itibaren bunda ısrarlı olduklarına dair vurguları, gelinen aşamada kendileri açısından hiç de **parlak** olmadığının itirafıdır. Gençlerin üzerinde hassasiyetle durmuştur. Özel politikalara ihtiyaç olduğunu altını çizmiştir. Okullaşmaları ve modernizmin alışkanlıklarından yararlanmaları gerektiğine dikkat çekmiştir. Ekonomik tedbirler ise "**sonunun**" can damarı olarak görülmektedir. Hükümeti işsizlikle mücadelede görevle çağırırken GAP projesinin önemine değinmeyi ihmal etmemiştir.

Diğer yandan, bölgeyi aşan ölçekte 90'lı yıllardakine eşdeğer biçimde operasyonlar yürütülmekte, **büyük çapta** askeri yığınak yapılmaktadır. Kitle katliamları, büyük

provokasyonlar, köy yakmalar, Irak Kürdistanı'na yönelik yeni harekatların yapılması da gündeme gelebilecek, savaşın **ivmesi** yükselecektir. KKK'na yeni getirilen Işık Koşaner'in, "**münferit olaylar TSK'ya mal edilemez**" ve "**belli bölgelerde uygulamaya konulacak ek tedbirler**"den (27.08.08) söz etmesi, gidişata **ışık** tutmaktadır.

Sürecin AKP ile birlikte örüldüğü açık biçimde görülebilmekte, gösterilmektedir. Bunun kısa vadede değişmesini gerektirecek uluslararası, bölgesel ve ülke içi dengelerde herhangi bir değişim de söz konusu değildir. Yerel yönetim seçimleri de bu doğrultuda, AKP'nin **hedeflerine** uygun tarzda sonuçlandırılmaya çalışılacaktır. Başbuğ'un Diyarbakır'daki temas ve konuşmaları, bununla bağlantılı Kerkük'e ilişkin açıklamaları (özel statü) da tereddütlere yer bırakmayacak açıklıktadır. Ama daha çarpıcı ve çevreye yayılan, ABD ile ilişkilerin, "**mükemmel**" olarak tanımlanmasıdır.

Faşist-Kemalist diktatörlüğü bu eksende **tam tekim** savaşına koşullandıran, Oramar/Dağlica baskını ve devamındaki Zap direnişiyi beraber Türkiye Kürdistanı'nda silahlı ve kitleleşmiş çatışma sürecinde "**korkuyu**" büyüten gelişmelerin yaşanmış olmasıdır. Edi Bes e'den, TZP Kürdi öncülüğünde gerçekleştirilen "anadilde eğitim hakkı"na kadar son süreçte geliştirilen kampanyalar, gerilla cenazelerindeki kitleleşme gösterilerden Öcalan için düzenlenen destek eylemlerine

(şak kestirme, "sayın" deme) ciddi boyutlarda **yaşınlık ve etkinlik** kazanmıştır. Bunların Türk ordusuna önemli darbeler indiren "aktif savunma" çizgisindeki gerilla eylemleriyle birlikte sürmesi (HPG'nin açıklamasına göre, "**Ağustos ayı boyunca TSK'nın 51 operasyonuna karşılık HPG 57 eylem düzenledi; 66 temas gerçekleşti ve 202 asker ile 22 gerilla yaşamını yitirdi.**") egemen sınıfları zora sokmuştur.

Defalarca denedikleri yöntemler, aynı taktik ve argümanlarla, dozu kah azaltıp kah artırarak yüklenmeyi sürdürmekten başka ellerinden bir şey gelmemektedir. Başbuğ ve diğerlerinin söyledikleri ve yapmaya çalıştıklarında da öz olarak geçmiştekilerden farklı hiçbir yön bulunmamaktadır. "**Umut kırmak**"tan her söz edişlerinde kendi çaresizliklerine göndermede bulunmuş oluyorlar. Kaçınılmaz biçimde yenilgiye uğrayacak ve nöbeti başkalarına devrederek "**hürgeneral**" tribününde yerlerini alacaklarını herkesten daha iyi biliyorlar.

Ancak açmazlar hiç kuşkusuz farklı boyut ve platformda "**ulusal sorun**"un ilerici ve demokratik güçleri açısından çeyrek asırlık zaman dilimine yayılan sürecin son dönemlerinde de hükümünü doğurmaya devam etmektedir. Savaş ve direniş bu aşamanın taktik politikası ilan edilmekte beraber, Ulusal Hareket'in **stratejik yönelimi** egemen sınıfların inisiyatifi kırma istikrarlı bir süreç yaratıl-

masına engel olmaktadır. Bununla beraber komünist, devrimci, demokratik bütün güçlere düşen görev, egemen sınıfların "**temel sorun**" olarak öncelik verdiği bu husustaki yönelimine uygun bir mevzileniş içerisine girmektir.

Devrim cephesinde bu durumun yeterince kavrandığı ve bilincin çıkarıldığı söylenemez. Ulusal sorun hala bölgesel, tali bir mesele olarak ele alınmakta ve/veya Ulusal Hareket'e havale edilebilmektedir. Ulusal Hareket'e destek verilmesi, ulusal demokratik talepli eylem ve kampanyaların desteklenmesi veya birlikte örülmesi, eylem ve güç birliği yapılması vb. **başka** bir şey; "sorun"dan soyutlanan bir politik hat izlenmesi (sağ ya da sol, şoven ya da bağımlı) **başka** bir şeydir.

Türkiye ve bölgedeki "Kürt Sorunu'nun son çeyrek yüzyıla vurduğu damgayı doğru biçimde tahlil edemeyenler, bundan sonraki sürece vuracağı damganın da farkında değillerdir. Türkiye devriminin "**ulusal sorun**"a ait parametrelerle gelişen ilişki ve çelişkilerini hesaba katmadan yol almının **olanaksızlığı** görülmek zorundadır. Bu bağlamda, ezilen Kürt ulusuna mensup yoksul köylü kitlelerinin bulunduğu Türkiye Kürdistanı, Demokratik Halk Devrimi yolunda **Halk Savaşı** mücadelesini taşıyabilmenin koşullarını daha fazla biriktirmiştir.

Savaşı büyütmeden bu birikimi değerlendirebilmenin yolu olmadığı açıktır...

“Sınıf mücadelesi zor, ancak mücadele etmek ve kazanmak zorundayız”

Kamu işkollarında süren TİS görüşmelerinin tıkanması, birçok işkolunda grev koşullarını da oluşturmaya başladı. Koşulların olgunlaştığı alanlardan biri de belediyelerdi. Gerek Belediye-İş'e gerekse Genel-İş'e bağlı belediyelerde yaşanan TİS tıkanıklığı, bir dizi eylem ve direnişle aşıldı denebilir.

Grev kararını asmak için eylem yapan Belediye-İş üyelerine dönük azgınca bir polis saldırısı gerçekleşmesi, belediye işçilerinin kararlılığını ortadan kaldıramamış ve greve ramak kala anlaşma yapılmıştı.

DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası da aynı günlerde çıkmaza giren TİS görüşmelerini eylemlerle karşılayacak ve de gerçekleştirilen bu eylemlerle Kartal ve Kadıköy Belediyelerine grev kararını asacaktır.

Sınıf sendikacılığında söz etmenin neredeyse imkansız hale geldiği, sarı-reformist sendika yönetimlerinin, işçilerin hak alma mücadelesini pasifize ederek, işçinin değil, açıkça sermayenin yanında bir tutum sergilediği böylece bir sürekte grev kararı alan belediye işçilerinin, bu kararı hayata geçirip geçiremeyecekleri de merakla beklenen bir durumdur. Ancak belediye işçileri, özellikle de **Belediye-İş 2 Nolu Şube** ve de **Genel-İş 1 Nolu Şube** yöneticile-

“Bugüne kadar maalesef hep ücret sendikacılığı yapılmış. Bunu kırmak biraz zor olacak, ama kırmak için yoğun bir çaba içindeyiz. Zaten sendikacılıkta sadece bu boyutuyla ele alınamaz. Ekonomik taleplerin yanı sıra, sosyal talepleri, demokratik talepleri de kapsamlı. Bunu şu süreçte hep söylüyoruz.”

rinin kararlı tutumunun etkisiyle, grev noktasındaki kararlılıklarını her fırsatta ortaya koymayı sürdürdüler. İşte alınan grev kararını hayata geçirmeye kısa süreler kala, TİS görüşmelerinde anlaşma sağlanmasını getiren de, gerçekte bu kararlı tutum oldu.

Hedef en iyi koşullarda bir anlaşma

TİS görüşmelerinde anlaşma sağlanan belediyelerden biri de **Kartal Belediyesi**'ydi. Burada örgütlü olan sendika ise, **Genel-İş 1 Nolu Şube**.

Kartal Belediyesi'ndeki TİS sonuçlarını, Genel-İş 1 Nolu Şube Başkanı **Şahan İlseven** ile görüştük. İlseven, anlaşma olmaması koşulunda 12 Eylül günü greve gideceklerini, ancak greve birkaç gün kala belediye başkanının kendilerini ısrarla görüşmeye çağırdığını söyleyerek başladı söhbete.

Kartal Belediye Başkanı'nın çağırısı üzerine, 7 Eylül günü belediye-deki AKP grup odasında bir toplan-



tı gerçekleştirilmiş. Saatler süren görüşme oldukça çetin tartışmalara sahne olmuş. İlseven, “1 Nolu Şube olarak diğer yerlerde yapılan TİS anlaşmalarını dikkate alarak, TİS'i en iyi koşullarda yapma hedefiyle yürüttük tartışmaları” diyor.

Bu tartışmalar sonucu, ücret tabanı günlük 57 milyonda, 60 milyona çıkarılmış. Ayrıca maaşlarda % 13 zam, kıdemde ise 16 kuruş üzerinden anlaşmaya varılmış. Yaklaşık 8 saat süren bu görüşmede taviz ver-

meme noktasındaki kararlılıklarını koruduklarını söylüyor İlseven.

Sınıfın ortak hareket etmesi önemli

Anlaşmayla sonuçlanan 8 saatlik toplantı boyunca kapı önünde bekleyen işçilerin, bu süreçte bir bilinç sıçraması yaşadığını da söylüyor İlseven.

Bilinç sıçramasından söz açılınca, bu bilinç sıçramasının sadece eko-

nomik talepler özgülünde mi yoksa genel hak alma mücadelesine ilişkin mi olduğunu soruyoruz.

İlseven “Bugüne kadar maalesef hep ücret sendikacılığı yapılmış. Bunu kırmak biraz zor olacak, ama kırmak için yoğun bir çaba içindeyiz. Zaten sendikacılık sadece bu boyutuyla ele alınamaz. Ekonomik taleplerin yanı sıra, sosyal talepleri, demokratik talepleri de kapsamlı. Bunu şu süreçte hep söylüyoruz” diyor.

Ayrıca sınıf sendikacılığının zorunluluğuna da değinen İlseven, bunun süreç içinde oturacağına, sınıf sendikacılığının süreç içinde yaratılabileceğine inanıyor. Ve **“ancak biraz zamana ihtiyaç var”** diyor.

İşçilerdeki sınıf bilincini yükseltmek için bundan böyle nasıl bir pratik izleyecekleri sorumuzu ise, “TİS bittikten sonra işçilerle gerek birim gerekse genel toplantılar ve eğitim çalışmalarını yapacağız. Bunu ise tüm işyerlerine yaymaya çalışacağız. Bunları yaparken de daha ileri ve aktif olanlar üzerine daha öncelikli eğileceğiz. Böylesi bir yönelim, ileriki mücadeleler açısından iyi olacak, işçiyi ileri taşıyacak” sözleriyle cevaplıyor.

İşçilerle bundan böyle yapacak-

ları çalışmalarda ayrıca nasıl birlikte-likler yaratılabileceğini de tartışacaklarını söylüyor ve **“sınıfın ortak hareket etmesinin koşullarını yaratmak önemlidir”** diyor.

Belediye çalışanları içinde, özellikle de bir kesiminin çalışma koşullarına bağlı olarak, proleter bilinci oturmanın zor olup olmayacağını konuşuyoruz. Bu bilincin oturması bağlamında, büroda çalışan işçilerle dışarıda kuzma kürek çalışan işçi arasında ciddi bir fark olduğunu söylüyor İlseven. Masa başındakilerin, çalışma koşullarının, diğer çalışanlara oranla daha rahat olmasının kaynaklı, giderek üretimden gelen güçten uzaklaştıkları tespitinde bulunuyor. “İşçinin alınterinden başka bir şeyi yok denmesine karşın, masa başındakilerin rahat koşulları mücadeleden geri durmasını da beraberinde getirebiliyor” diye de ekliyor.

İşçi ve emekçi yığınlar dönük saldırıların had safhada seyrettiği günümüzde mücadele koşulları da ağırlaşıyor elbette. Bunu gördüklerini söylüyor İlseven ve söhbete son noktayı: **“Sınıf mücadelesi zor, ancak mücadele etmek ve kazanmak zorundayız”** sözleriyle koyuyor. **(Kartal)**

Deri işçilerinin DESA eylemleri sürüyor



Sendikali olma hakkını kullandıkları için işten atılan DESA deri işçilerinin mücadelesi aylardır sürüyor. Geçmişten gelen direniş geleneği ve mücadele ruhu Deri-İş Sendikası'nın kazanım elde etme olasılığını güçlendiriyor. İşçilerin kararlı tutumları da bunu gösteriyor.

Deri-İş Sendikası, işçilerin sendikalaşma mücadelesine tahammülsüz davranan DESA Deri Fabrikası patronunun tavrını protesto etmek için, **6 Eylül Cumartesi** günü **İstiklal Caddesi**'ndeki **DESA Mağazası** önünde bir basın açıklaması yaptı. İşçiler, Galatasaray Lisesi'nden mağaza önünü kadar bildiriler dağıtarak yürüdüler. **Düzce** ve **Sefaköy**'de devam eden işçi direnişlerine dikkat çekilen yürüyüşte, patronun sendika düşmanlığını teşhir eden ajitasyon konuşmaları yapıldı. Eylemde açıklama yapan **Deri-İş Genel Başkanı Musa Servi Düzce**'de 42 sendika üyesinin, işten atıldıktan sonra başlattıkları direnişlerini polis ve jandarma baskısına ve

kesilen cezalara rağmen devam ettiğini belirtti. Sendikanın Anayasal bir hak olduğunu vurgulayan Servi “DESA, çalışanların haklarına saygı göstermeyen, onları insanlık dışı çalışma koşullarında sabahlara kadar aralıksız çalışmaya dayatan ve sendikalaştığı için işten atan bir firmadır. Hepimiz satın aldığımız malın üzerindeki emeği, bu emeğin hangi koşullarda işçilerden alındığını ve karşılığının nasıl verildiğini bilince çıkartmalıyız” dedi. Selvi, halkı DESA ürünlerini boykot etmeye davet etti ve DESA patronuna seslenerek işçilerin yasal haklarına saygı göstermesini, suç işlemekten vazgeçmesini ve atılan işçilerin işe geri alınmasını istedi. **(İstanbul)**

UNO işçisi yine direnişte!

Yaklaşık iki yıl önce örgütsüzleştirme saldırılarının bir parçası olarak işten atılan UNO işçileri, uzun soluklu bir direniş gerçekleştirmişlerdi. UNO patronunun işçilere dönük örgütsüzleştirme saldırıları, aradan geçen süre içinde de aralıksız sürdü. 12 yıl gibi bir sürede hızla büyüyerek, piyasanın % 79'una hakim hale gelen UNO büyürken, işçilerin hakları giderek küçüldü. Kurulduğu günden beri, işçilerin örgütlenme çabalarını baskı ve işten atmalarla cevaplayan UNO, geçtiğimiz günlerde yine sendikalaşma faaliyetinden dolayı 11 işçiyi işten attı. Patron işten atma gerekçesini **“düşük performans”** olarak gösterse de, gerçek nedenin sendikalaşma faaliyeti olduğu kesin. İşten atılan işçiler ise, daha önceki dönemlerde de olduğu gibi, fabrika önünde direnişe geçtiler.

Direnişin 11. gününde görüştüğümüz işçiler, konuşmalarına, UNO'da son süreçte yaşanan gelişmeleri aktararak başladılar.

UNO'nun % 51'lik payı kısa bir süre önce Ülker tarafından satın alınmış. Bu oran 12 ay sonra % 70 olacaktı. Ülker, fabrikanın hisselelerini almasının hemen ardından, Hak-İş'e bağlı Öz Gıda-İş'i getirmeye çalışmış işyerine. İşçiler müdürlerin zoruyla Öz Gıda-İş'e üye yapılmaya çalışılmış. Kabul etmeyenlere ise türlü baskı ve tehditler yapılmış. Nihayetinde ise işten çıkarmalar olarak gündeme gelen bu baskı ve tehditler kapsamında listeler hazırlanmış.

İşten çıkarılan bu 11 işçi ise, aynı dönemde Tek Gıda-İş'te örgütlenme çalışmalarını hızlandırmışlar. Bunun için de ilk işten atılanlar dnlar olmuş.



UNO önünde bekleyişlerini sürdüren işçiler, üyesi oldukları Tek Gıda-İş'in ise, kendilerine sahip çıkmamasından yakınıyorlar. Sendikayı aradıklarında “başka bölgelerde örgütlenme çalışmaları var, vaktimiz yok” cevabı alıyorlarmış.

UNO işçileri kendi çabalarıyla da olsa, direnişlerini sonuna kadar sür-

dürecıklarını söylüyorlar. İşçiler, direnişlerini geniş kamuoyuna duyurmak için 12 Eylül Cuma günü saat 15.30'da bir basın açıklaması örgütlediler. Yaklaşık 50 kişinin katıldığı basın açıklamasında, güçlü bir dayanışma çağrısı yaptılar ve bu dayanışmanın ise tüm işçi eylemlerini kapsamaması gerektiğini vurguladılar. **(Kartal)**

Şoförlerin direnişi 100. gününde!

Emperyalistler ve yerli usakları edaha fazla kâr için sömürü yasa-larıyla özelleştirme, esnek çalışma ve taşeronlaştırma sistemiyle emekçilere işsizliği, yoksulluğu, açlığı ve örgütsüzlüğü dayatmaktadır.

Bunun bir örneği de 100 gündür Bursa Büyükşehir Belediye-si'nde yaşanmakta. Belediye'nin

kendi bünyesinde olan sarı otobüsleri Evin Taşımacılık adında bir taşeron firmaya vermesi sonucunda şoförlere kölece bir sözleşme dayatılmıştı. Bu kölece sözleşmeyi kabul etmeyip sadece daha iyi bir ücretle insanca koşullarda çalışmak isteyen ve bunun için de örgütlenerek TÜMTİS'e üye olan

123 şoför işten atılmıştı.

100 gündür sorunun çözülmesi için şoförler, eş ve çocuklarıyla birlikte sendika öncülüğünde direnişlerini sürdürüyorlar.

İlk ve orta öğrenim yılının başladığı 8 Eylül günü şoförler yine eş ve çocuklarıyla direnişin 100. gününde eylem alanındaydı. Çünkü

100 gündür işsiz olan şoförlerin çocuklarının okul masraflarını karşılayacak güçleri yoktu.

Buna karşı şoförler ve bağlı buldukları sendika işten atılanlar geri işe alınmaya kadar direnişten, mücadelelerinden vazgeçmeyeceklerini söylüyorlar. Eylemde konuşan TÜMTİS Genel Sekreteri **Gürnel Yılmaz** da bu kararlılığı ifade ederek “100 gün değil, bin gün de geçse mücadele edeceğiz” dedi. Eyleme DİSK, KESK, Türk-İş yöneticileri de destek verdi. **(Bursa)**

Cerrahpaşa işçileri eylemde!

Cerrahpaşa, İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi, Diş Hekimliği, Onkoloji ve Kardiyoloji Enstitüsü'nde çalışan temizlik işçileri, işten atmaları protesto etmek için İstiklal Caddesi'nde yürüyüş yaptı.

10 Eylül günü Çapa Tıp Fakültesi bahçesinde eylem yapan işçiler, ardından Beyoğlu Tünel'e geldi. Buradan Galatasaray Lisesi'ne yürümek isteyen işçiler polis barikatı ile karşılaştı. Yürüyüşe izin verilmemesi üzerine pankartlarını kapatarak Lise önüne kadar gelen temizlik işçileri, burada bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'nden işten atılan işçiler uzun bir süredir hastane bahçesinde bekliyor. Yaş ortalaması oldukça yüksek olan işçiler yaz boyunca sıcağa rağmen direnişlerine devam ettiler. İşçiler bu mücadelede sendikadan beledikileri ilgilii görmekten ve sendikanın kamuoyu yaratmak için çaba sarf etmemesinden şikayetçiler. **(İstanbul)**



Emekçinin Gündemi

Yarını bugünden görerek örgütlenmek!

Emperyalist-kapitalistler ve onların işbirlikçi ve usakları için kâr elde etmek, insan yaşamından çok daha önemlidir. Onlar için işçilerin yaşamları hiçe sayılarak kâr elde etmek tek kuraldır. Bunun örneklerini her gün tersanelerde yaşanan iş kazalarında görmek mümkündür. İşçilerin kum torbası niyetine denek olarak kullanıldığı örnek hala hepimizin hafızalarında. Bunlar bir şekilde kamuoyuna yansınlar. Ancak bir de duymadıklarımız var. Örneğin inşaat, tekstil, metal sektöründe de iş kazaları oldukça fazla yaşanıyor. Son dönem-

de kamuoyuna yansıyan konulardan biri de tekstil işkolunda kot yıkama işinde çalışan işçilerin durumu. **Slikozis** hastalığına yakalanan ve bunun farkına bile varmadıkları için tedavi olma şansını bile yakalayamayan yüzlerce işçiden bahsedilen iş kazalarında görmek mümkündür. İşçilerin kum torbası niyetine denek olarak kullanıldığı örnek hala hepimizin hafızalarında. Bunlar bir şekilde kamuoyuna yansınlar. Ancak bir de duymadıklarımız var. Örneğin inşaat, tekstil, metal sektöründe de iş kazaları oldukça fazla yaşanıyor. Son dönem-

de kamuoyuna yansıyan konulardan biri de tekstil işkolunda kot yıkama işinde çalışan işçilerin durumu. **Slikozis** hastalığına yakalanan ve bunun farkına bile varmadıkları için tedavi olma şansını bile yakalayamayan yüzlerce işçiden bahsedilen iş kazalarında görmek mümkündür. İşçilerin kum torbası niyetine denek olarak kullanıldığı örnek hala hepimizin hafızalarında. Bunlar bir şekilde kamuoyuna yansınlar. Ancak bir de duymadıklarımız var. Örneğin inşaat, tekstil, metal sektöründe de iş kazaları oldukça fazla yaşanıyor. Son dönem-

de kamuoyuna yansıyan konulardan biri de tekstil işkolunda kot yıkama işinde çalışan işçilerin durumu. **Slikozis** hastalığına yakalanan ve bunun farkına bile varmadıkları için tedavi olma şansını bile yakalayamayan yüzlerce işçiden bahsedilen iş kazalarında görmek mümkündür. İşçilerin kum torbası niyetine denek olarak kullanıldığı örnek hala hepimizin hafızalarında. Bunlar bir şekilde kamuoyuna yansınlar. Ancak bir de duymadıklarımız var. Örneğin inşaat, tekstil, metal sektöründe de iş kazaları oldukça fazla yaşanıyor. Son dönem-

de kamuoyuna yansıyan konulardan biri de tekstil işkolunda kot yıkama işinde çalışan işçilerin durumu. **Slikozis** hastalığına yakalanan ve bunun farkına bile varmadıkları için tedavi olma şansını bile yakalayamayan yüzlerce işçiden bahsedilen iş kazalarında görmek mümkündür. İşçilerin kum torbası niyetine denek olarak kullanıldığı örnek hala hepimizin hafızalarında. Bunlar bir şekilde kamuoyuna yansınlar. Ancak bir de duymadıklarımız var. Örneğin inşaat, tekstil, metal sektöründe de iş kazaları oldukça fazla yaşanıyor. Son dönem-

de kamuoyuna yansıyan konulardan biri de tekstil işkolunda kot yıkama işinde çalışan işçilerin durumu. **Slikozis** hastalığına yakalanan ve bunun farkına bile varmadıkları için tedavi olma şansını bile yakalayamayan yüzlerce işçiden bahsedilen iş kazalarında görmek mümkündür. İşçilerin kum torbası niyetine denek olarak kullanıldığı örnek hala hepimizin hafızalarında. Bunlar bir şekilde kamuoyuna yansınlar. Ancak bir de duymadıklarımız var. Örneğin inşaat, tekstil, metal sektöründe de iş kazaları oldukça fazla yaşanıyor. Son dönem-

de kamuoyuna yansıyan konulardan biri de tekstil işkolunda kot yıkama işinde çalışan işçilerin durumu. **Slikozis** hastalığına yakalanan ve bunun farkına bile varmadıkları için tedavi olma şansını bile yakalayamayan yüzlerce işçiden bahsedilen iş kazalarında görmek mümkündür. İşçilerin kum torbası niyetine denek olarak kullanıldığı örnek hala hepimizin hafızalarında. Bunlar bir şekilde kamuoyuna yansınlar. Ancak bir de duymadıklarımız var. Örneğin inşaat, tekstil, metal sektöründe de iş kazaları oldukça fazla yaşanıyor. Son dönem-

de kamuoyuna yansıyan konulardan biri de tekstil işkolunda kot yıkama işinde çalışan işçilerin durumu. **Slikozis** hastalığına yakalanan ve bunun farkına bile varmadıkları için tedavi olma şansını bile yakalayamayan yüzlerce işçiden bahsedilen iş kazalarında görmek mümkündür. İşçilerin kum torbası niyetine denek olarak kullanıldığı örnek hala hepimizin hafızalarında. Bunlar bir şekilde kamuoyuna yansınlar. Ancak bir de duymadıklarımız var. Örneğin inşaat, tekstil, metal sektöründe de iş kazaları oldukça fazla yaşanıyor. Son dönem-

de kamuoyuna yansıyan konulardan biri de tekstil işkolunda kot yıkama işinde çalışan işçilerin durumu. **Slikozis** hastalığına yakalanan ve bunun farkına bile varmadıkları için tedavi olma şansını bile yakalayamayan yüzlerce işçiden bahsedilen iş kazalarında görmek mümkündür. İşçilerin kum torbası niyetine denek olarak kullanıldığı örnek hala hepimizin hafızalarında. Bunlar bir şekilde kamuoyuna yansınlar. Ancak bir de duymadıklarımız var. Örneğin inşaat, tekstil, metal sektöründe de iş kazaları oldukça fazla yaşanıyor. Son dönem-

de kamuoyuna yansıyan konulardan biri de tekstil işkolunda kot yıkama işinde çalışan işçilerin durumu. **Slikozis** hastalığına yakalanan ve bunun farkına bile varmadıkları için tedavi olma şansını bile yakalayamayan yüzlerce işçiden bahsedilen iş kazalarında görmek mümkündür. İşçilerin kum torbası niyetine denek olarak kullanıldığı örnek hala hepimizin hafızalarında. Bunlar bir şekilde kamuoyuna yansınlar. Ancak bir de duymadıklarımız var. Örneğin inşaat, tekstil, metal sektöründe de iş kazaları oldukça fazla yaşanıyor. Son dönem-

de kamuoyuna yansıyan konulardan biri de tekstil işkolunda kot yıkama işinde çalışan işçilerin durumu. **Slikozis** hastalığına yakalanan ve bunun farkına bile varmadıkları için tedavi olma şansını bile yakalayamayan yüzlerce işçiden bahsedilen iş kazalarında görmek mümkündür. İşçilerin kum torbası niyetine denek olarak kullanıldığı örnek hala hepimizin hafızalarında. Bunlar bir şekilde kamuoyuna yansınlar. Ancak bir de duymadıklarımız var. Örneğin inşaat, tekstil, metal sektöründe de iş kazaları oldukça fazla yaşanıyor. Son dönem-

Fındık kabuğunu bile doldurmuyor artık!

2007 seçimleri öncesinde açıkladığı fındık taban fiyatı ile üreticiden yana görünerek şov yapan AKP hükümeti bu "kararıdan" vazgeçmiş olacak ki 2008'de maliyeti bile zor kurtaran düşük bir taban fiyatı açıkladı.

Önceki yıl fındık üreticisine "jest" yapan AKP hükümeti, hem alım fiyatlarını erken hem de Tarım Bakanı Mehdi Eker'in deyimi ile "Karadenizlilerin memnun olduğu" bir fiyat açıklamıştı. Fakat oylar alındıktan bir yıl sonra fındıkta durum tam tersine döndü.

Fındığın bu yıl bereketli olması üreticini yüzünü güldürmüş fakat üreticinin bu sevinci daha hasat başlamadan kursağında kalmıştır. Açıklanan 4 TL'lik alım fiyatı üreticinin hayal kırıklığına uğramasına neden olmuştur.

Ülkemiz dünya fındık üretiminin yüzde 75'ini tek başına karşılamasına rağmen fındık taban fiyatında **Hamburg Borsası** belirleyicidir. Diğer bir deyişle çok uluslu şirketler belirleyicidir. Daha fındık dalda iken ülkemizdeki yerli işbirlikçileriyle fındık alım fiyatlarında büyük oranda kendi çıkarları doğrultusunda anlaşır. (Buna alivve de deniliyor). **Bu anlaşma parale-**

inde çok uluslu şirketlerin ve alivrecilerin kâr edeceği bir taban fiyat belirlenir. Geriye, belirlenen fiyatın fındık üreticisine kabul ettirilmesi kalır. Son bir aydır fındıkta yaşanan tartışmalar da bunun somut örneğidir.



Bu kapsamda 2008-2009 fındık sezonunda da her zaman olduğu gibi fiyat üreticiye kanısattılmaya çalışıldı. **Stok var, rekolte yüksek, arz fazlası var** gibi söylemler oda başkanları ve tüccarların açıklamaları ve fiyatın açıklanmaması gibi oyunlarla fındık üreticisi emperyalist çıkarları

kurban edildi. AKP hükümeti bunu sürece yayararak bir yandan piyasasının tepkisini ölçmüş diğer yandan da eli darda ve borcu olan yoksul köylüyü ürününü satmaya yönlendirmiştir. Fındık hasatını bitiren kimi küçük köylüler taban

Bakanlığı'na fındık maliyetinin 2 YTL olduğu ve fındığın 3.5 veya 4 TL'den alınmasının hükümete 1.5-2 milyar YTL yük getireceğini belirten fındık dosyası göz önünde bulundurularak açıklanan kademeli taban fiyat (Eylül-Ekim 4, Kasım'da 4.5 Aralık'ta 5 YI) üreticiye "daldan toplayıp pazara götürmeye değmez" dedirtmiştir. Bakan M. Eker **"Üretici acele etmesin, ürününü Aralık'ta satсын"** diyerek kendince soruna çözüm bulmuştur. Bilinmektedir ki ülkemizde hemen hemen her bölgede tarımsal alanda ekonomik planlar, borçlar hasata göre yapılır. Bu, devlet ve tüccar tarafından bilinçli bir politika olarak uygulanır. Böylece üretici hasat döneminde düşük tutulan taban fiyatına ürününü satmak zorunda bırakılır.

Son yıllarda emperyalistler tarımsal alanda tekelleşme sürecini daha hızlandırmıştır. Bu süreci sorunsuz tamamlamak için bizzimki gibi yarı sömürge, yarı-feodal ülkelerde tarımsal üretimi kendi tekeline alabilecekleri poli-

tikaları dayatıyorlar.

Amerika, badem üretimini her geçen yıl arttırırken bademin dünyaya piyasalarındaki tek rakibi olan fındık üretimi bu politikalar sonucunda ülkemizde geriletiyor. Bu kapsamda 8 yıl önce DB finansmanlı **"Alternatif Ürün Projesi"** fındık üreticilerine dayatılmış ve fındık bahçelerini sökmeleri istenmişti. Daha sonraki yıllarda açıklanan düşük taban fiyatı ile üretici üretmez hale getirilmiştir.

Fındık üretiminde izlenen emperyalist politikalar oynanan oyunlar bir yandan üretimi geriletirken diğer yandan üreticiyi daha da yoksullaştırıyor. Ülke tarımının en önemli ürünlerini emperyalist tekellerin denetimine bırakan AKP hükümeti fındıkta da aynı politikaları izleyerek fındık üreticisini yoksulluğa işsizliğe sürüklüyor.

Yıllardır ekonomik gelir kapısı yerine oy kapısı olarak görünen fındık her geçen yıl açıklanan düşük taban fiyatlarıyla kabuğunu doldurmuyor artık.

fiyatının açıklanmasını beklemekten ürününü pazara indirmiş ve 2-3 YTL'den satmak zorunda kalmıştır.

Fındık üreticisi yoksulluğa sürükleniyor

Ulusal Fındık Konseyi Tarım

Fındık üreticileri eylemde



Fındık alım fiyatlarının 4 YTL olarak belirlenmesini protesto eden fındık üreticileri eylem yaptı.

3 Eylül günü Kocaeli'de fındık üreticisi yaklaşık bin kişi Zafer

Meydanı'nda biraraya gelerek AKP hükümetinin açıkladığı taban fiyatını protesto ederek yürüdü. Kocaeli Ziraat Odası'na kadar yürüyen kitle binanın camlarını taşıladı. Yürüyüşe devam eden ve oldukça öfkeli olan kitle Fiskobirlik Genel Başkanı **Lütfü Bayraktar**'ın bürosu ile **Cüneyt Zapsu**'ya ait bir mağazayı da taşıladı. Polislin gaz bombaları ile saldırması ile kitle dağıldı.

Kandıra'da fındık üreticilerinden eylem

5 Eylül günü Kandıra Merkez Erikli köyünde toplanan fındık üreticileri buradan fındık bahçelerine yürüyerek fındık taban fiyatı-

nı protesto etmek amacıyla bahçedeki fındık dallarını kestiler. Ardından kestikleri dalları ateşe veren köylüler, kurumuş fındıkları da çuvallarla ateşe attı.

"Kahrolsun AKP", "Hükümet istifa" sloganlarını haykıran köylüler başladıkları yere yürüyerek eylemi sona erdirdi. Eylemde konuşan fındık üreticisi **Saffet Aksoy**, fındık fiyatlarının AB ve ABD tarafından kontrol edildiğini dile getirerek fındık alım fiyatlarınının 6 yıl önceki oranda olduğunu söyledi.

Bulancağ'ta fındık mitingi!

Fındık üreticileri Giresun Bulancağ'ta da bir miting gerçekleştirdi.

Fındık bahçeleri ateşe verildi

Düzce'nin Akçakoca ilçesi **Hasançavuş** köyünde toplanan fındık üreticileri fındık alım fiyatını protesto etmek amacıyla bahçelerini yaktı.

Protestoya katılanlardan biri olan **Selver Kar** isimli fındık üreticisi, Fiskobirlik'ten geçmiş dönemlere ait 30 bin YTL alacağı olduğunu belirtti ve tüm girişimlerine rağmen parasının ödenmediğini söyledi.

Fiskobirlik **"Rekolte yük-**

sek, bu yüzden düşük fiyat verdik" açıklaması yaparken yaz aylarında yaşanan kuraklık sonucu fındık üretiminin yüzde 30 oranında düştüğü kaydedildi. 6 ton fındık toplanan bir bahçede ortalama 2 ton fındık yandı. Bu anlamda Fiskobirlik'in açıklaması gerçekleri yansıtmıyor. Fındıktan kazanacakları ile geleceğe yatırım yapan üreticiler birçok kez olduğu gibi bu yıl da hüznü ve öfkeli! **(İstanbul)**

tirdi.

9 Eylül günü Fındık-Sen tarafından **"Emeğimize ve fındığımıza"** sahip çıkalım sloganı ile gerçekleştirilen miting için çevre il ve ilçelerden fındık üreticisi köylüler Otogar meydanında biraraya geldiler. Giresun Halk Tiyatrosunun hazırladığı **"Fındık**

kurdu AKP" isimli tiyatro oyununun sahnelendiği mitingde köylüler söz alarak sorunlarını dile getirdi. Fındık üreticileri kendilerini mağdur eden AKP hükümetinin bakanlarını Karadeniz'e sokmayacaklarını ve yerel seçimlerde AKP'yi sandığa gömeceklerini söyledi. **(H. Merkezi)**

Çağrı merkezi çalışanları saldırılara karşı direnişte

Özelleştirme kapsamı içinde olan TELEKOM çalışanlarına dönük bir dizi hak gaspı, geçtiğimiz yıl TELEKOM işçileri tarafından uzun soluklu bir grevle karşılanmıştı.

TELEKOM çalışanları şu sıralarda yeni bir direnişle kamuoyunun gündemine girdiler. Bu defa direnişte olanlar, TELEKOM'un Bostancı'daki çağrı merkezinde çalışan işçiler. ASSITT adlı taşeron firmada çalışan 11 kişi örgütlenme faaliyetleri nedeniyle işten atıldı.

İşten atılan işçilerin bir kısmı,

direnmek yerine, başka bir işe girerken, üç işçi haksız işten çıkarılmaları protesto etmek için Bostancı'daki çağrı merkezi önünde direnişe geçtiler.

Direnişin 5. gününde görüşmeye gittiğimiz işçiler, eğer işe geri dönmeye dönük talepleri noktasında uzlaşma sağlanmazsa, açlık grevine gideceklerini söylemekte. Ancak işçilerin talepleri sadece işe geri alınmayla sınırlı değil. Onlar, çağrı merkezinin bahçe duvarına astıkları bir pan-

kartta taleplerini, 10 madde halinde ve şöyle sıralamaktalar:

1. İşten atılan işçiler geri alın-sın. 2. Ücretlerde iyileştirme yapıl-sın. 3. Esnek çalışmaya son veril-sin. 4. İnsanca çalışma koşulları oluşturulsun. 5. Sendikalaşma hakkımız tanınsın. 6. Takım lideri baskısı son bulsun. 7. Tuvalet ve yemek saatleri sisteme bağlanma-sın. 8. Mola süreleri artırılsın. 9. Vardiya primleri ödensin. 10. Düzenli sağlık kontrolleri yapıl-sın. 500 civarında çalışanın bulun-

duğu çağrı merkezinin çalışma koşullarının çok ağır olduğunu söylüyor direnişçi işçilerden **Tuncay Gülhan**. Çok sayıda çalışanda kulak-burun boğaz rahatsızlığı ortaya çıkıyormuş. Bunun nedenini ise, günde en az sekiz saat kulaklık çalışmak zorunda kalmak olarak açıklıyor. Bel ve boyun ağrılarını ise, ortaya çıkan diğer rahatsızlıklar olarak sıralıyor. İşten ilk çıkarılan olmalarının nedenini ise, sendikal faaliyet öncüllük etmeleri olarak getiriyor.

TELEKOM'un özelleştirilmesi sürecinde çalıştıkları bölümü Siemens almış. O da 2007'nin 11. ayında ASSITT'e satmış. "ASSITT'e geçtikten sonraki ilk aylarda çok fazla sorun yaşamadık. Hatta bize 'birkaç ay sabredin, koşullar daha da düzelecek' dediler. Ancak 9 ay geçti, hiçbir iyileştirme olmadı gibi, koşullar daha da kötüleşti" diyor Gülhan.

Sonrasında işe işten atılmaları-na gidince süreç başlamış. Tüm çalışanlara, iş yasanın 25/ 2 E bendini içeren bir kağıt imzalamak istemişler. Bu madde, tazminatsız işten atılmayı gerektiren, iş ahlakına aykırı davranışları kapsıyormuş. İşten atılan 11 kişi bu kağıdı imzalamak istememiş ve bu maddeden atılmışlar.

Çağrı merkezindeki işçilerin durumunun giderek kötüleştiğini, özellikle de molarların sisteme bağlı hale getirilmesinin, insanları robotlaştırılmaya hizmet ettiğini söylüyor Gülhan. Sisteme bağlı hale getirmenin ne anlama geldiğini sorduğumuzda ise, bunun mola saatlerinin bilgisayar tarafından belirlenmesi olduğunu söylüyor. Sabah işe gelen işçiler bilgisayara şifrelerini giriyormuş ve bilgisayar o kişinin saat kaçta ilk molayı yapacağını söylüyormuş. Gülhan son olarak: "Onurlu mücadelemizi desteklemek ve de genel olarak işten atılmaları protesto etmek isteyen herkesi ziyarete bekliyoruz" diyor. **(Kartal)**

Emeklerinin karşılığını alamıyorlar...

Ağrı'nın Patnos ilçesinden Kalecik'e orman işçisi olarak çalışmaya gelen Kürt işçiler müteahhid paralarını vermediği için 10 gündür mağdur olduklarını durumdalar. Ankara'ya getirilirken günlük 45 YTL yevmiye ile bütün masraflarının müteahhit tarafından karşılanacağı vadelerini aldıklarını ifade eden işçi **Hanifi Aslankan**, "1 ay çalıştık işi bitirdik fakat müteahhit bize hakkımızı vermedi. Bizler de burada parasız, aç kaldık. Akşam sahurda bir şey yemiyoruz, halkın verdiği kuru ekmele oruçlarımızı açıyoruz. Doğunun insanı zaten her zaman geliyor burada çalıştırılıyor, hakkını alamıyor ancak eziliyor" diye konuştu.

Parası olmadığı için memleketine gidip okuluna başlayamayan **Erdoğan Nariç**, "Paramızı istediğimizde bize paranız yok deyip sürekli küfür ediyorlar. 10 gündür kuru ekmele yaşıyoruz. Okulumu başlama para param yok okuluma gidemiyorum" ifadesini kullandı. **(Ankara)**

Vergide, yargıda eşitlik istiyoruz!

BES İzmir Şubesi, **8 Eylül**'de başlayan 2008 adli yılının açılışı öncesi yargı emekçilerinin sorunlarına dikkat çekmek için AKP il binası önüne yürüyüş yaparak siyah çelenk bıraktı.

5 Eylül 2008 tarihinde İzmir Bayraklı Adliyesi önünde biraraya gelen BES üyeleri, Bayraklı'da bulunan AKP il binası önüne kadar yürüyüş yaparak, burada bir basın açıklaması yaptı. Kitle adına açıklamayı yapan BES İzmir Şube Başkanı **Ramis Sağlam**, 2008 adli yılında da yargı çalışan emekçilerinin sorunlarının görmezden gelindiğine dikkat çekti. AKP hükümetinin yargı işkolunda çalışan gerçek emekçileri görmezden geldiğini, yargı işlevinin sağlıklı ve nitelikli yürüyebilmesi için emekçilerin taleplerinin karşılanması gerektiğini söyleyen Sağlam, yargı emekçilerinin insanca bir yaşam ve ücret taleplerinden asla vazgeçmeyeceklerini belirtti.

"Eşit işe eşit ücret. Sözleşmeli köle olmayacağız. Vergide, yargıda, sosyal güvencilikte adalet istiyoruz" pankartının açıldığı eylemde sık sık, **"Sözleşmeli köle olmayacağız", "Gün gelecek, devran dönecek, AKP emekçilere hesap verecek"** sloganları atıldı.

Eylem "Yargıda adalet istiyoruz, AKP'yi kınıyoruz" yazılı siyah çelengin AKP il binası önüne bırakılmasının ardından sona erdi. **(İzmir)**

Limter-İş yöneticisi işten atıldı

Deasan Tersanesi'nde çalışan Limter-İş Sendikası yöneticisi **Levent Akhan** hukuk dışı bir biçimde işten atıldı. Tersane işçilerine dayatılan kural dışı çalışmanın bir parçası olarak iş yerlerinde imzalatılan "iş akidi sözleşmesi" adı altındaki belgeyi imzalamak istemeyen Akhan'ın işine keyfi bir biçimde son verildi.

İşten atılan sendikacı Deasan Tersanesi önünde direnişe geçti. Deasan Tersanesi'ndeki **Pozitif Gemi** isimli taşeron firmada 16 aydır montajcı olarak çalışan Akhan, konuya ilişkin bir basın açıklaması yaparak, işe geri dönme talebi kabul edilinceye kadar direnişini sürdüreceğini açıkladı. Açıklamada ayrıca sendikacı kimliğinden dolayı işine son verildiğini de belirten Akhan, tersanelerdeki kural dışı ve güvencesiz çalışmayı da protesto etti.

Ayrıca işine yasadışı biçimde son verildiğini belirten Akhan, "Tersanelere onca müfettişler, bakanlar, başbakan ve milletvekilleri gelip gitmesine ve birçok demeçler verilmesine rağmen, taşeronların ve tersane patronlarının yasa dışılık ve keyflikle bu kadar pervasız olmalarına anlam vermekte zorlanıyorum" dedi.

Keyifliğin sadece Deasan Tersanesi'ne mahsus olmadığını, bütün tersanelerde hakkını arayan, itiraz eden işçilerin ya tehdit edildiğini, ya işten çıkarıldığını belirten Akhan, işten atılma gerekçesi olarak ayrıca, 20 Ağustos günü tersanede Ali Alemdar isimli bir işçinin yaralanmasını sendikaya bildirmesi ve konuyla ilgili sendikanın internet sitesinde ve gazetelerde haber yapılmasının getirildiğini, ancak gerçek nedenin sendikal faaliyet içinde olması olduğunu söyledi. **(Kartal)**



"Biz kiminle uğraştığımızın farkındayız!"

İşten çıkarılan Unilever işçilerinin direnişi yaklaşık 3 aydır sürüyor.

Bu süre boyunca hemen fabrikanın karşısına kurdukları çadırdan direnen işçilerin, kararlılıklarından hiçbir şey kaybetmedikleri gözleniyor.

Bu kararlılık, direnişin 109. gününde, bir kez daha yaptığımız ziyarette de açıkça görülmüştü. Direnişin yanı sıra, sendikaların ve de duyarlı kurumların getirdikleri erzaklarla günlük yaşamlarını idame ettirmeye çalışan Unilever işçileri, gerek kendilerine yönelik uzlaşmaz tutumu gerekse, direnişle dayanışmayı engellemek amacıyla içeride çalışan işçiler amacında uyguladığı baskılar nedeniyle, Unilever patronu-

na daha da bir kinlenmişler.

Direnişin sona ermesine dönük bir gelişme yok henüz. İşe iade ve iş kolu davaları sürüyor muş.

"Geçtiğimiz günlerde işe iade davasının duruşması vardı. Ancak bizim davaya bakan hakimin tayini çıkmış, vekilen davaya bakan hakim ise davayı iki ay sonraya erteledi. Böylece, kısa sürede bitmesi gereken davayı uzatıyorlar.

Sorun işçilerin hakkı olduğunda hiç acele etmiyorlar, ama kendilerine ilişkin bir şey olduğunda avaz avaz bağırıyorlar" diyor işçilerden biri.

Çalışma bakanlığının işverenle nasıl işbirliği içerisinde olduğunu, işverenleri "senin işçilerin

örgütleniyor, önlem al" diye uyardığını söylüyorlar. Unilever patronu da bu "uyarıyı" dikkate alarak, sendikalaşmada yeterli sayıya ulaşılmasını engellemek için, geriye dönük sigorta yaptırarak çok sayıda yeni işçi almış.

Hükümetin, işçilere dönük bir dizi hak gaspı gerçekleştirirken, işveren yanlısı yasalar çıkarıldığını, ise "Bu hükümet de sermayeden yana. Yeni çıkardıkları vergi yasasıyla birlikte bunlara % 5 daha az vergi ödemesi getirdi" sözleriyle dile getiriyorlar. İşçi sınıfına dönük bu düşmanca tutumun rahatça hayata geçirilebilmesini ise, **işçi sınıfının örgüt-süzlüğüne** bağlıyorlar.

Fabrika müdürlerinin içeride çalışan işçiler üzerindeki baskıla-

rına da değiniyorlar. Aynı müdürler, direnişlerine başladıkları günlerde kendilerine patronun resmini göstererek "Siz kiminle uğraştığınızı biliyor musunuz?" demişler. Buna verdikleri cevap ise "Evet, biz kiminle uğraştığımızı biliyoruz" olmuş. Çünkü direnişle kazanacaklarına daha ilk günden itibaren inandıklarını söylüyorlar. Bu kararlılıklarını ise hiç yitirmediklerinin altını çiziyorlar.

Unilever işçileri gerek kendi direnişlerinin gerekse süren tüm direnişlerin ancak sınıf dayanışmasıyla mümkün olabileceğinin farkındalar. **"Açın halinden ancak aç anlar, toklar değil. Zaten toklar olduğu için açlar var"** diyerek, tüm sınıf dostlarını dayanışmaya çağırıyorlar. **(Kartal)**

Anlatmayın kendinizi biz sizi Lice'den sorduk!

Kadınlar da kazanılmaydı. Özellikle kadınların eğitime dahil edilmesine önem verilmeliydi. Önem verilmeliydi tabi, bakın ne diyordu, MİT eski müsteşarı Şenkal Atasagun, "Türkiye Cumhuriyeti orada anaları kazanamadı. Anadili sorun. Anaları kazanacak sistemi kuramadık. Analara hitap etmesini bu devlet bilemedi. Anaları kazanabilseydik mesele zaten bugüne kalmazdı."

Halka karşı savaşta her şeyin mübah sayıldığı ülkemizde görev devirtmesinin törenlerinde topyekün savaş gerekliliğinin altını çizeren İlker Başbuğ yasal prosedürün olabildiğince kendi lehlerine genişletilmesi ihtiyacından dem vuruyordu. Böylesi bir ihtiyaçtan söz etmek, askerinin sınırsız, illegal dokunulmazlık zırhı varken abes olmasının yanında açıklayıcıdır da. Açıklayıcıdır, çünkü bir nevi tekrardır, sürekliliğin devamına işaretidir. Er-genekon soruşturmasıyla dünya dışı hayallere kapılan liberal solculara, reformistlere bir tokat fazladandır.

Daha bir kabarmış apoletleriyle yeni kuvvet komutanları ve Genelkurmay başkanı T. Kürdistanı'nda aldılar soluğu. Malum, topyekün savaş esasen burada hayata geçirilmeye devam edilecekti. Diyarbakır durduğunda, İlker Başbuğ "Fahri Diyarbakırlı kabul edilmeliyiz. Birçoğumuz iki yıldan fazla görev aldık bu bölgede..." derken ateş altındaki Lice'de alıyorduk soluğu biz. Yanyordu Lice. Üç yüz seksen can vermiştik Lice'de. Taş üstünde

taş kalmamacasına yıkılıp yakılıyordu evler, bir hüzünlü göç yolu daha başlıyordu Lice'den. "Diyarbakır'ı ve tüm Diyarbakır'lıları seviyoruz" diyordu. Oysa, görev yaptığı zamandan beri kayıp olan yakınlarımızın kemiklerini Kulpa'ta bir toplu mezarda buluşumunun üzerinden birkaç yıl geçmişti sadece. Ve içimiz acıyordu, alçaklığın yansıdığı bu sözleri dinlemek katlanı-lası gibi değildi.

Hedef gençlik ve kadınlar

Söylem ve pratik, özü itibarıyla değişmiş değil. Dün Kürd'ü tamamen inkar edenler, belki bugün Kürd'ün varlığını kabul edebiliyorlar. Ancak, ulusu ulus yapan temel unsurlarından kopararak tanımlamaya çalışmak, onun bir ulus olarak varlığına tahammül etmemek inkarın apaçık sürdürülmesinden başka bir şey olmuyor. Nedir bu unsurlar? Ortak dil, ortak coğrafya, ortak tarih ve bu tarihe dayanarak şekillenen ruhsal birlik ve birlikte yaşama arzusu. Egemenlerin yaptığıysa, dün Kürt diye bir şey yoktur.

Varsa da o Türk'tür. Bugün Kürt vardır ama ulus değildir. Hatta ulus ve Kürt kelimelerinin bir tamlama oluşturacak şekilde yan yana getirilmesi tehlikeli ve sakıncalıdır, dış mihraklı bir bölücülüktür. Kürd'ün dağa çıkması da cahilliğinden ileri gelmektedir. Lakin, yine de ilerlemesi engellenmelidir. Egemen sınıfların çıkarları gereği oluşan bu inkar anlayışı, bir imha konseptini dayatıyor. Diyor ki Başbuğ bu konsept için: "Savaş sadece askeri olarak yürütülemez. Bunun sosyal, ekonomik, psikolojik boyutları önemlidir..." Yine Diyarbakır'da daha çok patron çevresinden ve devlete yakın bir takım sivil toplum örgütüyle toplantı yapan Başbuğ, Kürt Ulusal Hareketine sempatiyle yaklaşan kesimin daha çok 14-18 yaş grubuna dahil gençler olduğunu belirtiyor. Bu gençlerin kazanılması örgütün daha çabuk kökertelebileceğini, şayet "terör" olayları yaşanmasaymış devletin bölgeye ciddi yatırımlar yapacağını ifade etmekle kalmıyor. Erdoğan'ın vaat ettiği, Baykal'ın alkışladığı GAP'ın bitirilmesi

Önemimizdeki ay Anayasa Mahkemesi DTP hakkında açmış olduğu kapatma davası için karar verecek. Başbuğ'un açıklamalarıyla, gelişen siyasi gündemi birleştirdiğimiz zaman, karışımız çıkan tablo hiç de yabancı olmadığımız bir tablodur. Geçici AKP-TSK ittifakı nedeniyle ki, devlet bölgede AKP'nin tek güç olarak desteklenmesini istemektedir. Ne var ki süreç hızlı işlemektedir ve güç dengelerinin hızla değişmesi kuvvetle muhtemeldir. Yine T. Kürdistanı'nda askerin her türlü şiddeti devam edecektir. Devam etmesinin önünde kendileri açısından bir engel yoktur. Yine de AKP ordu ile aynı kulvarda olmadığı yansımalarını yaratmak için bölgeye özgü demokrasi nutukları atmayı sürdürmeyi elden bırakmayacaktır. Bölgede DTP'ye karşı ittifaka girilebilecek her güçle ittifak kurma-



yüp fark etmesin çocuklar, Kürt olduğunu...

Önümüzdeki ay Anayasa Mahkemesi DTP hakkında açmış olduğu kapatma davası için karar verecek. Başbuğ'un açıklamalarıyla, gelişen siyasi gündemi birleştirdiğimiz zaman, karışımız çıkan tablo hiç de yabancı olmadığımız bir tablodur. Geçici AKP-TSK ittifakı nedeniyle ki, devlet bölgede AKP'nin tek güç olarak desteklenmesini istemektedir. Ne var ki süreç hızlı işlemektedir ve güç dengelerinin hızla değişmesi kuvvetle muhtemeldir. Yine T. Kürdistanı'nda askerin her türlü şiddeti devam edecektir. Devam etmesinin önünde kendileri açısından bir engel yoktur. Yine de AKP ordu ile aynı kulvarda olmadığı yansımalarını yaratmak için bölgeye özgü demokrasi nutukları atmayı sürdürmeyi elden bırakmayacaktır. Bölgede DTP'ye karşı ittifaka girilebilecek her güçle ittifak kurma-

nın gerekleri yerine getirilmeye çalışılacaktır.

Başbuğ'un gençliği kazanmasından neyi kastettiği ise yaşamın genel deneyimleri sonucu oldukça açıktır. Yozaşmış, üretmeyen, sorgulamayan bir gençliğin yaratılması. Kısacası geleceğinin karartılmasına sessiz kalacak bir gençliğin yaratılmasıdır hedeflenen.

Son söz: Başbuğ'un bahsettiği, PKK'ye sempati duyan kesimin daha çok 14-18 yaş arası gençlerden oluşması gençliğin genel karakterinin bir sonucudur. Peki Başbuğ özel olarak şuna da dikkat etmiyor mu? T. Kürdistanı'nda görev aldığı yıllarda, mesela bizzat komutasında yer aldığı '93 Lice Katliamı'nda, veya '95 sınır-ötesi operasyonunda henüz yeni doğmuş bebekler, en fazla birkaç yaşında olan çocuklar şimdi tam da bahsettiği yaş grubuna dahil değiller mi? Bunu hesaplamıyor mu, Başbuğ?

Kürt işçilere yönelik saldırı

Bölgedeki çatışma ve ekonomik sorunlar nedeniyle çoğu zaman ailelerini bırakarak yaz aylarında çalışmak için batı illerine gelen Kürt işçilere yönelik linç girişimlerine bir örnek de Ankara'nın Kızılcahamam ilçesinde yaşandı. Ağrı'nın Patnos ilçesinden inşaat işlerinde çalışmak için 5 ay önce Ankara'ya gelen Hüseyin Gezer ve Cemal Kılıç, çalıştıkları müteahhidin adamları tarafından kaslatırla dövüldü. Gezer dövüldükten sonra ikinci katından atıldı. Durumu ağır olan Gezer daha sonra Ankara Numune Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ne sevk edildi. Olayı anlatan Gezer "paramızı vermeyen müteahhitlerle tartıştık. Müteahhit bize 'öyleyse işi bırakın gidin' dedi. Biz de paramızı almadan gitmeyeceğimizi söyledik. Sonra 'akşam görüşürüz' deyip bizi tehdit etti ve çekip gitti. Akşam olunca bizim kaldığımız inşaatın iki araç dolusu yaklaşık 8-10 kişi kapımızı çaldı. Kim diye sordüğümüzde, onlar da arabalarının hararet yaptığını söylediler ve su istediler. Biz de suyu vermek için kapıyı açtığımızda sopalarla üzerimize saldırdılar ve dövmeğe başladılar. Daha sonra beni balkona çıkarıp oradan aşağı attılar. Aşağıya da inip beni kaslatırla, sopalarla ve tekmelele dövmeğe devam ettiler. Bende gözümü hastanede açtım. Akşam saat 21.00 gibi hastaneye yatırıldım" dedi. (Ankara)

Toz bulutunun içinde yaşam

Gaziosmanpaşa Cebeci Mahallesi sakinleri taş ocaklarından çıkan toz ve gürültü içinde yaşam kavgası veriyor. Cebeci'de bulunan taş ocaklarının çalışması sonucu çevrede ortaya çıkan toz bulutu içinde yaşayan mahalle sakinleri bu durumu protesto etmek amacıyla bir eylem gerçekleştirdi.

5 Eylül günü "Tozsuz yaşamak istiyoruz", "Taş ocaklarına hayır" yazılı pankartlar açan ve ağzlarına maske atan mahalleli taş ocaklarının çevreye verdiği zararın giderilmesi için önlem alınmasını istedi. "Taş ocaklarına hayır", "Toz solumak istemiyoruz" sloganlarını haykıran mahalleli artık toz bulutunun içinde yaşama istemiyor. Mahalleli daha önce de topladıkları 2 bin imzayı İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı'na vermişti. Taş ocaklarında gereğinden fazla kullanılan dinamit sonucu evlerde çatlaklar oluştuğuna dikkat çeken Cebeci sakinleri çocuklarının toz yüzünden astım hastalığına yakalandığını dile getirdi. (İstanbul)

Erdoğan'ın yerel seçimlerde bazı Kürt illerini istediğini söylemesi üzerine harekete geçen AKP yanlısı Anket-hane adlı araştırma şirketi yerel seçimler öncesi Türkiye Kürdistanı'nda yönlendirmeye dayalı, DTP'nin bölgeye bugünkü gücünü görmek için ırkçı bir anket araştırması yaptı. 1-10 Ağustos 2008 tarihleri arasında yapılan "Kürt Raporu" adlı anketin sonucu Kürtlerin varlığını tartışmaya, inkârını farklı bir dille sürdürmeye, DTP'ye dönük önyargıları derinleştirerek yaklaşan yerel seçimlerde AKP'nin "başarılı" olabilmesi için nasıl bir yol izlemesi gerektiğine dair veri elde etmek amacıyla taşındığı hemen göze çarpıyor. Şirket tarafından yayınla-

AKP'den ırkçı anket

nan anket çalışmasında "DTP'nin güçlü olduğu il ve ilçe sonuçları", "DTP'nin güçlü olmadığı Doğu ve Güneydoğu illerinin sonuçları" ve "Batı illeri sonuçları" gibi DTP eksensiz ölçüler kullanıldı. "Sizce Kürt sorunu var mıdır?", "Sizce Kürtçe Türkçe'den ayrı bir dil midir?", "Kürtler ve Türkler iki ayrı halk mıdır?", "Sizce PKK terör örgütü müdür?", "Anadilde eğitimi destekliyor musunuz?", "Kürtçe'nin eğitim dili olmasını destekliyor musunuz?", "Sizce DTP bölücü bir parti mi?"

gibi sorulara cevap aranan anket sonuçları üzerinden AKP'lilerin vardığı sonuçlar, ilginç belirlemeler yer alıyor. "Sizce DTP bölücü bir parti midir?" sorusuna verilen cevapları yorumlayan araştırma danışmanı Prof. Dr. Doğu Ergil Kürt kimliğini siyasete taşıyan bir partinin ne oranda "bölücü" görüldüğünü tespit etmenin önemli olduğunu savundu. "Sizce Kürtler ve Türkler iki ayrı halk mıdır?" sorusundan çıkarılan sonuç DTP'nin Kürt illerinde Kürt ve Türk olarak bir ayrıma git-

gi biçiminde yansıtıyor. Sorulan sorulardan elde edilen verilere getirilen yorumlarda Kürt illerinde DTP ve halk arasında bir ayrışma olduğu konusunda ısrar ediliyor. "Sizce Kürtçe Türkçe'nin bir lehçesi midir?" sorusu da bu gerçeği ortaya koyuyor. Ergil, AKP'nin yoksul Kürt insanının yoksulluklarını kullanarak, çaldığı umutlarının üzerinden bölgeye kök salmaya çalıştığını söylemiyor nedense. Ya da Kürt sorunun çözümü konusunda alternatif olarak göstermeye çalıştığı AKP'nin bu amaçla Kürtleri

sözde vatandaş görüp kadın çocuk fark etmeden öldürülmeyi layık gördüğünü de elbette söylemeyecektir. Zira yerel seçim kapıdağken AKP'ye kan taşımak lazım. Bu "zorunlu" ihtiyacı gören Doğu Ergil de kendi adına AKP'nin Türkiye Kürdistanı'ndaki elini güçlendirmek için yaptığı taraflı değerlendirmelerle Kürtlerin ulusal bilinci üzerine oynayarak görevini başarıyla yerine getirmenin derdine düşmüş durumda. Ancak Kürt ulusu da her yerel/genel seçim öncesi sunulan Kürt sorununun demokratik çözümü gibi vaatlerle seçim sonrası yapılan imha ve inkar saldırılarına vereceği cevabı hazırlamış durumda.

"Em perwerdehiya kurdi dixwazın"

TZP Kürdî'nin anadilde eğitim hakkına ilişkin düzenlediği kampanya Türkiye Kürdistanı'nın birçok ilinde yapılan eylemlerle devam ediyor. Bölgede yaşayan çocukların yüzde 70'inin Türkçe bilmediğini, okula başladıklarında farklı bir dille karşılaşan Kürt çocuklarının kendi kültürüyle kendi dilıyla eğitim almasını isteyen TZP Kürdî, imha ve inkar saldırılarının karşısında daha güçlü durabilmenin, geleceğine sahip çıkabilmenin gereği olarak kampanyaya okulların açılacağı tarih olan 8 Eylül'de start verdi. Yaşadıkları yerlerin Kürtçe isimleri değiştirilen, ülkeyi "bölen" isimleri nüfus cüzdanlarından silinen, kültürü ve tarihi inkâr edilen yani yoğun bir asimilasyon politikasına maruz bırakılan Kürt çocuklarının anadilde eğitim hakkı talebi birçok demokratik kitle örgütü tarafından da sahiplenildi ve desteklendi.

* Bahar Kültür Sanat Merkezi'nde faaliyet yürüten çocuk korosu, yeni eğitim ve öğretim yılını da Kürtçe'nin serbestçe kullanılması talebiyle 6 Eylül günü arbane eşliğinde Batman Milli Eğitim Müdürlüğü'ne yürüdü. Çocuklar, "Yeni eğitim ve öğretim yılı tekrar başlıyor ve ben yine anadilimi evde bırakıp okula gideceğim. Öğretmenim yine benimle bilmediğim bir dille konuşacak. Ben kendi anadilimi istiyorum" dedi.

* Diyarbakır'da bulunan Dicle Fırat Kültür ve Sanat Merkezi bünyesinde sanatsal atölyelerde eğitim gören çocuklar, aileleri ile birlikte 7 Eylül günü "Zimane me çanda me ye rume-

tameye stranê me ye (Dilimiz kültürümüz, onurumuz, müziğimizdir)" sloganıyla Diyarbakır İl Milli Eğitim Müdürlüğü'ne doğru yürüdü. DTP'li milletvekillerinin de katıldığı yürüyüşte polis çocukların Milli Eğitim önünde basın açıklaması yapmasına izin vermedi. Çocuklar açıklamalarını Güneydoğu Gazeteciler Cemiyeti önünde yaptı.

* Batman'ın Yavuz Selim Mahallesi'nde bulunan Vali Zeki Şenal İlköğretim Okulu öğrencilerinin bir bölümü, okulların açıldığı ilk gün olan 8 Eylül'de anadilde eğitim talebiyle okula gitmeyerek, boykot etti. Yaklaşık 50



öğrenci aileleriyle birlikte okul önünde basın açıklaması yaptı. Kürtçe açıklama yapan öğrenci Rezan Bilir, eğitim-öğretimin bugün itibarıyla başladığını söyleyerek, "Ben yine anadilimi evde bırakıp okula gideceğim. Öğretmenlerimiz yine bizimle bilmediğimiz dille konuşacak. Herkes kendi dilini konuşsun ve eğitim görsün. Bıraksınlar biz de her çocuk

gibi çocukluğumuzu yaşayalım" dedi.

* DTP Şırnak Silopi İlçe binası önünde toplanan yüzlerce ilköğretim öğrencisi 8 Eylül'de Silopi Lisesi'ne yürüdü.

* DTP Nusaybin İlçe Örgütü önünde bir araya gelen yaklaşık 100 öğrenci Barış Parkı'na yürüdü. Yürüyüşe bazı öğrenciler okul kıyafetleri ile katılırken yoğun yığınak yapan polis "Em perwerdehiya kurdi dixwazın" (Ana dilde eğitim istiyoruz) dövizinin taşınmasına engel olmak isterken kısa süreli gerginlik yaşandı.

* Van'da birçok kişi çocuklarını okula göndermezken, birçok mahallede de yürüyüş düzenlendi. Yünlüplük Mahallesi'nde sabah saatlerinde okulların açılışıyla okula gitmeyen öğrenciler velileriyle beraber kitlesel bir yürüyüş düzenledi. Öğrenci ve veliler, Hacibe-kir Mahallesi'nde bulunan Dumlupınar ile Mustafa Cengiz İlköğretim Okulları önünde de anadilde eğitim talepleriyle yürüyüşler yaptı. Her iki okulun önünde yüzlerce öğrenci protestoya katılırken, öğrenciler anadilde eğitim talep eden sloganlar attı. Öğrenciler yaptıkları yürüyüşten sonra derslere girmeden dağıldı.

* Muş'un Bulanık İlçesi'nde çok sayıda ilköğretim öğrencisinin katılımıyla Bulanık Büyük Camii önünde basın açıklaması yapıldı. Açıklamadan sonra ilçe merkezinde Kürtçe sloganlarla yürüyüş düzenlendi.

*Hatay'ın Dörtöyl, Erzincan ve Iğdır illerinde çok sayıda öğrenci 8 Eylül'de kampanya kapsamında okulu boykot etti.

Yahya Menekşe'yi panzer ezdi!

Abdullah Öcalan'ın Türkiye'ye getirildiği 15 Şubat'ın yıldönümünde Şırnak'ın Cizre ilçesinde yapılan eylemde panzer tarafından ezilen Yahya Menekşe davasında somut delil "bulunamadığı" için sanıklar serbest bırakıldı.

15 Şubat günü yapılan eylemde polis gaz bombaları ile saldırmış ve Yahya Menekşe isimli genç panzer altında kalarak can vermişti. Cizre Kaymakamlığı Cizre Cumhuriyet Başsavcılığı'nın "Olay Yeri Keşfi ve Ölüm Muayene tutanağı" raporunda geçen "Menekşenin sert bir cismin üzerinden geçmesi sonucu kan kaybından öldüğü" ve Malatya Adli Tıp Kurumu'nun "Ölümün araç altında kalmasına bağlı olarak oluşabilecek nitelikte olduğu" raporuna rağmen soruşturmaya gerek görmedi! Kaymakamlık Yahya Menekşe'nin ölümünden sorumlu tutulan yedi polisten üçünün olay yerine gitmediği dördünün bu suçlu işlediğine dair somut bir delilin olmadığına karar vererek soruşturma açılması-

na izin vermedi.

Kaymakamlık binlerce insanın katıldığı ve herkesin gözü önünde yaşanan olayın gerçekleşmediğini söylüyor.

Biraz daha ileri gidersek, böyle bir panzer de yoktu zaten. Ve-

ya Yahya Menekşe önce kendini öldürdü, ardından arkadaşları onu suçlu panzerin altına attı... Eğer inandırıcı olmaz gibi bir sorunuz yoksa söylediklerimizin bir anlamı olmasına da gerek kalmıyor. Kitlenin tanıklığı ise zaten düşman propagandası kompleks olduğu için geçerli sayılmıyor. Bu işte tereyağından kıl çeker gibi "çözülüyor". Yine de insaflı bir açıklama yapılıyor. Yahya Menekşe'nin kendini panzerine altına attığının iddia edilmesini ne engelleyebilir ki? Belki ki buna gerek kalmamış.

Ancak bu bir gerçekçi şiddet ve inkâr üzerine kurulu bu yaşam biçimi kendi yok oluşunu hazırlıyor. Arkasında sayısız Yahya Menekşe'ler bırakarak...



IHD Ankara Şubesi Cezaevi Komisyonu 5 Eylül 2008 tarihinde Adalet Bakanlığı Ek Bina önünde basın açıklaması yaparak, Mayıs-Ağustos aylarında hapishanelerde yaşanan hak gasplarını açıkladı. Komisyon adına açıklama yapan **Elif Zavar**, "Tutsakların başta yaşam hakkı olmak üzere bütün insani haklarını kullanabilmesini sağlamakla yükümlü olan Adalet Bakanlığı, bu görevlerini yapmak bir yana, birçok hak ihlali görmezden geliyor" dedi. Zavar IHD'ye yapılan sayısız hak ihlali başvurusunun, gizli genelgelerle hapishane idarelerinin sınırsız yetki sahibi yapıldığının göstergesi olduğunu vurguladı.

17 Temmuz 2008 tarihinde tahliye olması gereken **Sema Gül**'ün disiplin cezası olduğu gerekçesi ile tahliyesinin idare tarafından engellendiğine dikkat çeken Zavar, bu örneğin tutsaklara verilen disiplin cezalarının ne kadar keyfi davranıldığını gösterdiğini söyledi. Hasta tutsakların durumuna dikkat çeken Zavar, "Adalet Bakanlığı ve cezaevi

Tecrit ve tredman artarak devam ediyor

idaresi hasta tutuklu ve hükümlülerin dışarıda tedavileri için yapılan başvuruları reddederek ölüme terk etmiştir" dedi. Zavar daha sonra IHD Ankara Şube ve Cezaevi Komisyonu'na yapılan Mayıs-Ağustos 2008 tarihlerini kapsayan başvurularından oluşturdukları rapordan başlıklar sundu. İnsan hakları savunucuları hak gasplarına karşı duyarlılık ve mücadele çağrısı yaptı. Raporda dikkat çekilen hak ihallerinden bazıları şunlar;

* Kandıra F Tipi Hapishanesi'nden Bolu F Tipi Hapishanesi'ne sevk edilen tutuklu ve hükümlüler hapishane girişinde çıplak soyularak, kalas ve coplarla işkenceye maruz kalmışlardır.

* Kürtçe yazılan mektuplar "kontrol edecek memur yok" gerekçesiyle, postaya verilmemekte,

parası tutuklular ve hükümlüler tarafından ödenmek kaydı ile tercüman tutulabileceği söylenmektedir.

* Tutsaklar hapishanelerde sohbet, spor vs. ortak kullanım alanlarından yararlanamamaktadır.

* Havalandırmada kene görülmüş, bu durum hapishane idaresine bildirildiği halde tedbir alınmamıştır.

* Ziyaretçilere onur kırıcı şekilde davranılmakta, kadın ziyaretçiler için çamaşırlarına hatta petlerine kadar aranmaktadır. Erkek ziyaretçilere "pantolonunun fermuarı x-ray cihazında alarm verdi" diyerek etek giydirilmektedir.

* 21.06.2008 tarihinde tekli hücrelerde kalan Didem Akman'ın hücrelerine 22.30 gibi girilmiş, duvarda asılı olan pano bahane edilerek saldırılmış ve boğazı sıkılarak işkence yapılmıştır.



* 11.04.2008 tarihinde yapılan genel hücre aramasından sonra gardiyanlar çatılara çıkarak, çatılardaki gazete, not vb gibi şeyleri havalandırmaya atmışlar, devamında toplanacakları bahanesi ile gündüz açık olması gereken bir saatte havalandırma kapılarını tutuklu ve hükümlülerin üzerlerine kilitleyerek havalandırma hakları gasp edilmiştir.

Sincan F tipi Hapishanesi'nde yaşanan birçok hak gaspının da bulunduğu raporda, aramalarda hukuksuzluğa dikkat çekiliyor. Sincan Hapishanesi'ndeki kadın tutsaklar du-

ruşma sonralarında işkenceye maruz kalıyor. Birçok kadın tutsağın maruz kaldığı işkence şöyle gerçekleşiyor; jandarmanın merdiven başında koridor oluşturuyor, "asıl sırat köprüsü burası" diyerek, tutsaklar elleri kelepçeli olduğu halde, yumruk ve tekmelerle vajinal bölgesinden, sırtından ve başından darp ediliyor. Tutsaklar ağır küfür ve hakaretlere maruz kalıyor.

Açıklama basına hasta tutsakların isimlerinin bulunduğu raporun dağıtılmasıyla son buldu.

(Ankara)

Gazetemiz çalışanına bıçaklı saldırı

Çeteleşmenin, yozlaşmanın devlet eliyle yaygınlaştırıldığı ve desteklediği ülkemiz gerçekliğinde sokaklara hakim olan şiddetin bu kez hedefi gazetemiz çalışanı **Toğay Okay** oldu.

Merkez büromuzun bulunduğu Aksaray semtinde bir süredir gazetemizin kadın çalışanına yönelik sözlü tacizde bulunan bu çete elemanlarından birini uyarmak isteyen çalışanımıza yönelik yapılan saldırıda Okay, boynundan aldığı bıçak darbesiyle yaralandı. Okay, bir gün önce de 12 Eylül mitingine giderken gözaltına alınmış, karakola götürülürken polis şiddetine maruz kalmıştı.

Gazetemizin yayına hazırlandığı sırada meydana gelen olayın ardından hastaneye kaldırılan çalışanımızın hayatı tehlikesi bulunmazken, olayı duyan okurlarımız gazete büromuza gelecek bizleri yalnız bırakmadı.

Sokakları çetelere bırakmayacağımızı ve yozlaşmaya, çeteleşmeye karşı mücadelemizi sürdüreceğimizi bu olay vesilesiyle bir kez daha ilan ediyoruz.

Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde hak ihlalleri

Kürtçe konuşmaya tahammülsüzlük!

Sincan 2 Nolu F Tipi Hapishanesi'nde tutsak olan oğlu İdris Nakçı'nın ziyaretine gelen ve Türkçe bilmeyen 43 yaşındaki anne Saliha Nakçı, oğluyla Kürtçe konuşmak isteyince gardiyanlar tarafından zorla dışarı çıkarıldı. Anne Nakçı, gardiyanlar tarafından kendisine, "Burada İngilizce, Fransızca, Arapça konuşabilirsin ama Kürtçe konuşamazsın" dediğini belirtti. Türkiye'de bulunan hapishanelerde Kürtçeye yönelik uygulamalara her gün bir yenisi ekleniyor. Sincan 2 Nolu F Tipi'nde Kürtçe telefon görüşmelerinin hapishane yönetimi tarafından engellendiği ve aileleriyle görüşen siyasi tutsaklara Kürtçe görüş yasağı getirildiği bildirildi. Anne Nakçı, "Ben Türkçe bilmiyorum. Türkçe konuşmıyorum. Bu tür uygulamalar devam etse bile ben Türkçe öğrenmeyeceğim. Gerekirse oğlumla hiç görüşürmesinler ben Kürtçe konuşmaya devam edeceğim" diye tepki gösterdi.

(Ankara)

Sincan'a devrimci yayınlar ve hatta TMMOB'un kitapları giremiyor

IHD Ankara Şubesi Cezaevi Komisyonu, "Sincan F Tipi Hapishanesi'nde sansür katılarak devam ediyor" başlıklı bir yazılı açıklama yaptı. Hapishanelerde kitap yasaklarının sınırı olmadığını, haftalık gazete ve dergilerin yanı sıra her tür kitaba da sansür uygulandığını belirten komisyon I Nolu F Tipi Hapishanesinde tutsak olan **Halil Şahin**'den gelen bir mektubun bu keyfi sansür uygulamasının boyutunu gözler önüne serdiğini vurguladı.

Halil Şahin mektubunda, kendilerine gönderilen kitapların aylarca bekletildiğini, on yıllar önce alınmış toplatma kararları dayanak yapılarak verilmemesi gerektiğini belirtti. İlya Ehrenburg'un "Dipten Gelen Dalga" kitabının 2. cildinin, ve Yaşar İnce'ye getirilen "Yas Tutan Tarih 33 Kurşun" kitaplarının, verilmeyen kitaplardan birkaçı olduğunu belirten Şahin, bu kitapların piyasada satıldığını belirterek sansür uygulamasındaki keyfiyete dikkat çekti.

Bir yıldır 3 sayı haricinde, İşçi-Köylü gazetesinin de verilmemesi aktaran Halil Şahin, en son kendilerine **İşçi Köylü**, **Kızıl Bayrak**, **Odak** ve **YDG** dergi ve gazeteleri hakkında vermeme kararı tebliğ edildiğini bildirdi. Verilmeyen yayınlara ilişkin yaptıkları itirazların ise şablon yanıtlarla karşılandığını söyledi.

Öte yandan hapishanelerdeki sansür uygulamalarından biri de "kaybetme"... Genellikle mektup ve dilekçelere uygulanan bu yöntemin Sincan'daki son hedefi TMMOB oldu. Halil Şahin kendisi adına gönderilen TMMOB'nin çıkardığı kitapların da çeşitli gerekçelerle verilmemesi belirtti.

(Ankara)

Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'ndeki devrimci tutsaklar yaptıkları açıklama ile yaşadıkları hak gasplarını kamuoyuna duyurdular. Söz konusu gasplardan bazıları şunlar;

* Telefonda Kürtçe konuşma yasağı devam ettiğinden PKK'li tutsaklar telefona çıkartılmıyorlar.

*PKK davasından tutuklu Ali Demir kronik şifozendirdi. Ceza-i ehliyeti olmamasına rağmen hala hapishanede tutuluyor.

* İşçi-Köylü gazetesinin 21 ve 22. sayılarında yer alan "Ateş Kivildimden Çıkar 1-

2" başlıklı yazılarda ve gazetenin genelinde "yasa dışı örgüt propaganda-



si yapılması ve örgüt üyelerini övücü ve destekleyici yazılar içermesi nedeniyle"

Ziya Ulusoy, Nihat Konak, Ayhan Güngör, Murat Özçelik, Murat Karayel, İsmail Yılmaz, Turgut Kaya, Erkan Altun ve Muzaffer Öztürk'e verildi.

* Yürüyüş dergisinin 155. sayısına el konularak Sinan Gülüm, Hüseyin Uzundağ ve Ziya Ulusoy'a verildi.

* Tiroj dergisi "Türkçe dışında farklı dil ve lehçede yazılmış olması" nedeniyle Hasan Polat ve Ziya Ulusoy'a verildi.

* Agos gazetesinin Ermenice sayfalarına el konularak 637-635. sayıları Nihat Konak'a - 640-641-642-643. sayıları Men-

deres Leyla'ya, 620-621. sayıları Turaç Solak'a verildi.

* Ağustos ayı içerisinde alınan Kürtçe Azadiye Welat gazetelerine el konuldu.

* "Gorki'nin Gitarı" isimli kitap, İsmail Yılmaz ve Nihat Konak'a "ölüm oruçlarını destekleyici ve özendirici yazılar bulunması, kitabın genelinde yasa dışı örgüt propagandası yapılması, TC devletini ve kurumları ile kurum çalışanlarını aşağılayıcı, küçük düşürücü yazılar içermesi" nedeniyle verildi.

* Alternatif gazetesi Fesih Hardan'a verildi.

(H. Merkezi)

Hapishanede organize tecavüz

Daha önce de gardiyan ve adli erkek tutukluların kadın tutsakları taciz etmesiyle gündeme gelen Bitlis Hapishanesi'nde 22 yaşındaki Y.Y isimli erkek tutukluyla gardiyan ve tutukluların tecavüz ettiği ortaya çıktı.

Bitlis Hapishanesi'nde bulunan adli tutsak Y.Y'nin ailesi, çocuklarının gardiyan ve mahkûmların tecavüzüne uğradığını belirterek IHD'ye başvurdu. Geçtiğimiz aylarda çocuklarını ziyarete giden aile, Y.Y'nin anlattıkları sonrası IHD'ye başvurdu. Yemeyine uyku ilacı konulan ve sonrasında 2-3 gün kendini bilmez bir halde dolaşan, uyandığında ise üzerini ıslak bulan Y.Y Mart ayında zehirlenerek, hastaneye kaldırıldı. Elazığ Devlet Hastanesi'ne götürülen Y.Y'nin ailesi doktor-dan tutanak tutmasını isteyince, gardiyanların tehdidiyle karşı karşıya kaldı. Aile bu olaylar üzerine, Y.Y'nin yemeyine ilaç atıldığını ve kendisine işkence yapıldığını söyleyerek suç duyuru-

rusunda bulundu. Bitlis Cumhuriyet Başsavcılığı'na başvuran aile, şikâyetten sonra hapishaneye gittiklerinde çocuklarıyla görüştürüldü.

Aile son çare olarak IHD'ye başvurarak, hukuki yardım talebinde bulundu. Y.Y'nin ablası IHD'ye yaptığı başvuruda "Kardeşimle 7 Nisan 2008 tarihinde telefonla yaptığımız görüşmede kendisine mahkûmlar tarafından tecavüz edildiğini söyledi. Kimin tecavüz ettiğini ısrarla sormam üzerine B.O. adındaki mahkûmun ismini verdi. Ancak konuşmasından sadece bir kişiyle kalmadığını sordum" dedi. Y.Y'nin ablası "Bu olaylardan sonra tek kişilik hücreye konulan kardeşim hep serserm dolaştığını bu sırada insanların yanına geldiğini, üzerinin ıslandığını anlatıyor. Gardiyanların da bu olaya dâhil olduğunu düşünüyorum" diye konuştu.

Başvurusunda, kardeşimle görüşmeye gittiğinde elinin 3 farklı bölgesinde sigara yanığı izi gördüğünü de anlatan Y.Y'nin

ablası "Kardeşim yemek yiyemiyor. Nefes almakta zorlanıyor, vücudu ağrılıyor ve kan kusuyor" dedi. Kendi zoruyla kardeşini hastaneye kaldırdıklarını belirten ablası kardeşinin hastaneye götürülmeden önce gardiyanların dışlarını fırçalamasını istediklerini, macunun içine

tinere atıp zorla onunla ağzını yıkadıklarını söyledi. Doktora gittiğinde "dişlerim ağrıyor çok ağrılıyor" dışında herhangi bir şey anlatmadığını söyleyen Y.Y'nin ablası kardeşine yönelik muamelesinin hem gardiyanlar hem mahkûmlar tarafından yapıldığını yineledi. (H. Merkezi)

Devletin hastalıklı politikası sürüyor!

IHD Cezaevi Komisyonu 6 Eylül Cumartesi günü saat 12.30'da Tramvay durağında bir basın açıklaması yaparak, ölümcül derecede sağlık sorunları yaşayan birçok tutsağın, derhal serbest bırakılması talebini bir kere daha yineledi. "Sıra kimde?" yazılı bir pankart açan kitle, sık sık, "Hak ihallerine son", "Hasta tutsaklar serbest bırakılsın", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek" sloganları attı. Yapılan açıklamada "Hapishanelerde mahpuslar üzerindeki insan haklarına ve hukuka aykırı uygulamalar devam etmektedir. Mahpusu insan saymayan ve onun tüm haklarını hiçe sayan uygulamalar nedeniyle birçok insan yaşamını yitirmekte ve sakat kalmaktadır. Yaşam hakkının ihlali sonucunu doğuran sağlığa erişim hakkı engellenmekte, gerekli tıbbi bakım sağlanmamakta ve koruyucu önlemler alınmamaktadır" denildi ve "Her gün yeni bir insanın hayatının adım adım sona ermesine seyirci kalmayalım. Devletin yetkili mercilerine soruyoruz: Sıra kimde?" diye soruldu.

(İstanbul)

Sincan'da devrimci tutsaklara provokatif saldırı

Açıldıkları günden bu yana F tipi hücrelerde tecrit ve tredman işkencesine maruz kalan ve çeşitli şekillerde bu saldırılara karşı direniş içinde olan tutsaklara Sincan F Tipi Hapishanesi'nde devletin beslemesi faşist tutuklular tarafından saldırılıyor.

Uyuşturucu davalarından hapishanede bulunan bu faşistler, kendilerine yakıştırdıkları "Ergekon'un Türk İntikam Tugayı" imzasıyla devrimci tutsaklara tehdit ve küfür içerikli "Kürtlere ölüm" gibi mesajlar göndermekle kalmıyor, tutsakların kaldıkları hücrelere kaynar su, kırık

cam parçaları vs. de atıyorlar.

Tutsaklar bu sorun ile ilgili idare ile görüşmeler yapmış ancak hapishane idaresi var olan durumu görmezlikten gelerek ırkçı-şovenist saldırıları desteklediğini göstermiştir. Yaşanan bu süreçte dair bir açıklama yapan TKP/ML, MLKP, MKP, Direniş Hareketi ve TİKB tutsakları yaşadıkları süreci şöyle anlatmaktadır: "Ağustos ayının başından bu yana bu saldırı ve zorbalıklara bir yenisi daha eklendi. İdarenin örgütlediğinden artık hiçbir şüphe duymadığımız üç beş uyuşturucu bağımlısı, insan müsvedesini unsur harekete geçire-

rek biz devrimci ve komünist tutsakların üzerine saldırılmakta, bu uyuşturucu bağımlıları ağza alınmayacak ağır küfürler savurmakta, insani değerlerimize küfürler etmektedirler."

İdarenin bu düşkünlüğü insan müsveddelerine uyuşturucu sağladıklarını tahmin eden tutsaklar bu unsurların özel olarak teşvik edildiğini ifade ettiler. Haklarını aradıklarında ve zorbalığa karşı durdukları en küçük olayda "disiplin soruşturması", açık görüş-iletişim-hücre cezası vermekten geri kalmayan, zaman zaman saldırıp kendilerini hücreye kapa-

tan idarenin bu saldırılardan haberdar olmasına karşın hiçbir şey yapmayarak saldırılara cesaretlendirdiklerini altını çizen tutsaklar yaptıkları açıklamayı şu şekilde sonlandıyorlar:

"Son olarak I No'lu F Tipi idaresi yeni ve başka sonuçları olacak bir provokasyon devreye sokmuştur. Olanlardan ve olacaklardan birinci derecede hapishane idaresi sorumludur. Yetkili kurum ve kişilere çağırımı I Nolu F tipinde yaşanan provokasyonu hızla araştırıp açığa çıkarıp sorumlular hakkında gerekli cezai işlemleri yapmaktır." (H. Merkezi)

Yine arama işkencesi!

Hapishanelerde yaşanan hak ihalleri, görüş yasakları, tedavi engelleri, disiplin cezaları, baskı ve saldırılar ile devam ederken, tutsak yakınları da benzer baskılara maruz kalıyor. Temmuz ayı içerisinde Tire B Tipi Kapalı Hapishanesi'nde yaşanan arama işkencesine bir yenisi de Torbalı Kapalı Hapishanesi'nde eklendi. Kırklık I Nolu F Tipi Hapishanesi'nde hükümlü bulunan oğlunu ziyarete giden **Gülnoz Türkmen**, oğlunun Torbalı Kapalı Hapishanesi'ne sevk edildiğini burada öğrenmiş ve aynı gün görüş yapmak için Torbalı Hapishanesi'ne gitmiştir. Kadın görevli olmadığı bahane edilerek görüş yaptırılmayan Gülnoz Türkmen, 4 Eylül 2008'de tekrar görüşe gitmiş ve bir kadın polis tarafından "arama işkencesi" şeklinde bir üst aramasına maruz kalmıştır. Arama yöntemine itiraz eden Türkmen "Oğlum ile görüşmek istiyorsan arama yapacağız, bizim arama biçimimiz böyle, aramaya izin vermezsen görüşe giremezsin!" cevabını almıştır.

Gülnoz Türkmen, 8 Eylül'de yaşadığı bu olay ile ilgili IHD İzmir Şubesinde bir basın açıklaması yaptı. Yıllardır oğlunun görüşüne gittiğini, F tipi hapishanelerde bile bu tür onursuz bir uygulama ile bugüne kadar karşılaşmadığını söyleyen Türkmen, oğlunun sağlığından endişe ettiği için o gün görüşe girdiğini ancak bu arama işkencesinin devam etmesi halinde bir daha oğlunun görüşüne girmeyeceğini belirtti. Gülnoz Türkmen, görüş çıkışında diğer tutuklu yakınlarıyla ettiği sohbette aramaların hep bu şekilde yapıldığını öğrendiğini söyledi. Türkmen konu ile ilgili Torbalı Savcılığı'na giderek suç duyurusunda bulunduğu ise kendisine sorulan sorunun "Şahidin var mı?" olduğunu söyledi.

Açıklamada Devrim Türkmen'in avukatı Bahattin Özdemir de söz alarak Tire Savcısı'nın onursuz arama işkencesi gündeme geldikten sonra "ben sıkı arama emri verdim" diyerek uygulamayı savunduğunu hatırlattı ve savcının bu pervasızlığının işkencenin devlet erkende nasıl bir meşruluğa sahip olduğunu gösterdiğine dikkat çekti.

(İzmir)

TTB'den hasta tutsakların serbest bırakılması çağrısı

Türk Tabipler Birliği (TTB) bir basın açıklaması yaparak hasta tutsakların serbest bırakılmasını istedi. Konu ile ilgili bir araştırma yapan ve sonuçlarını kamuoyuna açıklayan TTB adına açıklamayı **Gençay Gürsoy** yaptı. Kudus Okkur olayı ile gündeme gelen "cezaevi ve sağlık" konusunun önemli bir sorun olmaya devam ettiğini belirten Gürsoy, "Bizim TTB olarak çıkış noktamız, insanın temel haklarından biri olan sağlık hakkıdır. Sağlık hizmeti, eşitlik çerçevesinde sunulmak durumundadır. Yalnız, toplam 96 bin tutuklu ve hükümlünün bulunduğu ülkemizde çeşitli insan hakları kuruluşlarının verilerine göre 87 tutuklu ve hükümlünün ciddi sağlık sorunları nedeni ile yaşam savaşı verdiği anlaşılmaktadır" dedi. Gürsoy, hazırladıkları raporun resmi bir yayınlamının bulunmadığını ancak vicdani duyarlılık yaratmak çabasında olduklarını ifade etti.

Hazırladıkları rapora ilişkin bilgi veren Dr. Ali Çerkezoğlu ise ağır sağlık sorunları bulunan hastaların F tipi hapishanelerde kalmaya uygun olmadığını vurgulayarak, "İnsan ilişkilerinin bulunmaması hastalıklara ortam hazırlar. Yaptığımız araştırmada vardığımız temel sonuç; bir insanın ölümlüden beş gün öncesine kadar tutukluluk halinin devam etmesi ağır bir insan hakları ihalidir" dedi.

(İstanbul)

Medya-Para-Siyaset Denklemi'nde DOĞAN ve ERDOĞAN KAVGASI



"Medya-Para-Siyaset" ilişkisinin ülkemizdeki en önemli oyuncusu olan Aydın Doğan ile Başbakan R. Tayyip Erdoğan arasında bir haftadan fazla süre giden karşılıklı ithamların ve peşi sıra iki medya grubunun (Doğan ve Çalık) kendi yayın organlarında birbirlerine karşı çarşaf çarşaf yazılar dizmelerinin, karşılıklı karalama kampanyası açmalarının ardından geriyeye bakıldığında, bu iki rakibin "paylaşmamama" sorunu olduğu açıkça görülecektir. Keza, Doğan Grubu bir diğer ezeli rakibi Çukurova Grubu ile sık sık benzer sorunlar nedeniyle karşı karşıya gelmiştir. Ve orada paylaşılmayan da "Pamukbank" olduğu bilinmektedir. Uzlaşının, çıkar hesaplarının sekteye uğradığı dönemlerde medyaya yansımaları ilişki ağının bir bir ortaya serilmesi, arka plandaki rant kavgasına ışık tutmaktadır.

AKP ile Doğan Grubu'nun temsilcileri gereği birbirlerine ihtiyaç duydukları ve bugüne kadar iyi bir yol arkadaşlığı yaptıkları söylenebilir. "Al gülüm, ver gülüm" şeklinde tezahür edilen ilişkiyi göstermesi açısından bir dönemki Emin Çölaşan örneğine dikkat çekmek yerinde olacaktır. Emin Çölaşan'ın gazeteden gönderilmesine neden olan konu hakkında, gazeteci Alper Görmüş şöyle söylemektedir: "Emin Çölaşan, Hürriyet'ten çıkartıldıktan sonra yazdığı kitapta anlattı. 'Petrol Ofisi sıkışıklığı' günlerinde, Ertuğrul Özkök'ün kendisine 'hükümetle işlerinin olduğunu, kendisinden onları kızdıracak şeyleri yazmamasını rica ettiğini' artık hepimiz biliyoruz." (Taraf, 12/09/2008)

"Medya-siyaset" ağındaki ilişkisinin nasıl yürüdüğüne ilişkin bu sadece küçük bir örnektir. Diğer tüm iş çevrelerinin, büyük patronların devletle muhatap olmaları gerekliliği sonucunda ülkemizdeki iş-siyaset alanında dengeler önemli bir yerde durmaktadır. Bu denge öylesine hassastır ki, terazinin bir kefesine ne kadar dolarsa diğer kefesine de o kadar dolmalıdır. Bu denge Başbakan Tayyip Erdoğan ve onun temsili klik ile, Doğan Holding arasında süregelen bir rekabette okunucu AKP temsili kliğin tarafına yönelmektedir. Aydın Doğan nezdinde ise, iş koparabilmek için devletin çeşitli bürokratik kademelerinden geçmesi gerektiği ve hükümetin burada önemli bir rol oynadığı aşikardır.

Bu hamur daha çok su kaldırır!

Şimdilerde yaşanan Almanya'daki Deniz Feneri e.V. davası

Doğan, Çalık ve Çukurova Grupları'nın kendi aralarında ne kadar "kavgalı" olsalar da esas kavgalı oldukları konunun sendikacı çalışanlar ve basın emekçileri olduğu açıktır. Gülben Ergen, İbrahim Tatlıses gibi şarkıcılara milyonlarca para akıtan ATV kendi çalışanlarına geldiğinde üç kuruşu çok görmektedir. Yine aynı şekilde en çok satan gazetelerin sahibi olan Doğan Yayın Holding ise gazetelerinin zarar ettiğini söyleyerek yazarların işine son verebilmektedir. Gerçeklik şunu gösteriyor ki dizginlenmeye çalışılan sınıf mücadelesidir. İşçilerin, çalışanların örgütlenmesi patronların korkmasına yol açmakta onların çeşitli yıldırma politikalarını devreye sokmasına yol açmaktadır.

üzerinden AKP'ye uzanan yolların Tayyip Erdoğan'a kadar ulaşması, ilişkilerin ortaya çıkması, Erdoğan'a dernekten para transfer edilmesinin Alman Mahkemeleri'nin iddianamesinde yer alması üzerine medyanın yarısına sahip konumdaki Doğan Yayın Grubu'nun bu davayı her gün gündeme taşıması ve daha öncesinde AKP Genel Başkan Yardımcısı Şaban Dişli'nin yolsuzluk haberleri sonrası istifa etmesi, yine Batman ve Gaziantep AKP yöneticilerinin aynı yolsuzluk haberleriyle gündeme taşınması Tayyip Erdoğan'ın Aydın Doğan'a "hesaplaşacağız" yönlü veryansınlarına neden oldu. Ve Erdoğan, perde arkasında Hilton, CNNTürk karasal yayın frekansı ve Ceyhan Rafinerisi'nin olduğuna değindi. Ve tüm yaşananların ardından ekledi: "Bu hamur daha çok su kaldırır". İki tarafı da düşündüğümüzde, evet bizce de!

Öyle görüldüğü ki, eski defterler bu noktada oldukça kabarık. Bugüne kadar sessizce yürütülen ilgili ilişkiler, çıkarların uyumadığı oranda her iki tarafın kirli çamaşırlarının ortaya serilmesine yol açıyor. Yalnız, burada Doğan Grubu'nun sözcüsü Ertuğrul Özkök'ün Hürriyet Gazetesi'ndeki köşesindeki açıklamaları dikkate alındığında "cemaatleşmenin" ön plana çıkarıldığı görülmektedir. Geçtiğimiz günlerde Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ'la görüşen Ertuğrul Özkök'e Başbuğ, "cemaatleşmeden" bahsetmiş ve basının gerekli görevi yapmadığına dikkat çekmişti. Söz konusu olan Deniz Feneri davası üzerine oldukça eğilen Doğan Grubu'nun, çeşitli AKP kadroları, AKP ile ilişkilendirilmesi mevzusuna sıkça değinmesi bu konuya işaret etmektedir. Doğan Grubu'nun arkasını güçlendirenin TSK olduğu gözlerden kaçmamaktadır.

Kurtlar sofrasında kavgaya büyüyor

Meseleyi biraz daha iyi anlayabilmek için Türkiye Petrol Kimya Lastik İşçileri Sendikası (Petrol-İş) araştırma uzmanı Aşkın Süzük'ün Bianet'e (11/09/2008) yaptığı açıklamaya değinmekte oldukça yarar var. Ceyhan Rafinerisi iki grup, Çalık ve Doğan Grubu'nun kapışmasına sahne olması nedeniyle esas sorunun "paylaşmamazlık" sorunu olduğunu ortaya koyuyor. Süzük: "Çalık, Indian Oil'le birlikte kuracağı rafineri projesine TPAO'yu katmaya çalışıyor. Genel müdürlük düzeyindeki yetkililer de zaman zaman yaptıkları açıklamalarla bu projeye girebileceklerini ifade ediyorlar. Devlet şirketi olan TPAO bu projeye girer ve Çalık'la birlikte hareket ederse o zaman devlet doğrudan meseleye müdahil olacak demektir. TPAO'nun müdahil olması sürecin aslında doğrudan hükümete bağlı olduğunu gösterecek."

Ceyhan Rafinerisi kurulduktan sonra Türkiye'nin şu anda ihtiyaç duyduğu yüzde 40 ithalata giderilen akaryakıt ihtiyacının tamamen karşılanması hatta ithal edilebilir

ürün elde edilmesi düşünülüyor. Rafineri kurmak için çok geniş arazilere sahip olunması gerektiği ve bu düzeyde geniş arazilerin sadece TPAO'nun elinde oluşu nedeniyle Çalık Grubu ortaklık kurmak istiyor. Devlet arazilerinin verilmesi de hükümetin elinde olması ise Çalık Grubu'nun elini güçlendiriyor. Çünkü Tayyip Erdoğan'ın damadı Çalık Grubu'nda çalışıyor. Yurtiçi ve yurtdışında özellikle enerji alanında faaliyet gösteren Çalık Grubu AKP döneminde hiç olmadığı kadar sermaye birikimine sahip oldu. AKP ile uluslararası anlaşmalarda hep boy gösterdi.

Aşkın Süzük bu konuyla ilgili: "Çalık eğer bu ortaklığa TPAO'yu katabilirse devlete ait olan bir araziye bedava konacak. Bu bir anlamda da Çalık Grubu'na hükümetin bir kıyağı. Bu ihtimal de Doğan'la hükümet arasındaki 'ricaların' nedeni."

Doğan Grubu ve Çalık Grubu aynı alanda (medya ve enerji) faaliyet gösteren iki büyük şirket konumunda. Hükümet ile Çalık arasında paslaşmanın daha sık olması, hisimliliğin bulunması devletin kaymağını götürmenin Çalık olduğunu gösteriyor.

"Kurtlar sofrasındaki" kavgaya bir yana bu iki grubun yanyana gelebileceği, elbirliği içerisinde olduğu, aynı derecede hasım oldukları konu ise işyerlerinde çalışanların sendikalaşma çabaları olduğu görülmektedir. Düne kadar en iyi anlaşlıkları konu da budur. Her iki grubun da bu konuda sicillerini incelemeye almakta fayda var. ATV-Sabah TMSF bünyesindeki sendikalaşma çabaları devam ediyordu. 10 Mayıs 2007 tarihinde Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS) Çalışma Ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na çoğunluk tespiti için başvuru yaptı. ATV patronu bunu kabul etmeyerek 16 Temmuz'da itiraz etti. İstanbul Dördüncü İş Mahkemesi 4 Aralık 2007'de itirazı reddederek, TGS'nin işyerlerinde çoğunluğa sahip olduğunu kararlaştırdı. İşte tam bir gün sonra 5 Aralık 2007'de ATV-Sabah Çalık Grubu'na ihale ile verildi. Çalık'a ait ATV'nin yönetimi bu karara tekrar itiraz etti. Yargıtay Dokuzuncu Hukuk Dairesi ise İstanbul Dördüncü İş Mahkemesi'nin verdiği kararı onayarak TGS'nin ATV işyerlerinde yetkili sendika olduğunu karara bağladı. Bundan sonra ise ATV yönetiminin sendikacı olanlara yönelik baskısı gündeme geldi. ATV yönetimi sendikacı çalışanlarına "hiç bir medya kurulu-

şunda çalışamazsınız" tehdidini savuruyordu. Şimdi ise tüm bu baskılara yönelik sendika çalışanları her Pazartesi Balmumcu'daki ATV binası önünde oturma eylemi yapıyor. TGS Genel Başkanı İpekçi: "Toplam 59 maddemiz var. Bunların çoğu kabul edildi. Kalan maddelerin büyük çoğunluğu da parasal maddeler. Biz işverenden bununla ilgili teklif beklerken, geçen hafta içinde patron adına hareket ettiğini öne süren insan kaynaklarından sorumlu kişiler tarafından üyelerimize yönelik çok ciddi baskılar başladı. İnsanlar, görevlerini yapamaz, çalışamaz hale geldiler."

ATV TMSF elindeyken bile sendikalaşma çabaları TMSF yönetimi tarafından baltalanmaya çalışılıyordu. Bu dönemde bazı gazetecilerin işlerine son verilmesine rağmen örgütlenme mücadelesi bugüne kadar kararlılıkla devam etti. Baskıların doruk noktasına ulaştığı sendikaların masaya oturacağı günlerde, ATV-Sabah İnsan Kaynakları Müdürü Şefik Çalık TGS'nin ATV işyeri temsilci Adnan Orun'u bürosuna çağırması ve Orun'u sendikadan istifa etmesi gerektiği, etmediği takdirde işten atılacağı tehditlerini savurmuştu. Bunun üzerine Orun yüksek tansiyon nedeniyle hastaneye kaldırıldı. Orun daha sonrasında kendisine yapılan tehditlere yönelik şu çarpıcı açıklamayı yapıyordu: "İşten çıkarılırsanız bir daha Doğan, Çukurova ve diğer medya gruplarında iş bulamazsınız. Anlaşlık ve de biz kararlıyız" diyorlar".

Doğan Grubu'nda da Milliyet ve Radikal'den onlarca çalışan ve yazar işten çıkarılmıştı. 11 Eylül'de Yargıtay 9. Hukuk Dairesi, Milliyet ve Radikal'de, gazetecilerin "gazeteler ekonomik zararda" gerekçesiyle işten çıkarılmasını haksız buldu; işe

iadelerine karar verdi. Gazetecilerin avukatı Rana Yılmaz'ın yaptığı açıklamada Doğan Yayın Holding'in büyük oranda kâr elde ettiğine değindi. "Yargıtay, gazetecilerin iş sözleşmelerinin 'işyerinin zarar etmesi' nedeniyle feshedildiğini, ama 'herkese malum olduğu üzere DYH bünyesinde birçok gazete, dergi, TV ve radyo bulunduğunu, holdinin zarar değil bilakis büyük oranda kâr ettiğinin' anlaşıldığını yazıyor". Dava sonucunda bu gazeteler ya yazarları 30 gün içerisinde işe almak ya da tazminat ödeyecek.

Görüldüğü gibi Doğan, Çalık ve Çukurova Grupları'nın kendi aralarında ne kadar "kavgalı" olsalar da esas kavgalı oldukları konunun sendikacı çalışanlar ve basın emekçileri olduğu açıktır. Gülben Ergen, İbrahim Tatlıses gibi şarkıcılara milyonlarca para akıtan ATV kendi çalışanlarına geldiğinde üç kuruşu çok görmektedir. Yine aynı şekilde en çok satan gazetelerin sahibi olan Doğan Yayın Holding ise gazetelerinin zarar ettiğini söyleyerek yazarların işine son verebilmektedir. Gerçeklik şunu gösteriyor ki dizginlenmeye çalışılan sınıf mücadelesidir. İşçilerin, çalışanların örgütlenmesi patronların korkmasına neden olduğu açıktır. Bu nedenle en ufak bir örgütlenmeden korkmakta ve baştan buna izin vermemeye çalışmaktadırlar. Sıra emek örgütlenmesine gelindiğinde bir set gibi dikildiklerini açıkça görüyoruz.



Onlar açısından kendi aralarındaki kavgaya geçicidir. Ve masumane-dir. Yarın Türkiye'yi nasıl paylaşacaklarının hesabı için yine masaya oturacaklardır.

Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün, Ermenistan-Türkiye maçı vesilesiyle yaptığı Ermenistan ziyareti, geçtiğimiz haftalarda gündemin ön sıralarında yer alan konuların başında geliyordu.

Bu ziyarete ilişkin çeşitli çevreler ve de kişiler tarafından getirilen yaklaşımlarda, sözde "ziyaretin ne anlam taşıdığı, neye hizmet ettiği" gibi meseleler üzerinde duruldu, "olumlu-olumsuz" tespitler havada uçtu.

Ermenistan ziyaretini olumsuzlayanların başında ise, milliyetçi çizgisi her geçen gün daha da sağın sağına kayan CHP kurmayları bulunuyordu bir kez daha. Özellikle de Baykal, hırsından yüzü kıpkırmızı olmuş bir halde, "Gitmışken soykırım anıtına da çelenk koysun bari" diyerek, bu "uygunsuz" ziyarete veryansın ediyordu.

İrkçi-milliyetçi cenahın bu alışlageldik, hırstın hoplayıp-zıplama halleri karşısında, bazı "aydınların" ziyareti olumlayan yaklaşımlarına şahit olduk. Ancak bu "aydın" takımının ziyareti olumlarken yaptıkları tespitlerin, bir kez daha ayakları yere basmayan tespitler olduğuna tanık olduk. En fazla burjuva aydın olarak tanımlayabileceğimiz bu kişilerde yine bildik "güce tapan" yaklaşımı yakaladık!

Bunun en uç örneklerinden birine ise, bir süre öncesine kadar özellikle de hapishaneler noktasında -belli ölçüde de olsa- gösterdiği duyarlılık nedeniyle ilerici kesim tarafından belli bir kabul görmüşlüğü olan Perihan Mağden'in konu özgü-lünde yazdığı yazıda tanıklık ettik.

Mağden Radikal Gazetesi'nde (9 Eylül), "Bizim Cesur Cumhurbaşkanı" başlığı altında yazdığı yazıda, Gül'ün Ermenistan ziyaretini "yorumsuz" ve yazının girişinde Gül'ün bu ziyarete ilişkin tutumunu "çok cesur, çok hakikatli/hakikatçı bir hareket yaptı" sözleriyle ele alıyor.

Yazı boyunca methiyeler dizdiği Gül'ün bu ziyaretle birlikte "insanlığından taviz vermediğini" iddia ederek, onun zaten "iyi bir insan olduğu" vurgusunu yapmayı da ihmal etmiyor. Mağden, Gül'ün Ermenistan'a "barış için" gittiğini, böylelikle de "onurlu" bir adım attığını söyleyerek devam ettiği yazısını, Abdullah Gül'ün kendisinin cumhurbaşkanı olmasından dolayı "onur duyduğunu" söyleyerek bitiriyor.

Kısacası bu ziyareti tamamen Gül'ün kendi inisiyatifile gerçekleştirdiği ve tamamen Gül'ün "iyi niyetine, insanîyetine, barışçıl duruşuna ve de böyle bir adımı atacak cesareti olmasına" bağlıyor.

Gül'ün pratiği öyle demiyor!

Oysa akli başında düşünebilen herkesin bile görebileceği, tahmin edebileceği gibi, Gül'ün bu ziyareti hiç de öyle kendi inisiyatifile gerçekleştirilmiş bir ziyaret değildir. Ayrıca Gül, Mağden'in iddiasının ak-

dönük bir dizi halk düşmanı pratiğe verdiği onaydan ve bunların sürdürülmesine dönük çabalarına bakarak verilebilir, ortaya çıkan tablonun, en iyi tabirle "insanlık dışı" olduğunu söyleyebiliriz. Gül ayrıca hiç mi hiç cesur değildir, o sadece emperyalizmin bölgesel politikalarının iyi bir uşağıdır. **Uşaklar ise, cesur olsalardı zaten uşak olmazlardı!**

ABD'nin bu yönlü girişimlerinin ürünü olarak -ABD'nin kıskırtması sonucu- ortaya çıkmıştır.

İşte Gül'ün Ermenistan ziyareti de bu girişimler çerçevesinde değerlendirilmek durumundadır. Ermenistan, 2000'li yıllar boyunca bir dizi pembe, turuncu gibi çeşitli renklerde yapılan "devrimlerle"

nistan'ın TC egemen sınıfları aracılığıyla Batı emperyalizminin bölgedeki cephe ülkelerden biri haline getirilmesi çabasına hizmet etmektedir. Batılı emperyalist güçler Ermenistan'ı, bölgedeki NATO'ya üye olması gereken ülkelerden biri olarak görmek, böylece yanlarına almak istemekteler. Çünkü burada daha güçlü hale gelebilecek bir

bunun için de halklara dönük her türden saldırıdan geri durulmadığı bir dönemde gerçekleşen bu ziyaret, öyle dikte edilmeye çalışıldığı gibi, bölge halklarının kardeşliğine, hele de on yıllardır Ermeni ve Türkiye halkı arasında sokulan kin tohumlarının ortadan kaldırılmasına hizmet etmemektedir.

Cesaretten değil, mecburiyetten!

Emperyalistler arasındaki yağma-talana dayalı hegemonya çatışmasının en keskin biçimiyle ortaya çıktığı son bölge olan Kafkaslar, bu bölgeye dönük yeni girişimleri de beraberinde getirmiştir. Son süreçte, ABD öncülüğündeki emperyalist kampın Rusya'yı bölgede yalnızlaştırmak-hakimiyet alanını daraltmak adına gerçekleştirdiği, bir dizi girişim gündemdedir. Gürcistan-Rusya arasında kısa süre önce yaşanan ve de bölgede bugün yaşanan gerginliği tetikleyen savaşta, ABD'nin bu yönlü girişimlerinin ürünü olarak-ABD'nin kıskırtması sonucu- ortaya çıkmıştır.



sine, hiç de öyle "insaniyetli", "barışçıl" ve de böyle bir adımı bağımsız iradesiyle atacak "cesur" vb. vasıflara sahip biri de değildir. Bunun böyle olmadığını, atfedilen vasıfların Gül'le uzaktan-yakından alakası bulunmadığını, uzun boylu araştırma-inceleme yapma ihtiyacına bile gerek kalmadan, Gül'ün siyaset sahnesindeki duruşuna ve bu duruşuna yön veren anlayışın ürünü pratiklerine bakarak bir çırpıda söyleyebiliriz. Öncelikle, Gül böyle ciddi bir dış politik karar noktasında bağımsız karar alamaz. Böyle bir karar alınabileceğini iddia etmek demek, Türkiye'nin -aleni olan- emperyalizme göbekten bağımlılığını inkar etmek, görmezden gelmek demektir. Bunun yanı sıra, Gül ne insanîyetlidir ne de kardeş halklara karşı barışçıldır. Bunun en somut örneği ise, faşist TSK ve hükümet ile ittifak halinde, Kürt ulusuna karşı gerçekleştirilen imha-inkar politikalarına yönelik -onaylar- tutumunda yeterince görülmemektedir. O'nun "insaniyetli" olup olmadığının cevabını ise, hiç zorlanmadan, işçi-emeçli yığınlar

Gül'e atfedilen vasıflardan en yakışmayanı cesaret üzerinden söyleyebiliriz, Gül'ün Ermenistan ziyaretinin nedeni, **cesaret değil, mecburiyettir!**

Bu mecburiyetin nasıl bir mecburiyet olduğu ise, aslında bölgedeki son gelişmeleri iyi okuyan herkes tarafından rahatça görülebilmektedir.

Amaç kardeşliği sağlamak değil

Emperyalistler arasındaki yağma-talana dayalı hegemonya çatışmasının en keskin biçimiyle ortaya çıktığı son bölge olan Kafkaslar, bu bölgeye dönük yeni girişimleri de beraberinde getirmiştir. Son süreçte, ABD öncülüğündeki emperyalist kampın Rusya'yı bölgede yalnızlaştırmak-hakimiyet alanını daraltmak adına gerçekleştirdiği, bir dizi girişim gündemdedir. Gürcistan-Rusya arasında kısa süre önce yaşanan ve de bölgede bugün yaşanan gerginliği tetikleyen savaşta,

bölgede hakimiyet kurmaya çalışan ABD emperyalizminin, bunu başaramadığı ülkelerden biridir. Bu ülkede 2004 yılında gerçekleştirilmeye çalışılan bir "renkli devrim" boşa çıkarılmıştır ve Ermenistan büyük ölçüde hala Rusya'nın etkisi altındadır. Rusya tarafından, Gürcistan meselesi ile birlikte gerçekleştirilen hamleler, ABD'nin işinin bölgede o kadar da rahat olmadığını göstermiştir. Özellikle de Rusya'nın Osetya ve Abhazya'yı tanımamasının, Gürcistan'ı hala denetimi altında tutmasının ardından artan gerginlik, ABD öncülüğündeki batılı emperyalist güçlerin yeni hamleler gerçekleştirmesini gündeme getirmiştir.

Bu hamlelerin sonucunu ise işte "cesur", "insaniyetli" Gül'ün yaptığı Ermenistan ziyaretiyle gerçekleştirilmiştir. Türkiye uşak egemen sınıfları bu ziyaretle birlikte aslında bir kez daha, bölgesel politikalar kapsamında kendilerine biçilen role uygun hareket etmiştir.

Bu ziyaret aynı zamanda, Erme-

Rusya-İran-Ermenistan ittifakının, bölgeye dönük politikalarını hayata geçirmeyi daha da zorlaştıracağına, hatta imkansız hale getireceğini düşünmekte.

Ermenistan ziyaretini "Kafkas İttifakı" oluşturma gibi gerekçelere dayandırmaya çalışan Türk egemen sınıfları ve onların hükümeti, sözde bu çerçevede bölgedeki komşu ülkelerle ittifak geliştirme çabası içinde olduklarını kabul ettirmeye çalışıyorlar. Ancak bir yandan da bölgedeki yangını körüklemeyi ihmal etmeyerek, ABD'nin savaş gemilerinin boğazlardan geçişine izin veriyor, böylelikle ABD askeri güçlerinin Karadeniz'de konuşulma çabalarının önünü açıyorlar.

Kardeşlik ve barış, halkların ortak mücadelesiyle gelecek!

Gerek dünyadaki gerekse de bölgedeki sınırların, emperyalistler eliyle yeniden çizilmeye çalışıldığı,

Bu ziyaret emperyalistlerin, konjonktüre bağlı bölgesel politikaları gereği gerçekleştirilmiştir. Ve de emperyalistlerin dayatması sonucu, onların çıkarlarının gereği olarak ortaya çıkmıştır. Halkları karşı karşıya getirerek, birbirine boğazlatma politikası güdenlerin, bu politikaları yıllar boyu hayata geçirenlerin, halkların kardeşliğini isteyeceğini, bu yönlü bir çaba içine gireceğini beklemek ise, ham hayalcilikten, apolitiklikten başka bir anlam taşımamakta, daha da ileri giderek söyleyebiliriz, emperyalistlerin uşakları aracılığıyla hayata geçirmeye çalıştıkları çıkar politikalarına hizmet etmektedir.

Halkların kardeşliğini, bu kapsamda da Ermenistan halkı ile Türkiye halkı arasındaki barışı, kardeşliği sağlayacak olanlar ise, yine halkların kendisidir. Halkların kardeşliği ancak ve ancak, halkların, onları birbirine düşman eden-etmeye çalışan emperyalistlere ve de onların yerli uşak-ışbirlikçilerine karşı verecekleri ortak mücadeleyle gelecektir!



TKP/ML TİKKO gerillalarıyla söyleşi...



Ateş kıvılcımdan çıkar... -6- ATEŞ KIVILCIMDAN ÇIKAR...-6-

Açıklama; Elimize e-posta kanalıyla gelen yazıyı güncelliğinden ve haber değeri taşıdığından dolayı yazı dizisi halinde yayımlıyoruz.

Zorluklara karşı mücadele ve sahip olduğu ideoloji gerillayı zoru başarmanın kişiliği haline getirir. Savaşa bakışı, savaşın en kızgın alanında olması da onun mevcut koşullara uyumunu güçlendirir. **Aslında doğanın acımasızlığı onun için bir güç kaynağıdır. Çünkü orada gerillanın iradesi ve bilinci sınanır.** Burjuva-feodal düzen bencil, bireyci, rahatına düşkün, zora gelmeyen kişilikler yaratmayı hedeflemektedir. Bunun tersine devrimciler, özellikle de gerilla, bilinçli ve kararlı, kendini zorlayan fedakar özelliklere sahip olmalıdır. Gerillada yaşamın gereği böyledir. Bu bilinçli hareket eder. O yüzden gerilla daha net ifade ile **"zoru başarmanın kişiliğidir"**. Bunlar bir boyut, bununla birlikte savaşın yasaları gereği gerillayı üstün kılan bazı özellikleri vardır; **Hareketli olması, hızlılığı, gizliliği, esnekliği, inisiyatif** gibi... Gerilla değişken ve hareketli olmalıdır. Uzun süre bir yerde sabit kalmaması gerekir. Hem düşünsel hem de pratik olarak hızlı olmalıdır. Bunları yaparken de gizli olmalıdır. **Gerilla bunlara uymadığı zaman kendini koruyamaz, kendini koruyamadığı zaman yerine getirmesi gereken görevlerini de yerine getiremez. Hem askeri olarak hem de politik olarak.** Çünkü gerilla sadece düşmana vurmakla görevli değildir, aynı zamanda **kitleler içerisinde partiyi inşa etmekle** de yükümlüdür. Demokratik Halk Devri-

"Gerilla kitle içinde partiyi inşa etmelidir!"

- Siz eski bir gerillasınız, bize gerillayı anlatır mısınız?

Emel; İnsanların yaşadığı koşullar bazı alışkanlıklar kazandırır ya da mevcut koşullar birçok şeye uymaya zorlar. Yaşam koşulları da gerillayı diğer insanlardan farklı kılar. **Gerilla, savaşta, doğanın zorluklarına karşı da mücadele yürütmek zorundadır.** Zorluklara karşı mücadelesi ve sahip olduğu ideoloji gerillayı zoru başarmanın kişiliği haline getirir. Savaşa bakışı, savaşın en kızgın alanında olması da onun mevcut koşullara uyumunu güçlendirir. **Aslında doğanın acımasızlığı onun için bir güç kaynağıdır. Çünkü orada gerillanın iradesi ve bilinci sınanır.** Burjuva-feodal düzen bencil, bireyci, rahatına düşkün, zora gelmeyen kişilikler yaratmayı hedeflemektedir. Bunun tersine devrimciler, özellikle de gerilla, bilinçli ve kararlı, kendini zorlayan fedakar özelliklere sahip olmalıdır. Gerillada yaşamın gereği böyledir. Bu bilinçli hareket eder. O yüzden gerilla daha net ifade ile **"zoru başarmanın kişiliğidir"**.

Bunlar bir boyut, bununla birlikte savaşın yasaları gereği gerillayı üstün kılan bazı özellikleri vardır; **Hareketli olması, hızlılığı, gizliliği, esnekliği, inisiyatif** gibi... Gerilla değişken ve hareketli olmalıdır. Uzun süre bir yerde sabit kalmaması gerekir. Hem düşünsel hem de pratik olarak hızlı olmalıdır. Bunları yaparken de gizli olmalıdır.

Gerilla bunlara uymadığı zaman kendini koruyamaz, kendini koruyamadığı zaman yerine getirmesi gereken görevlerini de yerine getiremez. Hem askeri olarak hem de politik olarak. Çünkü gerilla sadece düşmana vurmakla görevli değildir, aynı zamanda **kitleler içerisinde partiyi inşa etmekle** de yükümlüdür. Demokratik Halk Devri-

mi'mizin bu zorlu yürüyüşünde Halk Savaşı stratejimizin bir parçası olan gerilla savaşı ve gerilla önemli bir yerde durmaktadır. Bu nedenle de hem ideolojik-politik olarak hem de askeri olarak yaşamın gereklerine, savaşın yasalarına uymak zorundayız. Bunlara uymak aynı zamanda bizim **öz disiplinimizdir.** Bunun yanında gerillanın günlük yaşamı da zorluklarla doludur. Örneğin aşağıda yarım saatlik bir yerden taşıdığı 10 kiloluk bir yük sana 20-30 kilo gelebiliyor. Ama burada sırtında saatlerce 25-30 kilo yükü yürümek yaşamın doğal bir parçası durumuna geliyor. İlk zamanlarda fiziksel olarak zorlanıyorsun. Taşıyamayacağını, yapamayacağını düşünüyorsun. Fakat bilincinle ona yön veriyorsun; her şey kafada bitiyor. **Bütün bu zorluklara karşı gerilla, bilinciyle yön veriyor yaşama.** Gerillanın yaşamını idame ettirebilmesi için girdiği tüm pratiklerde emeğin en üst boyutunu görmek mümkündür. Üst boyutta bir emekle yaşam koşullarını oluşturabiliyorsun. Örneğin ekme yaparken suyu ısıtmak için odun toplamak gerekiyor, devamında ocak yapmak, suyu ısıttıktan sonra hamuru yapmak, hamur olduktan sonra da ekme haline getirmek için ekme sacını kurmak için bir ocak yapmak, ateşi yakmak, hamurdan yumaklar almak, yumakları açmak, pişirmek, kızartmak, ekme yemek için yapılan işler ve verilen emekler. Yani emek vermeden yapılan hiçbir iş yoktur gerillada. Yük taşırken de böyledir, yer değiştirirken de böyledir. Ve yapılan bütün işlerin bir hazırlık aşaması vardır. Hepsini de yoğun bir emek istiyor.

- Hem Karadeniz'de hem de Dersim'de faaliyet yürütmüş bir gerillasınız. Bize Karadeniz'i ve Dersim'i anlatır mısınız? Farklılaşan ve ayrılan yönleri neler?

- Karadeniz Bölgesi'nde Türk ve Kürt halkının yanı sıra farklı milletlere mensup halkımız da yaşıyor. Lazlar, Çerkezler, Gürcüler; buradan baktığımızda Karadeniz Bölgesi'ndeki kitlede devrimcilere ve gerillaya karşı bir yabancıktan bahsedebiliriz. '80'li yıllarda da bölgede devrimci faaliyetler olmuş. Fa-

kat devrimci hareketlerin yaşadığı sıkıntı ve yetmezliklerden kaynaklı halk üzerinde önemli bir etkilerinin olduğunu söyleyemeyiz. Uzun süredir yürütülen gerilla mücadelesinin hem Partimiz açısından hem de diğer devrimci örgütler açısından kitle üzerinde bir bilinç sıçraması yaratıldığını söyleyemeyiz. Bu da yine gerek kendi içinde yaşadığı sıkıntılardan-yetmezliklerden gerekse de düşmanın bölgeye dönük politikalarından kaynaklı. **Gelinen aşamada ise halk, devletle çelişkilerinin olmasına rağmen gerillayı çözüm gücü olarak görmemektedir.** Halk üzerinde devletin; gerillaya, devrimcilere yönelik yapmış olduğu yalanlar, demagojiyle dolu ajitasyon propagandanın etkisi büyüktür. Karadeniz halkının büyük bir bölümünde bunları görebiliyoruz. **Süreklileşen bir faaliyet elbette bu tepkileri, ön yargıları kırabilir.** Köylü gerillayı tanıdıktan, onunla konuşma fırsatı bulduktan yakınlaşmaktadır. Tek kaygısı devlet baskısıdır. Düşman da şunu çok iyi biliyor ki halkın desteğini alamayan bir güç gerçek anlamda güç değildir. Bunu bildiği için gerillayı halktan uzaklaştırmak istemektedir. Köylere gidip sövüp dövmekte, gözaltına almakta, zorla göç ettirmek, toruculuk sistemini geliştirmektedir. Bir yandan halka baskı ve zulüm uygulamaları yandan da sağlık taramaları yapmakta, iki kilo çay şeker alıp köyleri ziyaret etmekte, öğrencilere kitap dağıtmayı yapmakta; gezilere, müzelerle göstermelik. Amaçları **"bakın biz sizin yanınızdayız, sizi düşünürüz"** sahtekarlığıyla mesaj vermektedir.

Karadeniz'de devlet halk üzerinde "papaz-celal" politikasını uygulamaktadır. Böyle olunca halk da devrimcilere, Partimize sempatiyle bakmıyor. **Öte yandan gerillanın gittiği halkla bağ kurduğu yerlerde ise durum biraz daha farklıdır.** Birincinin tersine Partimizin siyasal bir etkisi vardır ve gerillayı sahiplenme, değer verme, düşüncelerimizi öğrenme yönünde ilgileri oluyordu. Bununla birlikte yeterli olmasa da geçmişte yaratılan değerlerin etkisi de vardır. Biz halka gittiğimizde onlara devrim bilincini verdiğimizde dost ve düşman kim bunları anlattığımızda yani politik ilişkiler geliştirdiğimizde sempatiyle bakmalarının önünde bir engel kalmıyor. Nitekim böyle girdiği süreçte bölgeden gerillaya katılan yoldaşlarımız olmuştur. **Dilek Ko-**

nuk, Bahattin Günel, Zeynel Çalpar, Kemal Tutuş, Duran Salman, Sinan Günel, Aşkın Günel yoldaşlar buna örnektir. Başka bir örnekte geçmişte yaralı yakalanıp düşman karşısındaki tavri net olan, çözülmeden, halkı koruyan, halka zarar gelmesine neden olmayan yoldaşlarımız halk üzerinde Partimize ve gerillaya bakışlarında önemli etkiler bırakmışlardır. Yıllar sonra gittiğimizde bundan kaynaklı; **"Neredesiniz, neden gelmiyorsunuz?"** biçiminde ifadeleri oluştu. Yani kendi çocukları olarak değerlendirmeleri, sahiplenmeleri söz konusudur. Burada şunu görmek gerekiyor; devrimciler halka gittiğinde, halkla bütünleştiği oranda bizden yardımını sakınmaz, sahiplenir, destekler ve savaşın sürdürücüleri olurlar.

Partimiz açısından, bölgede kitleyi örgütlemeye, savaşa katmada önemli bir yetersizliğin olduğundan bahsedilebilir. Yine bununla birlikte gerillanın savaşı kavrayışı, savaşa bakışı en önemlisi de kitlelerin devrimdeki rolünü kavramadaki yetersizlikten kaynaklı, bölgede maddi bir güç yaratmamızın önüne geçmiştir. Bunlar dışında, Karadeniz'in coğrafik yapısı, gerilla savaşı yürütmeye uygundur. Bağlantılı ormanları, hem gerillanın üslenimi için hem kitleye ulaşma açısından hem de düşmana vurma açısından uygundur.

Dersim'de ise ileri olarak nitelendirilebileceğimiz bir kitle gerçekliği mevcuttur. Devrimcileri, gerillayı çözüm gücü ve insanlığın kurtarıcısı olarak gören, bizlere her daim kapısını açan, destek sunan bir kitle gerçekliği; Dersim kitlesi...

Osmanlı'dan günümüze değin sürekli baskıya, zulme, katliamlara maruz kalmış, bunlara karşı direnmiş, baş eğmemiştir. İsyancı bir geleceğe sahiptir. Bununla birlikte bölgede yoksul köylülük hakimdir. Devletin hem ekonomik hem sosyal çelişkileri hem de ulusal çelişkileri vardır. Bölgede ulus olarak Kürtler çoğunluktadır. **Devletin Kürt ulusu üzerindeki asimilasyonu, ezme ve yok sayma politikasından kaynaklı yaşadığı sorunlar vardır.** Ve yetmişlerden bugüne, devrimci mücadele keşintiyi uğramadan devam etmiş, Dersim kitlesi kim dost kim düşman anlamıştır. Tüm bu özelliklerinden kaynaklı, ilk örgütlenebilecek kitle de buradadır.

Fakat hem devrimci hareketle-

rin hem Partimizin hatalarından, yanlış yaklaşımlarından, yetmezliklerinden kaynaklı, hem de düşmanın özel yoğunlaşmasından, politikalarının kaynaklı, devrimcilere karşı kitlede bir güvensizlik gelişmiştir. Gerilla gittiğinde kapısını açar, birey olarak destekler, sahiplenir ama örgütlülüğe gelmez. Örgütlü hareket etmek istememesinin nedeni ise devrimcilere olan güvensizliğin yanında birbirlerine olan güvensizlikleridir.

Kitlenin genel durumu böyle iken gençlik alanında ise yabancılaşma, bireycileşme mevcuttur. Devrimcilerle ilişkileri duygusal bağlılıktan öteye geçmemektedir. Fakat gençliğin dinamizminden ve öğrenmeye açık olmasından kaynaklı arayış halinde olmasından söz etmeliyiz. Doğru yaklaşımlarımızla, Partimizin doğru yönlendiriciliği ile önümüzde koymuş olduğu perspektife onların doğruya yaklaşacaklarını, devrimcileşeceklerini ve savaşın birer neferi olacaklarını söylemek hiç de zor değil.

- Gerilla birliğinin sağlığı olarak bize gerilla alanındaki sağlık anlayışını anlatır mısınız?

- Umud il yoldaş gerillada sağlık anlayışının nasıl olması gerektiğini şöyle ifade ediyordu; "Gerilla ortamında geniş tanı-tedavi yöntemleri yoktur. Olan imkanlara ise pratikte rahat ulaşmak mümkün olmayabilir. Bu nedenle gerilla hekimi-sağlıkçısı iyi bir gözlemci olmalıdır, kendimizi yetiştirirken gözleme imkanlarını en iyi şekilde kullanmalıyız. Bilgi edinme için kullanacağımız bir diğer ortama bizzat halktır. Gerilla hekimi, hastalıkların yalnızca tanısını-tedavisini değil esasta oluşum zeminlerini, bulaşma-yayıma ve korunma yollarını bilmelidir."

Biz de bu anlayışla hareket etmeye çalışırken, sağlık işlerini yaparken tek tek bireyler üzerinden değil kurumsal bir yapı oluşturma, haleflerini yetiştirme anlayışını geliştirdik ve bunu oturtmaya çalışıyoruz. Ayrıca gerilla birliğinin üyelerine vermek istediğimiz bilinç "her gerilla kendi sağlığından sorumludur." Çünkü bir yoldaşın rahatsızlığı tüm birliği etkileyebilir. Yine sağlıkçılık anlayışımızda, sağlık kurumunun bir eczane gibi görülmemesini savunuyoruz ve yoldaşlarımızı bunu anlatıyoruz. Halk sağlığı anlayışını ele alışımızda uygulamaya çalışıyoruz. Örneğin bunu yaparken yoldaşlara diş ağrılarının önüne geçmek için dişlerini fırçalamaya özen göstermelerini ve günlük kullandığımız malzemelerin temizliğine dikkat edilmesi gerektiğini kavratmaya çalışıyoruz. Rahatsızlıklarına karşı da rahatsızlığın nedenlerini netleştirdikten sonra ona göre bir yaklaşımda bulunmaya çalışıyoruz. Ağrı kesici mi vereceğiz, yoksa ideolojik, psikolojik bir etki var mı? Varsa ona göre yaklaşım sergiliyoruz.

Yani burjuva sağlık anlayışında olduğu gibi hastalık oluştuğundan sonra ilaç vb. yöntemlerle tedavi anlayışını benimsemiyoruz. Halk sağlığı anlayışını benimsiyoruz; çünkü hastalık kaynaklarının ortadan kaldırılması en doğru tedavi yöntemidir.

Devam edecek

"Daha iyi bir savaş için daha çok okumalıyız!"

- Birliğin kurtarıcı, kitap işleriyle siz ilgileniyorsunuz. Gözlemlediğim kadarıyla her gerillanın elinde bir kitap var "harıl harıl" okuyorlar. Kış üslenim sürecinde kitaba yönelim daha fazla oluyor sanırım?

Kitapçı; Bu görevi yeni alan biri olarak cevap vermeye çalışacağım. Senin de dediğin gibi elden geldiğince kitap okunmaya çalışıyor gerilla barınakta. Okunan kitaplar genelde ihtiyaç üzerinden oluyor diyebilirim. Kış üslenim sürecinde çok kitap okunması konusunda elbette kitle faaliyeti ve

arazi koşullarında şimdiki kadar okuma fırsatı bulunmuyor. Fakat barınakta pratik yoğunluktan uzaklaştığımız ve eğitim çalışmalarına yoğunlaşılacak bir süreç geçiyoruz.

Ek olarak şunu söyleyebilirim; **biz politik bir partinin örgütlü militanlarıyız.** Halkımızın acılarına son verecek bir mücadelenin savaşçısıyız. Ve karşımızda tam donanımlı, deneyimli bir düşman bulunuyor. Bizler de böylesi süreçleri politik anlamda geliştirmek, daha donanımlı hale gelmek için önemli bir fırsat olarak ele alıyoruz ve değerlendiriyoruz. Egemen sınıflara ve

onun temsilcilerine karşı daha örgütlü mücadele vermek için okumalı, araştırmalı ve incelemeliyiz. Kime karşı savaştığımızı bilmek kadar ne için savaştığımızı bilmek de önemlidir. Savaş duygularla yürümez, bilinç ve bilgi olmazdır. İşte okumak ve okuma faaliyeti bizim için bu nedenle önemlidir. **8. Konferansın bize bir kez daha gösterdiği üzere "teori ile pratiği birleştirebilmek"** amacımız bu. Devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz perspektifinden hareketle sürecimizi iyi değerlendirmeye çalışıyoruz.



Yürümek Nilüferce... (Leyla Karataş yoldaşın anısına)

Hayat bir sudur, hele de kadınlarımızı.

Toplumun gerici değerleri, sistemin binbir baskısı sarıp sarmalar dört yanımızı; hele de kadınlarımızı. "Dizini kır, evinde otur", "Sen kadınsın, yapamazsın" denir. "Kadının yeri kocasının yanındır", "Saçı uzun, akli kısadır" vb. Bir sel gibi gelir bunlar kadının üstüne; boğmak, yok etmek ister kadınları... Bu gerici düşünceler insan değil, özne değil bir nesne yapmak ister ya kadınları, çoğu zaman başarır da. **Ama her zaman; ASLA!..** Kadınlar, içine doğar bu selin. Gözlerini açar açmaz dünyaya, çevrilmiştir dört yanı "sen kızısın..." diye başlayan cümlelerle. Zincirin halkaları örülmeye başlar o andan itibaren. Kadının boğazını sıkan zincirin halkaları... Zamanla içine işler bu zincir insanın. Boynundaki zinciri bedeninin, hayatının bir parçası sayar kadın. Kendini boğan seli **doğal** sayar. Öyle ki, bu doğal sel afetinden daha doğal görünür/gösterilir kadınlar... Bu çoğu kişi için böyledir, ama dedik ya herkes için **ASLA... Görünmez zincirleri kırmak gerçek zincirleri kırmaktan zordur. Görünmez sellerde boğulmamak gerçek sellerde boğulmaktan zordur. Ama imkansız; ASLA...**

Leyla'mız kara tenli, kara gözlü Kürt yoldaşımız da doğdu bu dünyaya. Bu sellerin, bu zincirlerin ortasına doğdu. Doğdu ve büyüdü... Ona da "yapamazsın" denildi, "düşünemezsin", "bilemezsin", "anlamazsın" denildi. Ona da cinsiyetiyle bakıldı sadece... Kimilerimizin oyun oynadığı yaşlarda o evlendirilmişti. Biz çocukluk o yaşlarda, o ise kucağında çocuğuyla bir anne... Nice kadınlarımız gibi çocukluğu çalınmıştı Leyla'mızın da. Hiç kimsenin hak etmediği, ama dünyada çokça görülen eksik yaşanmış bir çocukluk-ilk gençlik reva görüldü ona da...

Çalınan sadece çocukluğu muydu? Eşinin zulüm, baskı, hakaretleri onun kişiliğini, kadınlığını yaralıyordu. Zincir iyice sıkıyordu boğazını... Emek olmadan sevgi, sevgi olmadan evlilik olmamalıydı. Ama yine de oluyordu... Sadece yaşanan ömrün yıllarının değil bin yılların koyu karanlık gelenekleri, değerleri yaptırıyordu bunu topluma; sevgisiz, baskıcı evlilikler, emeksiz "sevgiler", yaşanmamış hayatlar, huzursuz-mutsuz günler... Bin yılların ataerkil anlayışının sunduğu yu da tüm bunlar topluma, **ille de kadınlarla...** Ancak yine de sevdiydi Leyla'mız, eşine değil ama **hayata**. İnsanca, eşit, özgür hayata... Sellerin, zincirlerin olmadığı hayata... Ülkeli topraklarına umudu ekenler; gerillalar Dersim'e, Dersim'de Leyla'mızın yüreğine ve bilincine de ekmişlerdi umudu. Eşitliğe özlem, özgürlüğe özlem bir filizdi içinde Leylamızın. Seller sürükleyip götürmek istese de, toprağı sağlamdı bu özlemin. Hoyrat eller budayıp biçse de, kökü de-

rinlerdeydi umut filizinin. Bundandır ki Dersim'de yüreğine atılan özgürlük umudu hiç yok olmadı; İstanbul varoşlarına göç ettiğinde de o filiz yine öyle dimdik ayakta; gün geçtikçe boy vererek, gelişip serpilerek.

Leyla'mız İstanbul'un yoksul emekçi semtlerinde umuduyla, özlemlerle birlikte kızını ve oğlunu da büyütüyordu, **kendisi de onlarla birlikte büyüyecek.** Gençlik yaşında evliliğin, çocukların ve yoksul yaşamının tüm zorluklarının yükü binmişti küçük omuzlarına. Ama pes etmedi ağır yüklerde. Zincirin halkaları ağırlaşa da yaşama sarıldı dört elle. Çocuklarını büyüttü yoklukla-



yoksullukla ama sevginin ve özverinin yokluğunu yaşatmadı onlara. Büyüttü çocuklarını, içindeki umut filiziyle birlikte. Ve tüm ezilmelerine ve yok sayılmalarına, eşinin şiddet ve aşağılamalarına, gerici değer yargılarına isyan etti, kopardı, kırdı zinciri boynunda. **Kendini boğmak isteyen sellerden sıyrılıp sınırsızlık denizine akan özgürlük ırmağının sularına aktı.** Kucak aşan dağlara doğru kanatlandı. Taa çocukluğunda, Dersim'de gördüğü eşik ve özgür hayatın kapılarını aralayan adrese yol aldı. Artık o bir gerillaydı. Artık O Nilüfer'di. Nilüferimizdi.

Nilüferimiz dağlarla-mücadeleyle birlikte özgürlüğe de ilk adımını attı. Elbet kolay değildi özgürlüğe yürümek... **Bir anne için en zor olan kararlardan birini vermiş; iki yavrusunu bırakmıştı geride.** Onlardan ayrılacak kadar çok seviyordu yavrularını. Kendi yaşayamadığı çocukluğu onlar yaşayabilsin diye... 11 yaşında bombalanmasınlar, 13 yaşında kurşunlanmasınlar, oyuncak diye mayınlarla ölmesinler, 17'sinde idam edilmesinler, tankların paletleri altında ezilmesinler diye. Mizginler, Uğurlar, Erdallar, Umutlar, Eylemler hep çocuk yaşlarında kalmışlar...

Elbette gerekliydi özgürlüğe yürümek; zincirlerden kurtulmak gerekliydi. Kimsenin çocukluğu çalınmamalıydı. Kimse alınıp satılmamalıydı. Kadınlar gerici değerlerin yağınında yakılmamalıydı. Tüm insanlar insan olarak, insan gibi

yaşayabiliyordu. Güldüyular, Kaderler, Fatmalar, Gülderenler... yaşamalıydı hayatı, hayatın tüm renklerini. **Kadın olmak ve yaşamak bir yük, bir işkençe değil mutluluk olmalıydı.** Aşçe sevdiğiyle evlensin, Gülay okula gidebilsin, 15'indeki Zeynep 60'ındakıyla zorla evlendirilmesin, babasından, kocasından, kardeşinden dayak ve kurşun yemesin. Kadınlar 13'ünde eş, 14'ünde anne, 20'sinde töre cinayeti kurbanı olmasın, sofradaki yeri öküzden sonra gelmesin, evde hizmetçi, tarlada köle, fabrikada ucuz işgücü olmasın, erkeğin aldığı ücretin yarısını almasın...

İşte bu ve daha birçok şey için

zor ama gerekli ve zorunlu dağbaşlarının yolunu tutmak; el ele verip yeni bir dünya kurmak...

Nilüferimiz, gerillayla katıldığında yaşadığı baskıları, aşağılanmaların derin izlerini taşıyordu ruhunda... Ama o derin yaralarını sağaltmasını bildi Partiyel, yoldaşlarla birlikte. O elini Partiyeye uzattı, Parti ona. **Parti, kendine el uzatana iki elini uzatırdı, kendine bir adım yaklaşıp iki adım atar...** Nilüferimiz sarıldı Partiyeye, sarıldı yoldaşlara... **Tüm yaşadığı olumsuzlukların ve yaşayamadığı özgürlüğün hesabını sorarak kendine yöneldi...** Gençliği Kış Üssü'nde okumayı ve yazmayı öğrendi. İdeolojik, sınıfsal, askeri ve günlük pratik çalışmalara büyük bir şevkle, canla kalbıyla katıyordu kendini. Kısa sürede kendinde büyük değişimler yaratmıştı Nilüfer yoldaş. İleriye doğru büyük adımlar atmıştı. Bu gerçekliği Parti de görüyordu elbet. Dâhil olduğu ilk geçici kişi üssünde, önderlik, Nilüfer yoldaş kendi gerçekliği içinde **en çok gelişen yoldaş** olarak tanımlamış/değerlendirmişti.

Dağlarda, partiyel paylaşıtkça gelişti, geliştiğe arındı zincirlerinden, zincirlerinden arındıkça özgürleşti... **Bir kere doğru yolu bulunca bu yolda hızla ilerliyordu yoldaşımız.**

Ese Yaylası'ndaki çatışmada kolundan yaralanmıştı. Yoğun çatışma ve sonrasında geniş operasyonlar devam etti-

ğinden, ilk anda gerekli sağlık müdahalesi yapılamamıştı. O, yaralı kolyula, operasyonlar içinde, bir kez bile "ah" demeden, üstelik yoldaşların yardım önerilerini de reddederek zorlu bir geri çekilmede militan bir tavır sergilemişti, çatışma esnasında olduğu gibi... Nilüfer yoldaşın düşmana kini büyüktü. Bu yoldan ve kararlılığının en büyük nedenlerinden biri de bu kindir. Ondaki düşman bilincinin kökleri ta çocukluğuna dayanıyordu. Dersim'de çokça tanık olmuştu, yaşamıştı, duymuştu devletlin asker ve sivil güçlerinin halka yaptığı zulme, katliamlara, baskılara. O, düşmanı bizzat yaşayarak, görerek tanıdı. Halka sevgi duymak kadar düşmandan nefret etmek de önemlidir savaşta. **Düşman papaz ya da cellât, hangi yöntemle saldırırsa saldırısın asla hedefine ulaşamaz bu bilincin olduğu yerde.** Nilüfer yoldaş, Dersim topraklarından almış, örgütlü mücadeleyle-partiyel Karadeniz dağlarında daha da geliştirmişti düşman bilincini.

Bundandır ki çatışmalarda, yaralanağında, eylemlerde, operasyonlarda her zaman en doğru tavı takınmıştır düşmana karşı.

Nilüfer yoldaşımız, düşmanla girdiği son çatışmada da bu tavrını son nefesine kadar korudu... Yaralıydı, çatışma alanından çıkamıyordu. Son mermilerini de sıkıyordu düşmana. Düşman onun yaralı ve cephanesinin bitmiş olduğunu anladığı halde yanına yaklaşmaya cesaret edemiyordu. Kurşun yağmuruna "teslim ol!" çağrılarını eşlik ediyordu... Artık mermileri bittiğinde sloganlarımızı sürdürdü namluya Nilüfer yoldaş. Dumanlı Dağları onun sloganlarıyla çinladı... Son sözünü Parti ve mücadeleye sloganlarıyla söyledi. Yöre halkı da bu anı, bu militan yoldaşımızı unutamazlar. Aradan yıllar geçtiği halde yörenin halkı sevgi ve saygıyla söz eder ondan: **"Yiğit kızdı, sabaha kadar çatıştı, slogan attı."**

Nilüfer yoldaş şehit düştüğünde kısa bir ömrü geride bırakmıştı. O bir kadın, bir Kürt, bir emekçi olduğu için sistemin ve gerici değerlerin baskısını, şiddetini yaşadığı. Ve bir kadın, bir Kürt, bir emekçi olarak tüm yaşadığı baskılara, sömürüye, yok sayılışıya, sömürüye karşı partide örgütlenerek mücadele etti... Kırdı zincirin halkalarını. Sellerde boğulmayı yüzmeyi, özgürlüğe ulaşmayı öğrendi... Görünmeyen zincirleri kırmak, görünmeyen sellerde boğulmamak zordur demiştik. Zordur ama imkansız değildir demiştik ya, Nilüferimiz zoru başardı. **Kimilerinin 60-70 yıllık ömre sığdıramadıkları çok daha fazlasını kısa bir ömre sığdırmayı başardı o.** Bunun için değil ki, aslında kısa değil uzun bir ömür yaşadı. Çünkü **"İyi yaşanmış olan her yaşam uzun yaşamdır"** (Leonarda Da Vinci). **Çünkü Leylayken Nilüfer olmaktadır mesele.** Çünkü önemli olan zincirleri kırabilenlerdir örgütlenerek, mücadeleye. Çünkü mesele sellerin, zincirlerin içine doğmak değil doğduğun sularda bir nilüfer çiçeği olabilmektir. Nilüferce...

Bir yoldaş

Kavgada ölümsüzleşenler!

Engin Altun

1954 Ardahan Hanak doğumlu olan **Engin Altun** TKP/ML safalarında mücadele yürüttürken 30 Eylül 1978 tarihinde Ardahan'ın Domal ilçesinde sivil faşistlerle çıkan çatışmada şehit düştü.

Cuma Polat

TKP/ML'nin kurulması ile birlikte faaliyete başladığı alanlardan biri olan Siverek bölgesindeki çalışmalarını düşmanı olduğu kadar halk düşmanlarını ve sosyal faşistleri de rahatsız ediyordu. Halk düşmanı DDKD'li (Devrimci Doğru Kültür Derneği) sosyal faşistlerin "toprak ağalarını, soygunu, sömürüyü protesto" mitingini engelleme çabalarına rağmen miting başarıyla geçmesi DDKD'lileri çileden çıkarır. Siverek Lisesi'nde DDKD'lilere görüş ayrılıkları nedeniyle bir tartışma çıkar. Bu tartışma daha sonra çatışmaya dönüşür. Bu çatışmada yer alan TKP/ML militanı **Cuma Polat** 2 Ekim 1979'da halk düşmanları tarafından katledilir.

Hasan Hakkı Erdoğan

1960 yılında Karakoçan Pamuklu köyü doğumlu olan **Hasan Hakkı Erdoğan** 1976 yılında Proletarya Partisi'nin düşünceleri ile tanıştı. 1978'de TKP/ML üyesi oldu. O tarihten itibaren Elazığ, Tunceli, Malatya, Maraş, Mersin, İzmir ve İstanbul'un da aralarında olduğu illerde görev yaptı. İşçi Köylü Kurtuluşu'nun yazı kurulunda görev aldı. Elazığ ve Adana'da iki kez tutsak düştü ve yoğun işkencelerden geçirildi. İşkencede "sır verip sır vermeme" ilkesinin takipçisi oldu. Neşeli, araştırmacı ve ısrarcı yapısı ile yoldaşları arasında çok seviliyordu.

18 Eylül 1984'te İstanbul'da yakalandı. 30 Eylül'e kadar yoğun işkencelerden geçirildi. Hiçbir parti sırrını düşmana vermedi. Üzerindeki sahte kimliği de kabul etmeyerek işkenceleri adeta çığırına çevirdi. İşkenceciler çareyi onu katletmekte buldular.

Bahattin Günel

Tokat merkeze bağlı Dadukta (Çambulak) köyünde dünyaya geldi. Proletarya Partisi'nin Karadeniz'de yürüttüğü gerilla faaliyetinden etkilenerek mücadeleye başladı. Aynı köyden **Duran Salman**'la birlikte milis faaliyeti yürüttü. Çalışmak üzere gittiği İstanbul'da TMLGB'de faaliyetine devam etti. 1994 yılında gerillaya katılan **Bahattin Günel**, aynı yıl gerçekleşen 2. OPK (6. Konferans) sürecinde önemli görevler üstlenmiş ve bunları layıkı ile yerine getirmişti. Çalışmak, daha fazla çalışmak, çalışmayı bir zevk haline getirecek kadar özümsemek.

"Olmaz" denileni olur hale getireceye kadar emeğin ve emekçinin kudretinin bilincine olmak. O bunları yaşamında en iyi somutlayanlardandı.

27 Eylül 1998'de Dumanlı direnişinde yoldaşlarıyla omuz omuza son mermisine kadar savaşarak şehit düştü.

Ümit Güner

Mersin'in Tarsus ilçesinde dünyaya gelen **Ümit Güner** 94-95 yılında üniversite okuduğu Kütahya Simav'da Proletarya Partisi'nin düşünceleri ile tanıştı. 1997 yılında TMLGB'ye üyelik başvurusunda bulundu. Simav'da Halkevî'nde ve kendi okulunda faaliyet yürüttü. Kısa bir dönem TMLGB'nin Çukurova Bölge Sorumluluğu'nu yaptı. Verilen her görevi tereddütsüzce kabul eden Ümit Güner 27 Eylül 1998'de Tokat Dumanlı direnişinde Zeynel Çalpar, Bahattin Günel ve Leyla Karataş'la birlikte şehit düştü.

Mehmet Şahin

1974 yılında Tokat merkeze bağlı Bağderesi köyünde orta halli Türk milliyetine mensup Alevi bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. 1994 yılında öğrencilik yıllarında tanıştığı Proletarya Partisi'nin düşünceleri ile, 1996 yılında Karadeniz bölgesindeki gerilla faaliyetine katıldı. İki kişi dışında geçirdi. Yağdı soğuktan yandı. Aylarca soğuğa, açlığa, yorgunluğa göğüs gerdi. Gerilladaki kod adı Hüseyin'di. **"Hüseyin yoldaşları için Kaf dağına gider"** denirdi gerilla içinde. Onlarca çatışma deneyimini geniş arazi bilgisiyyle birleştirerek kendini geliştirdi. Tokat Almus Kadıvakkı köyünde 27 Eylül 2001 tarihinde ölümsüzler kervanına katıldı.

Cihan Fındık

1979 Dersim Pertek doğumlu olan Cihan Fındık köyüne sık uğrayan gerillalarla iç içe büyüdü. İstanbul'a taşındığında Proletarya Partisi ile ilişkiye geçti ve TMLGB'de örgütlendi. İşçi-semt alanında faaliyet yürüttü. Ardından bir süre ilişkisi koptu. İzmir'de Komsomol safalarında örgütlenerek yeniden mücadeleye başladı. 2000 Ağustos'unda gerillaya katıldı. Her çatışma savaş bilincini geliştirdi, her şehit düşmana olan kinini artırdı. Sinan Günel'in hesabını soracak eylem grubunun içinde yer aldığını duyunca heyecan ve sevinçten yerinde duramıyordu. Cihan Fındık bu görevi yerine getirirken şehit düştü. Cihan Fındık'ın bu kararlı duruşunu sahiplenen Halk Ordusu gerillaları Kadıvakkı'nda gerçekleştirdikleri eylemlerle yoldaşların görevini tamamladı.

Pusula

Sürecin sorunları militan bir çizgiyle aşılır!

Bugün buldukları alanlarda yüzleştikleri sorunları çözmek için kafa yoran, ideolojik üretimde bulunan kadro ve militanların sayısı yeterli değildir. Oysa ideolojik sorunların olduğu bu koşullarda inceleyen-araştıran, sorgulayan genç, dinamik beyinlere oldukça ihtiyaç vardır. Çünkü; ideolojik berraklık sınıfsal tutumda, kavga da uzlaşmaz bir netliktir. Bu netliğe sahip olabilmek, zorluklarla savaşma cesaretine, çözüm gücüne sahip olmak anlamına geliyor. Bu konudaki her zaafı duruş berabere umutsuzluğu ve çözümsüzlüğü getirir.

Tarihi tecrübeler bize bu ko-

nuda yaşanan her kafa karışıklığının politik olarak kavga girmeyi de olumsuz yönde etkilediğini göstermektedir. Yani, politik gelişmelere karşı **kayıtsız** tutum, sınıf savaşımında bedel ödemede cesaretsiz, korkularına **yenik düşmüş** bir şekillenişle kalmış hale getirir. **Bunu aşmanın yolu, ideolojik olarak haklılığına ve meşruluğuna inanmış bir bilinç zenginliğinden geçer. Kavga da aktif ve atak bir tutum için bu gerekli ve zorunludur.**

Her fırsatta olağanüstü bir süreçten geçtiğimizden, koşulların zor olduğundan bahsediyoruz.

Evet bunlar doğru. Ama diğer bir doğrusu; böylesi süreçleri aşmak için ciddi bir **çaba, özveri** ve **emeğin** gerektiğidir. Diğer bir ifadeyle, böylesi koşullar rahat, gevşek bir çalışma tarzıyla, özveri ve fedakarlıktaki tereddütlü tutumlarla aşılmaz. Dolayısıyla zorluklarla çok yönlü savaşma yeteneğine sahip yeni militanların saf-lara kazanılması oldukça önemlidir. Çünkü; savaşma cesaretine ve cüretine sahip olanlar süreç içinde tecrübe kazanırlar. Buna inanmalıyız ve dolayısıyla görevlendir-medede tutuk davranmamalıyız. Kağıt üzerinde belli bir tecrübeye sahip olmalarına rağmen, kazanma bilincini ve militan özelliğini yitirenler bu sürecin ön açıcıları olamazlar. Tam tersine yürümek için değil, yürümek için üretecekleri teorilerle diri olan her şeyi çürütmeye devam ederler.

Unutmamak gerekir ki, tecrübe ve deney çok yönlü yoğun bir emeğin, savaşma pratiğinin ürünüdür. Bu bilgiye, inanca, disipline sahip olanlar tecrübesizliği tecrübeye, denimsizliği deneyime dönüştürürler. Ama sınıf mücadelesi için yukarıda altını çizdiğimiz erdemleri yitirenlerin tüm deney ve tecrübelerinin çöplük malzemesi haline gelmesi kaçınılmazdır.

Bu demektir ki, bu erdemlere sahip olmanın yolu, sürekli öğrenmek, yani kendi kendini geliştirmektir. Bu ihtiyaca yanıt olamayanlar, zorluklarla savaşmak için devrimci bilincin sürekli geliştirilmesinin zorunluluğuna inanmayanlar her türlü anti-MLM anlayışla savaşma pratiğinde de başarılı olamazlar. Çünkü; oportünizm, revizyonizm duyarlı güçlerin devrimci bilinçlerini yozlaştırmak için koşullar teorisi rehberliğinde kılıktan

kılığa girmektedir. Tüm bunların gerçek yüzünü açığa çıkarmak için yüksek bir bilince ve sorgulama pratiğine sahip olunması gerektiğini pratik her gün bize hatırlatmaktadır. Bu konudaki zaafı duruşlarla bu saldırıları göğüslemek, bu saldırılarda etkilenen kitleleri gereklerle yüzleştirip harekete geçirmek mümkün değildir.

Çünkü, gelişme dinamiği zayıflamış geri bilinçlerle önlerine çıkan engelleri aşmak yani, sorunlar karşısında ezilen değil, onların çözen, onlarla savaşmayı bir görev olarak algılamak zorlaşır. Öyle ki, en ufak sorunun çözümü dahi zorluklarla, korkularla örülmüş bir efsaneye dönüşür. Ve bu efsaneyi yaratan ise bizim geri bilincimizdir. Geri bilincimizin devrimci cüret ve cesaretimizde açmış olduğu tahribatlarıdır. Bu tahribatların giderilmesi ve kaybettiğimiz

savaşma ve kazanma bilincimizin yeniden kazanılmasıyla olmaz dediklerimiz nasıl olur kıldığımızı yaşayarak göreceğiz.

Yine bugün içinden geçmekte olduğumuz sürecin zorlukları tüm örgütlü güçlerimize daha büyük sorumluluklar almayı, özveri ve fedakarlıkta bulunmayı dayatıyor. **Zorluklar ancak bu büyük özveri ve fedakarlıklarla aşılır. Başarı ancak bu devrimci duruşla sağlanır.**

Bugün devrimci tutum; eylemsizliğe, verimsiz, iddiasız duruşlara, her türlü tutuculuğa ve özellikle zihinsel tembelleğe karşı militan bir ruhla savaşmayı emrediyor. Şu açık ki; devrimci militanlık, akan berrak bir nehir gibidir. Her türlü kiri temizler. Duraganlığı yadsır, hayata hareketlilik kazandırır. Umutsuzluk yerine umut ve özgür bir gelecek sunar.

Kadın sorunu komünistlerin sorunudur, devrim sorunudur!

Devrimci saflarda, kadın sorununun bahsedildiğinde, en çok yakınılan konuların başında **edilgenlik** gelir. Bu, gayet haklı bir belirleme ve eleştiridir. Daha önce yayınlamıştık edilgenliğin nedenleri, kökenleri üzerine çokça vurgu yapılmış olduğundan, burada, sorunun bu yönüne sadece kimi değişimler yapmakla yetineceğiz. Kendilerini eşsiz bir davaya adayınların saflarında, hedefe ulaşmanın önünde büyük bir engel, ağır bir pranga olan bu sorunun, neden bu denli yoğun yaşanmaya devam ettiği sorusunun çözümü üzerinde yoğunlaşma kendini dayatıyor.

Yukarıda "**yakınma**" ve "**belirleme**" sözcükleri özellikle tercih edilmiştir. Zira, ortada ciddi bir sorun var olduğu ve bu çokça dillendirildiği halde, tek tek bireyleri aşip genele yayılmış bir sonuç, pratik ve hatta politikadan yoksunluk söz konusudur; haliyle, bir yakınma ve belirlemeden öteye gitmeye (gidemeye değil!) durumu vardır. Bu durum erkek egemen düşüncesinin sonucudur.

Kadın sorunu: Erkek egemenliği

Erkek egemenliği, devrimci saflarda, toplumdaki haliyle yaşanmaz. Fakat ince, küçük ve de sayısız şekliyle ortaya çıkar. Egemen ideoloji egemen sınıfın ideolojisidir denir. Bu nedenle de, devrimci saflarda birçok burjuva ve feodal anlayış ve alışkanlıkların varlık zeminini objektif olarak bulunduğu için, şu veya bu şekilde kendilerini göstermeye devam ettiği ifade edilir. Aynı durum, erkek egemenliği için de geçerlidir. İçinde yaşadığımız ve değiştireceğimiz toplum erkek egemen toplumdur, dolayısıyla hakim ideoloji erkek egemen ideolojidir. Bu yüzden, saflarda da çeşitli biçimlerde varlığını sürdürür. Ve de kadın sorunu konumuz bağlamında ise kadınların edilgenliğinin çözümünü değil aksine devam etmesini sağlar.

Burada, şunun altını özellikle çizmek gerekir: Erkek egemen düşüncesi (ve de pratiklere) sadece erkekler sahip değildir; kadınların da bunları bir o kadar taşıdığı açıktır. Burjuva-feodal ideoloji ve kültürü sadece burjuva ve feodallerin taşımadığı; ezilenlerin de çeşitli oran ve biçimlerde taşıdığı gibidir. **Bu nedenle, kadın sorunu söz konusu olduğunda hedef alınan nokta, erkekler değil erkek egemen düşüncesi olmak zorundadır.** Elbette, sonuçta düşünceler de havada uçmuyor; bunların

taşıyıcıları, uygulayıcıları var ve kaçınılmaz olarak onlar da hedef olacaktır. Fakat, esasta, dikkatler tek tek bireylere değil, bir bütün olarak bu düşünüş sistemine yöneltilmelidir.

Kadınların edilgenliğinin, erkek egemenliğinin bir sonucu olduğunu belirtmiştik. Erkek egemenliği ile şiddetli ve sürekli bir hesaplaşma olmadığı sürece, sorunun tatmin edici bir çözüme kavuşmayacağı açıktır. Yakınmaların pek ötesine geçmemek, bu hesaplaşmanın gerçek anlamda yapıldığını; bu da aslında kadının edilgenliğinin bir şekilde kabullenilmişliğini, kanıksanmışlığını, öyle çok da büyük bir sorun olarak görülmediğini gösteriyor. Bu ifadeye itiraz



edenler çıkacaktır muhakkak. **Şunu söyleyelim onlara: pratik bir aynadır.** Ne görünüyor aynada? Pratiğe baktığımızda ortaya elle tutulur sonuçların, ciddi ürünlerin, yani genele damgasını vuran "etkin kadın" modelinin çıkmadığı bir gerçektir. Bunu pratiğin kefesinde tartarak saptıyoruz... Mark's'a kulak verelim: "**Asılları değiştirmek**". Gerçek ve yaygın bir durum değişikliğinden bahsedilemediğine göre "değiştirmek" in, bu sorun çerçevesinde, pek öyle "asılları" olarak ele alınmadığı kendini orta yere vuruyor.

Asılları yapabilmek için, sorunun tam ve gerçek anlamda kavranması, bilincinde olunması şarttır. Burada, "**kavrayışı engelleyen nedir?**" sorusunu sormalıyız. Ki karşımıza yanıt olarak yine erkek egemenliği çıkıyor. Engels, kadın-erkek ilişkisinde kadının proleterleri ve erkeklerin burjuvaziyi temsil ettiğini belirtiyor. Burjuvazi, proleteryanın başkaldırısından asla hoşnut olmayıp iktidarını korumak için var gücüyle direniyorsa, aynı şeyi erkek de yapıyor/yapıyor.

İktidarını koruma durumu, çok çe-

şitli biçimlere bürünür. Bu biçimlerin belli başlılarına göz atmakta fayda var.

"Aslında bizim politikalarımız var..."

Yazının başında politikasızlıktan söz etmiştik. Kadın sorunu tartışıldığında "aslında bizim politikalarımız var da..." diye başlayan cümleleri çok sık duyarız. "Bu politikalar nedir?" diye soracak olursanız pek bir yanıt alamazsınız! Evet, kimi politikalar vardır, fakat bunlar genellikle "kağıt üzeri" politikalar. Üstelik dar ve genel olan bu politikalar çoğunlukta uygulanmamakta, hatta akla bile gelmemektedir. Haliyle buna "politikasızlık"

demek yanlış olmaz. Asla ihtiyacımız olmayan şey, kendimizi kandırma. Politikadan ne anlıyoruz? Politika, var olan gerçekliği değiştirme yöntemidir. Doğal olarak suya değil, hayata yazılır. Hayata neler ve ne derece yazdığımız ise ortada.

Yukarıda söz edilen politikalarından biri "kadın sorunu devrimle çözülür"dür, ki buna ileride değineceğimiz için şimdilik geçiyoruz. Bir diğeri de Mao'nun "**Eğer bir işi hem bir kadın hem de bir erkek yapabiliyorsa, o görevi kadına veririz**" dir. Aynı işi yapabildiği karşı cinsler arasında kadın ne oranda tercih ediliyor veya böyle bir tercih sürecinde bu yaklaşım ne kadar hatırlanıyor? sorusunu sorup yanıtını okura bakarak bunu da geçiyoruz... Diğer yandan, bu yaklaşımın uygulandığı durumlarda da, kadın edilgenliğini fazlaca değiştirmeyeceği açıktır. Neden? Kadınlara erkeklerin aynı işi yapabiliyor oluşundan, yani göreceli bir eşitlikten bahsediliyor burada. Bu eşitlik koşulunda, kadının zaten yapabildiği işi ona vermek, ek bir deneyim sağlamak dışında pek bir fayda

sağlamayacaktır. Görülüyor ki burada "kadına veririz" diyerek görev vericiler/yöneticilere bir uyarıda bulunuluyor. Öyle ki, aynı işi yapabildiği halde yöneticilerin, yine de kadınları tercih etmemeleri oldukça yaygın ve evrensel bir durum. Bizler, kadınları zaten yapabildiklerinden öte, yapamadıklarını yapabilir kılcak politikaları üretmek zorundayız acilen.

"Kadınlar da yapabilir AMA..."

Kadının edilgenliğinin kökeni, özel mülkiyetin ekonomik gücün erkek elinde toplanarak erkek egemenliğinin sonucunda onun, toplumsal yaşamın birçok -hatta kimi zaman tüm- alanlarının dışına itilmesine dayanır. Bu itilme ve kadına güvensizlik "sen kızsın/kadınsın, yapamazsın", "elinin hamuruydu" ya da "erkek yapar..." vs. ifadelerle erkek egemen düşüncü ayan beyan dışa vurulur. Elbette, devrimci saflarda bu denli kaba düşünülmediği gibi, düşünülenler de böyle açıkça dillendirilmez. Sorsanız, herkes hep bir ağızdan "tabi ki kadınlar da erkekler gibi her şeyi yapabilecek güçte, kapasitededir" ve benzeri yanıtlar verecekler. Buna kuşku yok. Kuşku olan yan, gerçek düşüncü ve yaklaşımın böyle olup olmadığıdır.

Birçok durumda erkekler ya kadınlara (hani şu kendileriyle "eşit gördükleri" kadınlara!) güvenmedikleri için onlara görev vermekten kaçınmakta (yönetici konumundaki ezici çoğunluk erkekler) ya da verseler de o kadar gönül rahatlığıyla vermemekte, sonucun başarısını noktasındaki kaygıları içlerini kemirmekte. Bu nedenle, kadınlara görev verildiğinde daha fazla müdahale etme (inisiatifini kırma) ve izleme gereksinimi hissetmektedirler. Çünkü onu yetersiz, eksik, zayıf görmekte. Öte yandan kadınlara da hemsincileri (ve kendileri) hakkında çoğunlukla benzer şekilde düşünmektedir. Bir görev söz konusu olduğunda kendini önermekten, hele de o görevin üstüne atılmaktan, zorluklarla cebelleşmekten kaçınmakta, "durgun sularla yüzmeyi" yeğlemektedirler. Yine, erkekler gibi, bir kadının bir görevi iyi yapabileceğinden endişe duymakta, aynı endişeyi erkeğe dair duymamaktadır genelde. Görev aldığı anda ise, çoğunlukla, pratiğin gelişiminde bir basamak olduğunu görmekte; onun ne zaman sonlanacağını, bu "yükten" kurtulacağı süreyi hesap etmektedirler. Çünkü kendine güven

duymamıştır ve duyulmamıştır. Küçükükütten beri birçok şekilde "bece-riksiz", "yeteneksiz", "işe yaramaz" vs. olduğu kafasına kakılagelmiştir... Sonuçta, birçok halde, kadınların düşünsel ve fiili pratik dışında tutuldu-ğudurdu; içinde olduğunda ise daha geri pozisyonda ve önemli bir güven eksikliği ile bulunduğu görülür. Bunlar edilgenliğin hem nedenleri hem de sonuçlarıdır... Gelişim, bilinç ve pratikle olur. Seyirci ile oyuncu; edilgen ile etkin arasındaki fark burada yatar.

Kimileri "iyi ama sonuçta kadınların edilgenliği bir gerçektir; güvensizlik, kaygılar soyut değil somut" diyerek ama'larını haklı göstermeye çalışırlar. Evet, kadınların edilgenliği noktasında herkes hemfikir. Mesele de bundan sonra başlıyor zaten: Var olan ama'larla kanıksa(t)mak, kabul-len(dir)mek mi (ki, işte bu da yine erkek egemen yaklaşımdır), onu değiştirmenin yöntem ve araçlarını yaratmak mı tercih edilecek? Görülüyor ki, genelde birincisi yeğ tutuluyor.

Korumak: Gölgelendirme...

Bir örnek: Bir üniversitenin devrimci öğrenciler tarafından örgütlenen bahar şenliğine polis saldırınca, tüm öğrenciler direnişe geçiyor. Erkek bir direnişçi, kadın yoldaşlarından birine (ki bu, sevgilisiydi aynı zamanda) oradan uzaklaşmasını söyler... Buna benzer sayısız olaya tanıklık edilmiştir/ediliyor-dur. Özellikle saldırı olma olasılığı yükseklere eşlerini/sevgililerini katmayan daha da ötesi, sorumlu olduğu için katılmasına izin vermemek (tabi "makul" "zorunluluk"ları ileri sürerek) çok devrimci erkek var. Bu örnekler fazla yorumu gerektirmeyecek kadar açık; polisin kadın-erkek ayrımı yapmadan saldırdığı eylemcilerin kendisi bu ayrımı yapıyorlar! Erkeğin sığınak, kadının sığınağı; erkeğin liman, kadının fırtınalardan korunacak gemi; erkeğin güçlü, kadının zayıf vb. görüşünün en açık yansımalarından biridir bu. Burada erkek tarafından korunan kadının herhangibir bir kadın değil de eş/sevgili olmasındaki koyu bencillik ise, konu dışına çıkmamak için, hiç değinmiyoruz.

"Mücadele henüz bilinmeyen enerji kaynaklarını ortaya çıkarır. Bazen insan, başarılarının pek çoğunu düşmanlarına borçludur." (Ateş Çalmak-5) Hayatın kendisi birçok zorlukla doludur. Devrimci bir yaşam ise çok daha fazla zorluk, risk ve bedel taşır. Bu, onun büyüklüğünden, radikalliğinden, görkeminden gelir. Zorluklar hem sına(n)ma

İşyerinde kadına yönelik taciz

KESK üyesi kadın emekçiler 5 Eylül günü Yüksel Caddesinde yaptıkları bir açıklama ile işyerlerinde kadına yönelik tacizi kınadılar. KESK'e bağlı **Tüm Bel-Sen İstanbul Şubesi** üyesi bir kadın çalışanın Temmuz ayında işyerinde düzenlenen bir toplantıda bir yönetici erkek tarafından sözlü tacize uğramasını kınayan kadınlar yaptıkları açıklamada; işyerinde cinsel tacizi;

"Kişilik haklarını tehdit eden ve zedeleyen, belli bir cinsiyete mensup olma sebebiyle cinsel nitelikte veya başka türlü davranış şeklinde, özellikle üst yöneticiler ve mesai arkadaşları tarafından yapılan, arzu edilmeden ve kabul edilemez söz, tutum ve davranışlar" biçiminde yasal tanımlı yapılmıştır. Cinsel taciz konusu mesleki eğitimlerin bir parçası olmalı; koruyucu tedbirler alınmalı ve yasal yaptırımların uygulanmasında kadının şikâyeti yeterli olmalıdır. Biz KESK'li kadınlar bedenimizle ve geleceğimizle ilgili kararlarda seçim yapma hakkı ve bedensel bütünlüğümüze saygı istiyoruz. KESK'li kadınlar olarak yüzyüze yönelik cinsel tacizi kınadığımızı ve bu sürecin takipçisi olacağımızı bir kez daha kamuoyuyla paylaşıyoruz" denildi. (Ankara)

hem de ileri sıçrama anlamıdır. Gelişim pratikle olur ise, keskin pratikler çok daha fazla geliştirici, hiç olmazsa eyleyicidir. Korun(n)ma çabası/kaygısı ile bu enerji ve gücün açığa çıkmasını engellemek, kadına yapılan en büyük kötülüklerden biridir. Bunları yapanların, kadınların yeterince etkin, militan olmadıklarına sızlanmalarına ise ne yaptığını bilmemek veya iyizülülük denebilir sadece. Anaç bir tavuğun yavrularına kanatlarını açması, gibi davrananlar, kadınlara cenneti vaat edip edip cehenneme gönderiyorlar. Oysa, yavru kuşlar uçmayı öğrensin diye yuvadan aşağı atılır; ya uçmayı öğrenecek ya da çarpıp öleceklerdir. Fakat uçmayı öğrenmemesi, aşağı atılmaması ("korunması") da ölüme eş anlamlı olduğundan, sadece tehlikeyi göze alarak uçmak yaşatır onları.

(Bir İK okuru)
Devam edecek...

Bir direniş öyküsü...



Sermayenin emekle olan ilişkisinin sonucu son yıllarda yoğunlaşan kitle hareketleri, birçok direniş öyküsünün gündeme gelmesini sağlamıştır. Bu direniş öykülerinden biri de; sendikali olduğu için işine son verilen bir kadının, **Emine Arslan**'ın öyküsü.

Daha önce de gazetemizin sayfalarında yer verdiğimiz Arslan'ın direnişi devam ediyor. Ziyaret ettiğimiz Arslan daha önceki işlerinde de sendikali olarak çalıştığını belirterek, bunun anayasal bir hak olduğunu bildiği-

ni ve bu yüzden DESA'daki hak ihallerinden kaynaklı burada da bir sendikaya ihtiyaç duyduklarını, böylece de sendikaya üye olduklarını anlatıyor. Zamanla ev toplantıları almaya başladıklarını, birçok arkadaşının yoğun mesailerden bıktığını, bu yüzden sendikali olmak için iknalarının zor olmadığını, örgütlülüklerinin bu şekilde rahat bir biçimde büyüdüğünü belirtiyor.

Bu durumu fark eden patronlar, Arslan'ın işine son vermekte gecikmiyorlar.

Arslan, bu durumun sebebinin sendikali olması olduğunu pekâlâ biliyor ve bundan dolayı sendikasının da desteğiyle, işyerinin önünde direnişe geçiyor. Görenler önceleri grev zannediyor ancak o işyerinin şansında sermayeyi teşhir etmek için mesai saatleri içerisinde direniş yerini terk etmeden, tek başına bekliyor. İşyerine geri dönceğinden çok umutlu değil, zaten böyle bir talebi de yok. Arasa iş bulabileceğini söylüyor. Emekli olması için geriye kalan bir ayı kendi cebinden de ödeyebilir bir şekilde. **Asıl derdinin bunlar değil, patronların bir şekilde geri adım atması olduğunu belirtiyor.**

Direniş süresince polis tarafından sürekli rahatsız edildiğini, gözaltına alındığını veya bu yolla tehdit edildiğini, hiçbir şey yapamazlarsa kaldırım işgalinden ceza kesildiğini biliyoruz. Zaten oturduğu yerin hemen tepesine Mobe-se kamera konulmuş, rahat kontrol edilebil-

mesi için. Bütün bunlardan korkmadığını belirtiyor Arslan. Kendisinin yaşadığı bir şey olmadığını, asıl yaşadığı davrananın devletin bizzat kendisi olduğunu belirtiyor.

Sadece gezici karakol ve kameralarla değil tikiplerle de rahatsız edildiğini söylüyor. Kendisinin bulunduğu yerdeki fabrika girişi kapatılarak iş arkadaşlarıyla temasının engellendiğini söylüyor. İşyerinden evine kadar takip edildiğini, keza iş arkadaşlarının da takip edildiğini ve hatta evinin çevresinde çoğu kez birilerinin dolaştığını belirtiyor.

Direniş sürecinde kadın olmasından kaynaklı çok zorlanmadığını, bu işin kadını erkeği olmadığını söylüyor Arslan. Belki ailesinden destek gelmeseydi zor olacağını düşünüyor ancak böyle bir sorun yoksa mücadele gücünün **cinsiyete değil insanlıkla ilgili olduğunu** vurguluyor.

İnsanların emeğinin sömürüldüğü, çalışmaktan başka hiçbir şeye zamanlarının kalmadığı, insanca yaşamaktan mahrum bırakıldığı yerlerde, özellikle kadınsanız, sömürünün daha da yoğunlaştığı bir dönemde bütün bunlara karşı mücadele edilmesi gerektiğini yalnız bir şekilde özetliyor bize Emine Arslan ve aklında sadece haklı olduğu ve kazanacağı yolundaki düşünceleri olduğunu belirterek ezilenleri direnişe davet ediyor her fırsatta.

(Bir İK okuru)

Partizan okurları DESA direnişinde



Partizan okurları direnişteki **Emine Arslan**'a destek ziyaretinde bulundu. **13 Eylül Cumartesi** günü öğlen saatlerinde Sefaköy'deki Fabrika önüne gelen Partizan okurları, kısa bir yürüyüş gerçekleştirdi. "**Desa işçisi yalnız değildir, yaşasın sınıf dayanışması**" pankartı açan kitleye teşekkür eden **Deri-İş Sendikası Örgütlenme Sekreteri Gürsel Menteşe**, bu ziyareti

tüm baskı ve direniş kırıcı yöntemlerine karşı, DESA işçilerinin onurlu direnişlerinin sürdürdüğünü ifade eden **Menteşe**, "bugüne kadar bize destek veren tüm sendika ve demokratik kitle örgütlerine desteklerinden dolayı teşekkür ediyoruz. Bu desteğin sürmesini istiyoruz. Sınıf dostlarımızın desteği ve işçi kardeşlerimizin direnişlerindeki kararlılık ile bu direnişin başarıyla sonuçlanacağına

inancımız tamdır. Partizan'dan gelen arkadaşlara da destekleri için çok teşekkür ediyoruz" şeklinde konuştu.

Ardından Partizan okurları adına yapılan konuşmada, DESA direnişini destek ziyaretlerinin işçi sınıfı mücadelesini sahiplenmek olduğunu belirtirken, emperyalizmin tüm dünyada halklara saldırdığını, buna karşılık olarak da direnişlerin geliştiği hatırlatıldı. Sözlü açıklama şöyle devam etti: "Deri işçileri Kazlıçeşme'den Tuzla'ya şanlı mücadelesini sürdürmektedir. Sürmekte olan direnişleri desteklemek için dayanışmayı büyütmeli, direnişleri sahiplenmeliyiz." Açıklamaya yoldan geçen araçlardan alkışlar ve kornalarla destek geldi. Açıklamanın ardından direnişteki deri işçisi **Emine Arslan** ile sohbet eden Partizan okurları, bu direnişin sadece **Emine Arslan**'ın değil aynı zamanda tüm işçi sınıfının direnişi olduğunu, kazanmalarına da gelecek kuşaklara daha ileriyeye gitmek için yol gösterici olacağını ifade ettiler. Karşılıklı başarı dilekleriyle yenden buluşmak üzere ziyaret sonlandı. (İstanbul)

Devrim için nesnel şartlar müsait, öznel şartlar yetersiz

Kiran yoldaş devrimci değişim için nesnel koşulların çok müsait olduğunu ancak bu çelişkileri doğru ele alabilecek öznel güçlerin yeterli güce sahip olmadığını vurguladı. Bunun için halkı birleştirmenin ve statükocu güçlere karşı ilerici güçlerin bir araya gelmesinin önemi üzerinde durdu.

Nepal'de hükümetin hazırladığı program 14 Eylül günü Kurucu Meclis tarafından onaylandı. Muhalefetin sunduğu 17 maddelik öneri ise reddedildi. Programı savunan **Başbakan Prachanda yoldaş**, meclisteki partilerin farklı ideolojileri savunduğunu ancak mümkün olduğunca ortak yönleri ön plana çıkardıklarını vurguladı. Prachanda ayrıca Halk Kurtuluş Ordusu'nun isminin değiştirilmesi üzerine muhalefetin yaptığı öneriyi de net bir şekilde reddetti. Kongre Partisi başkanı yardımcısı hükümet programına yönelik eleştirisinde hükümetin çok partili demokrasi adı altında ülkeyi totaliter bir düzene götürmeye çalıştığını iddia etti, Maoistlerin savaş sırasında kamulaştırdığı toprakları geri vermediğini söyledi.

Hükümet bütçeyi 19 Eylül'de açıklayacağını belirten **Finans Bakanı Bhattarai yoldaş** tüm kesimleri memnun edecek bir bütçe hazırladıklarını, sonuç odaklı ve kalkınma amaçlı bir politika sunacaklarını vurguladı. Kamu-özel sek-

tör işbirliğine öncelik vereceğini açıklayan hükümet kooperatifleşmeye önem vereceğini ilan etti. Bu doğrultuda başbakanlığa bağlı olarak **Kooperatifler Kurumu** kuruldu. Yine hükümet Yeni Sanayi Politikası, Sosyal Güvenlik Sistemi vb. politikalar hazırlayacak. Bilimsel Toprak Reformu Komisyonu'nun da yakın zamanda kurulacağı açıklandı. Yine yurtdışındaki Nepalli emekçilerin ülkeye geri dönüşü için de özel bir çalışma planlandı.

12 Eylül tarihinde bir araya gelen NKP(Maoist) Merkez Komitesi parti içinde görev değişimlerini yerine getirdi. Buna göre **Pasang Yoldaş** Halk Kurtuluş Ordusu'nun komutanı olarak atandı. **Vaidya yoldaş** parti örgütü işlerinden, **Bogati yoldaş** ise partinin parlamenter işlerinden sorumlu olacak.

Kızıl Yıldız dergisine röportaj veren NKP(Maoist) önderlerinden **Mohan Baidya Kiran yoldaş** ülkenin siyasi durumunu analiz ederken ülkenin halen yarı-feodal yarı-sömürge sosyo-ekonomik yapıya

sahip olduğunu, feodal bürokrat ve komprador burjuvazinin varlığını sürdürdüğünü, siyasi-ekonomik-kültürel değişim için bu geçiş döneminde önderliklerinde kurulan hükümetin önemli olanaklara sahip olduğunu ancak halen siyasi gelişimin ileriye doğru nasıl gideceğinin net olmadığını, bu nedenle Halk Cumhuriyeti stratejisine ulaşmak için uygun taktiklere ihtiyaç olduğunu açıkladı.

Kiran yoldaş devrimci değişim için nesnel koşulların çok müsait olduğunu ancak bu çelişkileri doğru ele alabilecek öznel güçlerin yeterli güce sahip olmadığını vurguladı. Bunun için halkı birleştirmenin ve statükocu güçlere karşı ilerici güçlerin bir araya gelmesinin önemi üzerinde durdu.

Nepal siyasetinin geleneklerine aykırı olarak yeni başbakan olan Prachanda yoldaşın ilk yurtdışı ziyareti Hindistan'a değil de Çin'e yapmasına yönelik eleştiriler konusunda da Kiran yoldaş kendilerinin



dış politikada eşitlik ve iyi komşuluk ilkelerine öncelik verdiklerini, tüm haksız anlaşmaları yeniden ele alacaklarını belirtti.

Partinin son dönemde yayınladığı "21. Yüzyılda Demokrasi" başlıklı yazıda hükümetin tüm yönetiminin partinin denetiminde olması gerektiğinin belirtildiği, ancak bugünkü durum belgeye uygun olmadığını sorulması üzerine Kiran yoldaş söz konusu belgenin ancak Halk Cumhuriyeti kurulduktan sonra yaşam bulacağını, bu koşullarda uygulanamayacağını açıkladı. Belgede partinin hükümeti denetlemesi, yönlendirmesi gerektiğinin, hükümetin parti üzerinde bu yönlü bir hakkının olmadığını vurgulandığı üzerinde durdu.

Prachanda yoldaş ise başbakan seçilmesinin ardından 23 Ağustos'ta halka yönelik yaptığı ilk açık-

lamada Büyük Halk Savaşı, Halk Hareketi ve Madhesi Hareketi sonucunda kurulan Federal Demokratik Cumhuriyetin ilk başbakanı olmaktan onur duyduğunu belirterek **şehitlerin uğruna mücadele ettiği nihai hedefe kadar mücadeleyi sürdüreceğini vurguladı ve yeni Nepal'i inşa etmek için büyük bir kampanyaya için birleşme çağrısında bulundu.** Öncelikle Nepal'in egemenliğine, ulusal birliğine, bağımsızlığına, toprak bütünlüğünün korunmasına önem vereceğini açıkladı. Yoksulluğu, işsizliği, eşitsizliği, bağımlılığı aşmak için feodal kalınlara kesinlikle son verilip modern sanayinin kurulması gerektiğini, buna paralel uzun dönemli barış sağlama için çalışacaklarını, ekonomiyi planlı şekilde yönlendireceklerini belirtti.

Boeing çalışanları grevde

Ekonomik-siyasal krizden en çok etkilenen kesimler olan işçi-emekçi yığınların eylem, grev vb. direnişleri, tüm dünyada olduğu gibi, ABD'de de giderek yaygınlaşıyor.

En son 6 Eylül'de Boeing-Uçak atölyelerindeki 27 bin çalışanın gerçekleştirdiği grev de bunlardan biri. Bağlı oldukları sendikada yapılan oylamayla grev kararı alan çalışanların greve çıkmasıyla birlikte atölyelerdeki tüm uçak üretimi durdu. Grevin başlıca nedeni ise, TIS görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması.

Sendikacı çalışan sayısı artıyor

Diğer taraftan yapılan bir araştırmaya göre, ABD'deki sendikacı işçi sayısında son yıllarda bir yükseliş var. Araştırmada, ABD'deki özel sektör çalışanlarının sendikacı olma oranının son bir yılda % 0.5 oranında artış göstererek, %12.6'ya çıktığı belirtiliyor.

Aynı araştırmacıların verilerine göre, Kaliforniya'da sanayi dalında çalışanlar arasındaki sendikacı olma oranı % 10.1, eğitim alanında % 49 ve kamuda ise % 55.3.

Binler işgal savaşlarını protesto etti

İşçi-emekçi yığınların örgütlenme çabalarına ve de gelişen eylem ve direnişlerine paralel olarak, işgal karşıtı hareket de yükselişini sürdürüyor. Bu yükselişin ürünü olarak, yılın en büyük savaş karşıtı eylemi, 1 Eylül'de St. Paul'de gerçekleştirildi. Eylemde "Irak Iraklılara bırakılsın, Askerler derhal çekilsin!" gibi sloganlar haykırılırken, polis eylemcilere vahşice saldırarak, 300 savaş karşıtını gözaltına aldı.

Hükümetin ekonomi programı protesto edildi

Her yıl düzenlenen **Uluslararası Sektör Fuarı (DET)**'nin 73.üsü bu yıl da protestolara sahne oldu. Fuarda her yıl, hükümet ekonomi programını sermaye çevrelerine açıklayarak bir anlamda sermayenin isteklerini ne ölçüde yerine getireceğini açıklar. Bu yılki ekonomik programda da geçen yıllardan farklı olmayarak, merkezinde yine emekçilere yönelik saldırı programı vardı. Programda öne çıkan başlıklar, yeni vergi paketi, Olimpik Hava Yolları'nın ve kimi havaalanı işletmelerinin özelleştirilmesi, Demir Yolları İşletmesi'nde yapısal değişiklik, Kamu İktisadi Teşebbüsleri'nde sosyal güvenlik değişikliği ve çalışma koşullarının düzenlenmesi idi. Yeni vergi paketi ile gayrimenkulden, taşıta, sigara içki, benzin olmak üzere pek çok kalemede alınan vergilerin artırılması amaçlanmakta.

Olimpik Hava Yolu'nun ise zarar ediyor denilerek ve tabii AB Komisyonu'nun da baskısıyla özelleştirilmesi sonucu binlerce işçinin "isteği doğrultusunda ayrılma" denilerek işinden olması ve bu alanın yabancı sermayeye servis edilmesi bu yılın sonuna kadar gerçekleştirilmesi gereken en önemli "görev" olarak belirlendi. Ülkenin önde gelen büyük havaalanlarının işletmesinin özel sektöre devredilmesi ise bu iş kolundaki diğer bir saldırı. Yine ülkenin diğer önemli bir işletmesi olan Demiryolları İşletmesi'nin ise yapısal değişiklik denilerek küçültülmesi ve yaklaşık 2 bin çalışanın işine son verilmesi hükümetin ikinci önemli

hedefi. Keza KİT'lerdeki yeni düzenlemelerle, sosyal güvenlik ve çalışma koşullarındaki saldırı dalgasının bu alanda uygulanarak büyük ölçüde tamamlanması ise hükümet için olmazsa olmaz konulardan biri. KİT'lerdeki saldırının diğer önemli bir amacı ise, buralardaki örgütlülüklerin güçlü oluşu ve verdikleri mücadelenin hükümetin başını fızlasıyla ağrıtmaması. Bu saldırı ile örgütlülük parçalanarak, sınıf hareketinde önemli bir güç kaybı hedeflenmekte.

Geçen yıllarda olduğu gibi bu yıl da yapılan gösterilerde program protesto edildi. Konfederasyonlar, devrimci örgütler ve PAME (YKP'nin sendikal örgütlenmesi)

tarafından üç ayrı noktada gerçekleştirilen miting ve yürüyüşlerde, özelleştirmelere, işsizliğe ve pahallığa hayır denilerek önmüzdeki sürecin, hükümet için hiç de kolay olmayacağı mesajı verildi. Yapılan konuşmalarda, bunun bir başlangıç olduğu önmüzdeki aylarda da eylemlerin artarak devam edeceği belirtildi. Eylemlere en canlı katılımı Olimpik Hava Yolları çalışanları oluştururken, bu yılki gösterilere katılımın geçen yıla oranla daha fazla olduğu gözlemlendi. Eylemler sırasında polisler çatışan anarşist gruplardan 12 kişi de gözaltına alındı.

(Yunanistan'dan bir İK okuru)

Dört günde dört sendikacı katledildi

ABD güdümlü Kolombiya hükümetinin işçi-emekçi yığınların mücadelesini boğma adına gerçekleştirdiği saldırılar kapsamında, dört gün içinde dört sendikacı katledildi. Böylece sadece 2008 yılında katledilen sendikacı sayısı 41 oldu.

Üç sendikacı, 24 ve 26 Ağustos günleri arasında katledilirken, 23 Ağustos günü de, CUT'a bağlı Piyango İşçileri Sendikası FECOLOC'un başkanı ve muhalif "Demokratik Kudpil Partisi" aktivisti Jose Omar Galeano katledildi. Katledilen sendikacılar, Pablo Florez Barrera ve Jesus Escorcia Cortes madden ve enerji işçileri sendikası SINTRAM-ENERGETICA üyesi, Alexander Blanco

Rodriguez ise petrol işçileri sendikası USO'nun yöneticilerindendi.

Katliamların ardından USO (İşçi Sendikası Birliği) ve CUT (Birleşik İşçi Sendikası) tarafından yapılan ortak açıklamada: "Ulusal çapta, özellikle petrol endüstrisinin aktif olduğu bölgelerde bir devlet politikası olarak, paramiliter grupların katılımıyla gerçekleştirilen bu katliamlara dört tane daha eklendi. Ülkede var olan çatışmanın bir parçası olarak paramiliter grupların katılımıyla gerçekleştirilen bu katliamlar, şiddet manifestosunun devam ettiğini gösteriyor ki, istatistiklere göre öldürülen sendikacı sayısı 3000'i geçti" denmekte.

BREZİLYA

Brezilya'nın Parana Eyaletindeki VW, Volvo ve Renault atölyelerinde çalışan 11 bin işçi greve çıktı. İşçilerin bağlı oldukları Metal İşçileri Sendikası, resmi enflasyon rakamından % 0.5 daha fazla zam ve bir kereye mahsus prim talep ediyor.

VW, Volvo ve Renault işçilerinin grevinin sürdüğü günlerde, otomobil sektörünün yoğun olduğu Sao Paulo eyaletindeki General Motor, Honda, Toyota ve Daimler işçileri de, talep ettikleri % 18,83 oranındaki zammı kabul ettirmek için, 24 saatlik bir grev gerçekleştirdiler.

İRAN

İran'daki Kiyani Lastik Fabrikası işçileri bir ay süreyle greve gitmişlerdi. Anlaşmayla sonuçlanan grev sonrasında verilen sözlerin yerine getirilmemesi üzerine işçiler 31 Ağustos günü iş bıraktılar. Birikmiş ücretlerini ve ek ödeneklerini alamayan işçiler, Tahran-Saveh kara yolu üzerinde bulunan fabrikanın bahçesinde lastik yakarak, yoldan geçenlerin dikkatini çekmeye çalıştılar. İşçilerin bu eylemine azgınca saldıran polis, çok sayıda işçiyi yaralarken, birçok işçiyi de gözaltına aldı.

Diğer taraftan, İran'ın kuzeybatısında bir tekstil fabrikasının işçileri 5 aydır maaşlarını alamadıkları için greve çıktılar. Hükümet binası önünde eylem yapan işçiler güvenlik güçleri tarafından ablukaya alındı ve alana gazeteciler dahil kimsenin girişine izin verilmedi.

Ablukayı protesto eden işçiler, grevi aileleriyle birlikte sürdürmekte kararlı olduklarını açıkladılar.

MEKSİKA

Meksika'da, ülkenin 32 kentinden gelen 200 bin kişi, giderek artan ceterlerden kaynaklı suçların önlenmesi için bir yürüyüş gerçekleştirdi. "**Meksika'yı Aydınlatalım**" şiarıyla gerçekleştirilen yürüyüşe katılan halk, yürüyüş sırasında, beyaz elbiseler giyerek mumlar taşıdı.

Ülkede ve özellikle başkentte eskiden beri yüksek olan, ceterlere bağlı suç oranları, 2006'da Felipe Calderon'un başa gelmesinden beri giderek artmış bulunuyor. Calderon, söylemlerinde suçla ve özellikle uyuşturucu kaçakçılığı ve bununla bağlantılı saldırılarla mücadeleyi öncelikleri arasına koyduğunu söylese de, suç oranı artmaya devam ediyor.

Sadece bu yılın başından bu yana çatışmalarda ölenlerin sayısı 2700. Bu rakam geçen seneki toplam rakamın çok üzerinde.

ENDONEZYA

Birgstone lastik fabrikasının Karawang'da bulunan atölyelerinde çalışan üç bin işçi, ücretlerinin artırılması talebiyle greve çıktılar. Japon firması olan Birgstone, dünyanın en çok lastik satan işletmesi olmasına ve de büyük kârlar elde etmesine karşın, Endonezya'daki işyerlerinde çalışan işçilerin ortalama ücreti 80 Euro civarında. İşçiler, maaşlarının yanı sıra, yıllık primlerinin artırılmasını talep etmekte.

Evrensel Bakış

Maskeler çıkarıldı!

Emperyalist patentli neo-liberal politikaların yoksullaştırdığı kitlelerin 2000'li yılların başında gerçekleştirdiği ayaklanmaları, taktıkları "sosyalist", "devrimci" maskelerle lehlere kullanarak iktidara gelen Latin Amerikalı liderler, maskelerini birer birer çıkarıyor.

Verdikleri "**Anti-Amerikancı**" görüntüye aldananların, daha da ileri giderek "**anti-emperyalist**" ilan ettiği bu liderlerin ne kadar "halkçı" ne kadar "anti-emperyalist" oldukları ise, emperyalist güçlerle ilişkilerinde ve de halk hareketlerine karşı aldıkları tutumla iyice netleşti.

Ekim 2003 ve Mayıs 2005'te yaşanan halk ayaklanmalarında hiçbir rolü olmamasına, hatta ayaklanmaları pasifize etmek için büyük bir çaba sarf etmesine karşın, bu ayaklanmaların rüzgarını arkasına almayı başaran Bolivya lideri **Evo Morales**'in, iktidara gelmesinden hemen sonra, ABD Di-

şçileri Bakanı Rice ile kol kola verdiği pozlar, sonraki dönemde izleyeceği politikaların da göstergesi oluyordu aslında.

İktidarını korumak için zorunlu olarak yaptığı reformlarla kitlelerin bilincini bulandıran Morales, yine bu süreçte halkın mücadelesini sokaklardan uzaklaştırdı ve yeni gelişmeye başlayan halk kurullarına dağıtarak, halkı var olan burjuva kurumlarına yöneltti. Kriz anlarında halkın çoğunluğunun denetlediği yeni bir meclis istemine karşı çıkarak, liberallerle çalışmayı yeğleyerek, iktidarını halka değil, burjuvazinin bir kesimi ile paylaşmayı sürdürdü.

Aynı süreçte uluslararası sermayenin sömürü ve talanını azaltmak bir yana, bunların korunmasına dönük bir dizi yasanın çıkmasına da ön ayak olan Morales'in izlediği politikalar, ülkedeki sınıf çelişkilerinin had safhaya çıkmasını da beraberinde getirdi. Eskisinden

daha güçlü hale gelen ve iktidarı Morales'le paylaşmak istemeyen Bolivya burjuvazisinin bir kesimi ise, bu sınıf çelişkilerini kendi lehine çevirmenin gayretine düştü. Bunun içindir ki, bugün kimi kesimlerin, Bolivya'daki gelişmelere bakarak yaptıkları: "İki Bolivya var. Bir tanesi geleneksel, muhafazakar, sağ hükümetlerin Bolivya'sı. Diğer ise yıllardır boyun eğmiş köylünün, yoksulun, yerlinin Bolivya'sı. Şu anda iktidarda ikinci Bolivya'nın olması 'hizmetçiler' tarafından yönetilmeyi hazmedemeyen patronların sert tepkisini çekiyor" tespiti, doğru bir tespit değildir. Bu yaklaşım, bugün Bolivya sokaklarını yangın yerine çeviren ayaklanmaları "Bolivya burjuvazisinin iktidarı ele geçirmeye dönük kıskırtmaları" olarak değerlendirmekte, Morales'in neo-liberal politikaların takipçiliğini yapmakta ve gerçekleşen ayaklanmalarda yoksulların dile getirdiği talepleri gözmezden gelmektedir.

Bolivya'daki halk ayaklanmaları, Morales'in devlet başkanlığını pekiştirmek adına yaptığı referandumdan sonra da dinmedi. Morales'in halka dönük gerçek bakışı da işte bugünlerde iyice açığa çıktı. **Morales ayak-**

lanmalara karşı orduyu devreye sokma girişimlerini başlattı. Devreye sokılmaya çalışan ordu, ABD tarafından eğitilen bir ordu olması gerçekliği ise ayrı bir konu.

Tıpkı Morales gibi, maskeye artık ihtiyaç duymadığını sinyallerini uzunca zamandır veren Latin Amerika liderlerden biri de, **Chavez.**

Emperyalist güçler arası hegemonya çatışmalarının tırmanışını sürdürdüğü, bu çatışmaların en son, olanca keskinliğiyle Kafkaslarda dışa vurduğu süreçte, çatışmanın tarafları çeşitli misillemeler ve ittifaklarla, konumlarını güçlendirmeye çalışıyor, bu yönlü yapılan karşılıklı ziyaretler birbirini izliyor.

Bu ziyaretlerden biri de geçtiğimiz günlerde Venezuela Devlet Başkanı Chavez tarafından gerçekleştirildi.

Bu ziyaretle birlikte, Venezuelalı'nın Rusya'dan oldukça yüklü miktarlarda silah satın alması gündeme geldi. Ancak Venezuela'nın Rusya'dan ilk silah alımı değildi bu. Venezuela'nın, sadece 2005-2007 yılları arasında Rusya ve Çin'den en az 4 milyar dolarlık silah aldığı biliniyor.

Bunun içindir ki kamuoyu bu silah alımından ziyade, ziyaretle birlikte ortaya çıkan başka bir durumu konuşmaya-tartışmaya başladı. Çünkü aynı günlerde yapılan açıklamalarda, Rusya'nın Karayipler'de Venezuela ile birlikte ortak bir tatbikat yapacağı söyleniyordu. Chavez, bu ortak tatbikata ilişkin "ABD tarafından tehdit edilen Venezuela'nın egemenliğini garanti altına alabiliriz" diyor.

Yani Chavez Venezuela'nın egemenliğini garanti altına almanın, ABD emperyalizmine karşı durmanın çözümlünü, bir başka emperyalist güç olan Rusya ile ittifakı geliştirmede görüyor.

İktidara geldiğinden bu yana, Rusya'nın yanı sıra, AB ve Çin gibi emperyalist güçlerle de sıkı bir işbirliği- ittifak geliştirilen Chavez'in, ittifak geliştirmek bir yana ortadan kaldırmak-etkisizleştirmek için çaba gösterdiği gerekçeleri, gerek kendi ülkesindeki gelişme Latin Amerika'nın diğer bölgelerindeki halk güçleri olduğu ise bilinmemekte.

Bunun son örnekleri ise, Ekvator'daki halk ayaklanmalarına karşı duruşunda, özellikle de Kolombi-

ya'da FARC'in büyük darbeler almamasına yol açan süreçte görülmüştü. Chavez, Ekvador'daki halk ayaklanmasını eleştirmiş, Chavez'in çağrısıyla ellerindeki rehinelere salıverilen FARC liderleri tuzağa düşürüldükten sonra da FARC'a sahip çıkmak yerine silahlı mücadeleyi hedefe koymuştur.

Gerek Morales'in halka karşı orduyu devreye sokma çabaları gerekse Chavez'in emperyalist güçlerle geliştirdiği ilişkiler, her iki liderin de halkla aralarına giderek kalın bir çizgi çektiklerini, halklarının ve ülkelerinin geleceğini, halkın örgütlü gücüne dayanarak değil, halk düşmanı güçlere yaslanmada gördüklerini kanıtıyor.

Aynı zamanda emperyalizme bağımlılığı da pekiştiren bu pratikler ise Latin Amerika halkları giderek daha fazla görmekte. Bunun içindir ki, buralardaki halk ayaklanmaları önlenemez bir yükselişe sahne olacaktır. Latin Amerika burjuvazisinin bir kesimi her ne kadar bu ayaklanmaları kendi lehine çevirmeye çalışsa da, bu ayaklanmaların bağrından gerçek devrimci dinamiklerin çıkması ve bunları sınıfsal bir rotaya sokması kaçınılmazdır.

Katillerden itiraf; "Gögüs göğüse bir mücadele yürüdü orada"



Hrant Dink'in katledilmesinin ardından burjuva basında yaratılan bilgi kirliliği ve katillerin sözde yargılandığı mahkemelerin sirk haline dönüştürülmesi ve gizlenen deliller ile tetikçilerin devlet bağlantıları ve esas katiller her ne kadar gizlenmeye çalışılıyor olsa da, Dink'in kadının baş sorumlularından **Albay Ali Öz** adı saklanmadı.

Elbette Ali Öz adı ilk defa Hrant Dink'in katledilmesiyle duyulmadı. O'nun katliam ve halk düşmanlığıyla dolu sicilinin tarihi çok eskilere dayanıyor. Hafızalarda en taze ve canlı olanıysa faşist devletin **26 Eylül 1999**'da 10 devrimci ve komünistin katledildiği **Ulucanlar Hapishanesi** katliam operasyonunu yöneten kişinin Ali Öz olmasıdır.

Hapishane idaresinin yıllardır çözemediği koğuş sorununu tutsakların bir işgale çözmesinin ardından, idare bu durumu bahane ederek ortamı gerginleştirmiş, günlerce sayıya gelinmemiş, sonrasında da **"tutsaklar sayım vermiyor"**, **"koğuşlarda tünel var"**, **"silah var"** gibi bildik asılsız iddialar, katliamın gerekçesi yapılmıştı. Katliamın bir yıl boyunca planlanmış olduğu ise daha sonradan itiraf edilmiştir.

Baştan direniş hep direniş

26 Eylül'de sabaha doğru saat 4.00 sularında düşman silahlarıyla, bombalarıyla gelir. Nöbetçi olan tutsakların "asker maltaya girmiş" uyarılarına askerlerin "teslim olun" anonsları ve silah sesleri karışır. Bir taraftan asker nöbetçi kulelerinden tutsakların üzerine ateş açar, diğer taraftan havalandırmaya ve koğuşlara yağmur misali gaz bombaları, taşlar yağdırır. **Halil Türker** (TKP/ML), **Abuzer Çat** (MLKP) ve **Önder Gençaslan** (MKP) açılan bu ilk ateşle vurulanlardır.

Tutsaklar şehit ve yaralıları alıp 4. Koğuşa ve Kadınlar Koğuşu'na çekilerek barikatlar kurup direniş geçer-

ler. Marşlar, sloganlar susmaz; **"Devrimci tutsaklar teslim alınmaz!"** diye haykırırlar. Askerin açtığı barikat anında doldurulur, kapatılır.

Kadınlar Koğuşu'nda da direniş ve saldırı tüm hızıyla sürer. 3-4 saat sonra, o da ancak duvarı kırarak barikatı yarıp içeri girebilir asker. Atılan gaz bombalarından göz gözü görmez, sıkılan tazyikli suyla koğuşun içinde bir olay meydana gelir. **Gaz maskeli, robokop kıyafetli, kasklı askerler cop ve demir çubuklarla saldırırken devrimci kadın tutsakların inancını ve zulme olan öfkesini kuşanmışlardır.** Hasta olan arkadaşları darbe almasın diye onları arkalarına alıp, kol kola girerek bedenleriyle barikat kurarak sloganlarını haykırırlar. Düşman, itfaiye hortumlarıyla tazyikli su sıkıp tutsakların denesini bozarak saldırır. Öyle sıkı ke-netlenmişlerdir ki, el ele tutuşmuş iki bileği onca darbeye koparamayıp metrelerce birlikte sürükler asker. Birbirinden koparılan her tutsak karşı tulumla koğuştan çıkarılır, havalandırma meydan dayatıldığından geçirildikten sonra maltada askerlerin karşılıklı dizilerek oluşturdukları koridorun içinden tekme ve cop darbeleri altında 300 metre sürüklenerek görüş kabinlerine atılır. **İşkenceler gün boyunca burada da devam eder; ne ki tutsakların sloganları susmaz, başları eğilmez.**

Erkekler tarafında da vahşetin olduğu kadar direnişin de en büyüğü yaşanır. Asker kulelerinden tutsaklara silahlarla ateş açılmış, gaz bombaları atılmıştır. Ardından 4. Koğuşa barikat mazgallardan otomatik silahlarla taranmış, gaz bombalarıyla bombalanmıştır. İnsan boyunu aşan köpükler sıkılır. Zaman öğlene yaklaştığında neredeyse kurşun yarısı olmayan tutsak kalmamıştır. Ama sloganlar ve marşları susturamaz hiçbir şey. Tutsaklar koğuştan çıkarılıp coplar, çivili kalaslarla yapılan işkenceler eşliğinde,

işkence merkezi haline dönüştürülen mahama götürülür... Günün sonunda katledilen tutsak sayısı 10'a ulaşmıştır. On can, on kızıl karanfili: **Halil Türker**, **Nevzat Çiftçi**, **Ümit Altıntaş**, **Abuzer Çat**, **Önder Gençaslan**, **İsmet Kavaklıoğlu**, **Aziz Dönmez**, **Ahmet Savran**, **Mahir Emsalsiz**, **Zafer Kırbıyık** ölümsüzdür.

Düşman elinde öldürüleceklerin listesiyle gelir, ama ölümüne bir direnişle karşılaşır. Bu cenkte herkes bağlı bulunduğu sınıfın çıkarlarına uygun davranır. Bir tarafa haklı olan bir davaya, halka bağlılığı, inancını; diğer tarafa bunu yok etmenin mücadelesi vardır. Aynı zamanda bu bir irade savışıdır. Sadece katletmez, en ufak şeylerde bile tutsakların iradesini kırma arzular düşman. Bilir ki ihanete, teslimiyete giden yolun kapısı bu küçük şeylerden aralanabilir... **Oysa tutsaklar baştan direniş, hepten direnişle başlamışlardır bu savaşta...** Düşman "yürü" der, tutsaklar yerlerde sürüklenmeyi, onca dayağı göze alıp yürümez; "adını söyle" der, anında **"kimse adını söylemesin"** kararı alır tutsaklar. Her slogan atıldıca saldırının dozunu artırır düşman, ama inen her cop, diğmiş, tekme darbesiyle daha bir gur haykırırlar sloganlar.

Katliamın baş sorumlularından olan **Ali Öz** bile, 3 Kasım 1999'da Meclis İnsan Hakları Komisyonu ile yaptığı görüşmede, bu direnişin büyüklüğünü itiraf ediyordu: **"En az yarıya bu iş bu şekilde oldu. Bugün Türkiye'nin başka bir cezaevine müdahale gündeme gelirse çok daha vahim sonuçları göreceğiz... Gögüs göğüse bir mücadele yürüdü orada..."** Bu sözleriyle, aynı zamanda, Ulucanlar Katliamı'nın, yapılacak yeni katliamların bir provası olduğunu da ima etmektedir, 19 Aralık'ta kanıtları gibi.

Neden Ulucanlar Katliamı? Emperyalizme bağımlı faşist Türk devleti, neo-liberal politikaları tüm hızıyla uygulayabilmek için halk kitlelerini sindirmeyi hedefliyordu. Bu nedenle, bu politikalara karşı halkı bilinçlendirip örgütlü bir karşı koyuşu, hak alma mücadelesini örgütleyerek neo-liberal politikaların hayata geçirilmesini engelleyecek olan devrimcileri hedefine koydu. Bu amaçla **toplumun en örgütlü kesimi** olan devrimci ve komünistlerden, bunlardan da ilk olarak tutsaklardan başladı. Bu- nu, devrimci ve komünist tutsakların halk kitlelerinden kopartılması, top-

lumdan yalıtılması ile yani tutsakları F tipi tabutluklara koyarak toplumdaki ve birbirinden tecrit ederek başarılabileceğini düşündü. Ama bunun o kadar kolay olmayacağını, sessize yaşıma geçiremeyeceklerinin de farkındaydılar. Önce bir **prova** yapmaları gerekiyordu. Ulucanlar Katliamı da, daha sonra, 20 hapisaneye eş zamanlı saldırarak yaptıkları 19 Aralık 2000 katliamının bir ön hazırlığıydı; hapisanelere yönelik genel bir saldırıda operasyonun nasıl yapılacağını, tutsakların nasıl katledileceğinin bir tatbikatıydı Ulucanlar Katliamı.

Aynı zamanda tüm tutsaklara ve halka verilmiş istenen gözdüğüydü. Zulüm düzeninin karşısında olmanın, hak aramanın nasıl cezalandırılacağı gösteriliyordu. Ayrıca, emperyalist emfidelere de, emperyalist politikaları uygulamadaki kararlılıklarını, sadık

ve güvenilir uşak olduklarını kanıtlayıp çabasıydı.

Tutsaklar cephesindeyse, nasıl direnileceğinin, asla teslim alınmazlığını, yaşayarak ya da ölecek ama mutlaka bizlerin kazanacağını bir kez daha dayadılar. Bu kararlılık 19 Aralık Direnişi'nde de görkemli şekilde yine tekrarlandı.

Türk devleti 19 Aralık 2000'deki onlarca şehit, yüzlerce yaralı ve büyük bir direniş sonunda F tipi hapisaneleri yaşama geçirdi. Fakat bu "başarı"na rağmen devrimci iradeyi teslim alamadı. Çünkü esas yenilgi **ideolojik** yenilgidir ki devletin başaramadığı ve asla başaramayacağı da budur. Bu nedenle, kazandığı "zaferler" her zaman geçicidir. Nitekim 8 yıldır tüm tecrit, tredman uygulamalarına, işkencelere rağmen tutsakların direnişi devam ediyor. **Ve tecriti**

parçalamının esas gücü de burada yatıyor.

Bugün, saldırıların özü değişmiş olmakla birlikte, F tipleri saldırısı zamana yayılmış olarak sürüyor. Büyük-küçük, açık-örtülü birçok uygulamayla tutsakları yalnızlaştırmaya, bireyselleştirip bireycileştirmeye, özünden koparmaya çalışıyor. Değerlerden soyundurmayı, örgütlesizleştirmeyi amaçlıyor. **Bunlar zamana yayılan ve mekânla desteklenen bir tecrit politikasıyla, ince ve sinsice uygulanıyor.** Devrimci-komünist tutsaklar bu politikalara karşı politikalar geliştirerek yeniden üretiyorlar; dün olduğu gibi bugün de sayısız zindan direnişlerinin deneyim ve coşkusunu yüklenerek. **Zindanlar yıkılana dek.**

Ulucanlar katliamının bir tanığı

İşçi sınıfının kıtaları aşan sesi; Birinci Enternasyonal

Birinci Enternasyonal 28 Eylül 1864'te Londra'da Uluslararası İşçi Birliği adıyla kuruldu.

Birinci Enternasyonal, işçi hareketlerinin yükseldiği bir dönemde işçi sınıfının arasında birlik ve dayanışmayı burjuvaziye karşı ortak savaşı örgütlemek hedefiyle kuruldu. İşçi sınıfının birçok ülkede yükselttiği direniş bayrağının tek bir çatı altında eş güdümlü bir şekilde ilerlemesi ve dayanışma ruhunu güçlendirmesi birinci enternasyonalin amaçları arasındaydı.

Avrupa'da 1848-1849'da doruğa ulaşan devrimci dalganın geri çekilmesi ile birlikte lokal düzeyde yaşanan direniş ve grevlere rağmen işçi hareketi zayıfladı.

1850'li yıllardan itibaren tüm Avrupa'da kömür, demir, çelik üretimi, pamuk, makine ve demiryolları inşası alanında ekonomik anlamda büyük bir atılım yaşandı.

Bu ekonomik gelişim işçi sınıfının sayısal ve nitelik olarak gelişmesine neden oldu. 1857-1858 arasında yaşanan bunalım ile birlikte giderek yükselmeye başlayan işçi hareketi işçi sınıfının talepleri uğruna yeniden meydanlara çıktığı bir süreci tetikledi. İşçi sınıfı insanca yaşam koşulları ve örgütlenme hakkı için mücadeleye dört elle sarılmaya başladı. Sendikal örgütlenmelerin birlikte hareket etmesi, ucuz işgücü olarak kullanılmasına karşı Londra'da Temmuz 1859'da bir işçi komitesi, 10 saatlik işgücünün

ücretler düşürülmeden 9 saate düşürülmesi talebiyle tüm inşaat işçileri kapsayan bir grev örgütledi.

Grev işçi sınıfının fabrikalarda ve çalıştıkları yerlerde kendi örgütlenmelerini kurma haklarını kazanması ile sonuçlandı. Grev boyunca işçi komitelerinde sendika konseyleri doğdu. 1860 yılında kurulan Londra Sendika Konseyi İngiliz işçi hareketi içinde belirleyici bir hale geldi. İnşaat işçilerinin bir yıl sonra gerçekleştirildiği ikinci grev ile 9 saatlik çalışma süresi ücretler düşürülmeden kabul edildi.

1861-1865 Amerikan iç savaşı on binlerce tekstil işçisinin işten atılmasına neden oldu. İngiliz işçi sınıfı İngiltere'nin savaşa girmesini protesto ederek Londra ve Manchester'da kitlesel eylemler düzenledi. 1863'de Polonyalılar Rus çarlığına karşı ayaklandılar. Bu durum geçmişten beri Polonya halkı ile güçlü bağları olan Fransız ve İngiliz işçi sınıfının dayanışma duygularını yeniden canlandırdı. Londra'da sendika önderleri Polonya devrimi ile dayanışmak amacıyla büyük bir toplantı örgütlediler. Toplantıya Fransız delegeler de katıldı. 27 Temmuz 1863'te Polonya ile dayanışma amacıyla bir toplantı daha örgütlendi. Bu toplantıdan sonra açıklanan Deklarasyon'da tüm dünya işçi sınıfının birlikte hareket etmesi, ucuz işgücü olarak kullanılmasına karşı çıkması ve Polonya devrimini desteklemesi isteniyordu.

Böyle bir örgütlenmenin kurulması amacıyla aralarında Karl Marks'ın da olduğu 32 kişilik geçici bir Merkez Komitesi kuruldu. 28 Eylül 1864'te Londra'da bir araya gelen değişik uluslardan işçiler işçi sınıfı uluslararası birliği olan Uluslararası İşçi Derneği-1. Enternasyonal'i kurdular.

Birlik kuruluş amacını; "Şimdiki dernek aynı hedefi yani işçi sınıfının ilerlemesi ve tam olarak kurulmasını amaçlayan ve çeşitli ülkelerde var olan işçi dernekleri arasında bağlantının ve işbirliğinin merkez noktasını sağlamak üzere kurulmuştur" sözleri ile dünya kamuoyuna duyurdu.

1. Enternasyonal dağıldığı gün de kadar şiddetli ideolojik tartışmalara sahne oldu. Proudhoncular, Bakuncinler ve İngiliz Trade Unioncular Marksizm'e saldırarak işçi sınıfının gözündeki itibarını düşürmeye çalıştılar.

1. Enternasyonal yedi kez toplandı ve son olarak 1876'da kendini fesh etti.

İşçi sınıfının uluslararası dayanışmasının önemli bir ihtiyacı bu süreçte 1. Enternasyonal zengin bir tecrübe ve bilgi kaynağıdır. Emperyalizmin tüm dünyada saldırganlığını hak gasplarını artırdığı günümüzde işçi sınıfının her ülkedeki grev ve direnişlerini uluslararası düzeyde ortaklaşarak mücadelelerinin büyütilmesinde önemli bir adım olacaktır.

Kültür-sanat

Bir silah olarak medya ve yozlaşma...

Sınıflı toplumlarda devlet; toplumu baskı ve denetim altında tutabilmek için baskı aygıtlarının yanı sıra (asker, polis ve hukuk sistemi) ideolojik aygıtlarını da işletmiştir daima. Ki işin denetim kısmını, ağırlıklı olarak ideolojik aygıtlar üstlenmiştir. Devletin ideolojik aygıtlarından okul, aile, din gibi kurumlar resmi ideolojiyi içselleştirmek ve sistemin yeniden üretimini sağlamak için kullanılmış, böylece sisteme yönelik tepkilerin önemli bir kısmı, daha oluşmadan bertaraf edilmeye çalışılmıştır.

Kitle İletişim Araçları ise, geniş kitlelere ulaşması bakımından birer ideolojik aygıt olarak günümüzde çok önemli bir yere oturmuştur. Teknolojinin gelişmesi ve iktidarların bu teknolojiyi kendi yararlarına kullanma gücü, günümüzde kitle iletişim araçlarını birer bilgilendirme ve haber alma aracı olmaktan çıkartıp **MEDYA** adında bir silaha dönüştürmüştür. Hem de işçi ve emekçilerin kendi kendilerini vurdukları bir silaha. Bugün, tepkileri ehlileştirilip, kitleleri sisteme yedeklemede çok önemli bir araçtır **medya**.

Baskıyla sindirme, yok etme politikaları, gerici-faşist yönetimlerin vazgeçemediği ve hiçbir zaman vazgeçmeyeceği bir yöntemdir. Ancak ikincisi de, yani ehlileştirip yabancılaştırma yöntemi de, etkilerinin daha kalıcı ve uzun vadeli olması, sistemin devamına sağladığı katkılar nedeniyle yine vazgeçilmezdir.

Kolay ulaşılabilirliği, hem görsel hem işitsel olması nedeniyle rahat tüketilebilmesi gibi nedenlerle televizyon, en güçlü Medya silahıdır. Geçmişte sinemanın gördüğü işlevi, günümüzde televizyon üstlenmiştir. 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında ve sonrasında, sinemanın kitlelerin bilincini çarpıtmaya yönelik olarak faşist yönetimlerce kullanıldığı biliniyor. Günümüzde televizyon, evlerin içine kadar girebilme özelliğiyle bu işlevi fazlasıyla yerine getiriyor. Popüler kültür ürünü şarkılar, dizi filmler televizyon aracılığıyla ulaşıyor geniş kitlelere. Aslında bize yabancı hayat tarzlarını, emanet birer elbise gibi geçiriyor, üstümüze. **Bu ürünlerle beyinler uyuşturulurken, bir yandan da haber programlarıyla, kitleler kendi sorunlarına yabancılaştırılıyor.** Bireyselleştirilerek, toplumsal özünden koparılan, sanki asıl nedeni sistemin kendisi değilmiş gibi sunulun haberler, izleyende drama etkisi yaratıp, hayata karşı se-yirci konumuna sürüklüyor.

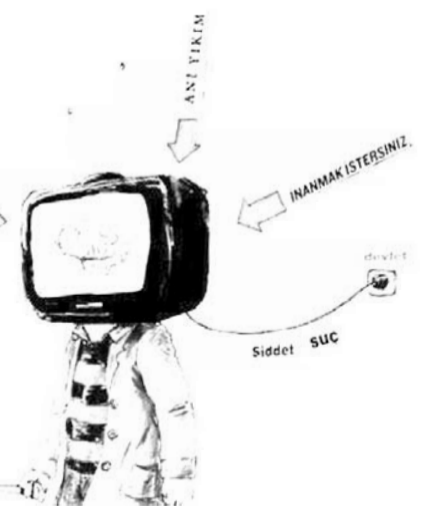
Ne var ki uyuşturma ve yabancılaştırma, sistemin korunması için yeterli değildir her zaman. Çünkü kitlelerin günlük pratik içinde yaşayıp gördükleri, **yine de** onlarda bir **bilinç sıçramasına** neden olabilir ve sistemi tehlikeye düşürebilir. Daha **Çoklu Yollar**

Daha kalıcı ve etkilerini yok etmesi daha uzun sürecek olan şey **YOZLAŞMADIR**. Bunun için sistem kendi çürümüş ve yozlaşmış ahlak sistemini yaygınlaştırmak ister. Yine televizyon dizileri ve çeşitli programlar bu iş için biçilmiş kaftandır. Bireycilik, rekabet, sınıf atılma adına her şeyin mübah sayılması, köşe dönmeçilik... Bütün bunlar muhtelif dizi ve TV programları aracılığıyla ilmek ilmek işleniyor.

Yarışma programları aracılığıyla, birbirine çelme takarak ilerlemenin, yükselmenin, başkalarını emeği üzerinden rant sağlamanın ne kadar **doğal** olduğu kanksatılıyor. Ayrıca

eskiden sadece piyango, loto-toto gibi şans oyunlarını sağladığı yalancı umut, bir anda köşeyi dönme ve sınıf atlama düşüncesini pekiştiriliyor.

Ancak son zamanlarda yaygınlaşan bir program türü var ki, burjuva ahlakını adeta somutlayarak ek-



ranlara taşıyor. Kendi çabalarıyla bir hayat arkadaşı edinemeyenlere, sözüm ona görücü usulü evlilik sağ-layan bu programlarda, hayat arkadaşlığı, alınıp satılabilen bir kuruma dönüştürülerek bildiğin muhabbet tellallığı yapıyor. Daha önceleri Seda Sayan vs gibi gündüz kuşağı

programlarında da denenen bu yöntem, artık başlı başına birer TV programı formatında hayata geçiriliyor.

Yirmili yaşlardan yetmişli yaşlara kadar bir sürü kadın ve erkeğin kendini sergilediği bu programlarda on dakikada "sevgi" ve "aşka" dayalı gerçekler gerçekleştirilmeye çalışılıyor.

Buradaki sevginin ölçüsü ise belli. **Kim evlenirken yanında kaç daire, ne kadar gelir getirebiliyorsa "sevginin" ve "aşkın" oranı da o kadar artıyor.** Kadın ve erkekler ekranda yan yana gelecek ya da biri ekranda biri telefonun başında pazarlıklarını yaparken, aradaki sunucu-muhabbet tellalı ise pazarlığı kızıştırıyor. Malum pazarlık ne kadar kızışırsa reyting, dolayısıyla reklam gelirleri de o kadar artacak. Yani pazarlıktan TV kanalına düşen pay! Hem de aslan payı... Böylelikle burjuva medya bir yandan kendi çarpık ahlak anlayışını kitlelere dayatıp, yaşam biçimlerini yozlaşmasına katkıda bulunurken, bir yandan da sermayesini artırıyor. **Her iki durum da burjuvazinin yararına...**

Evliliğin ticari bir kurum olarak düşünülmesi, burjuvaziye özgü bir durumdur. Her şeye, insana dahi meta gözüyle bakan burjuvazi, doğal olarak evliliği de ortakları bir araya geldiği ticari bir anlaşma olarak görmektedir. Çünkü sermaye sahibi iki ailenin bir araya gelmesi daha büyük bir sermaye, dolayısıyla daha büyük yatırımlar ve daha çok kâr anlamına gelir onların gözünde. Yanlarında, emeklerinden başka getirecek şeyi olmayan işçi-emekçiler içine durum farklıdır ve farklı olmalıdır. İşçi ve emekçiler evliliklerine tam bir hayat arkadaşlığı, birbirine ve birbirlerinin emeğine saygı duydukları, aşkın ve sevginin de bu kavramlar üzerinde oluştuğu bir kurum olarak bakmak zorundadır. Ezilen sınıfın evliliklerinde, feodal düşüncenin, gelenek ve göreneklerin yarattığı erkek egemen yapı yadsınamaz elbette. Hala görücü usulü, ailelerin dayatmasıyla yapılan evliliklerin varlığı bir gerçektir. Ancak bunun aşılması ancak sınıf bilincinin kavranmasıyla mümkündür... Aksi halde burjuvazi kendi ahlakını ve anlayışını, kendi yararına dayatmaya devam edecektir.

Yaşama ışık tutan sözler...

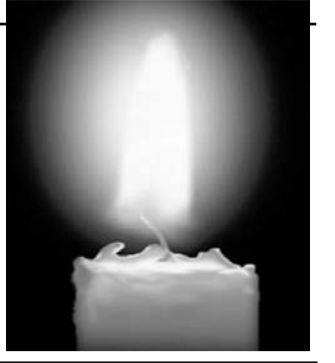
* Düşünmekten utanmıyorsan, söylemekten de utanma. (**Montaigne**)
* İki adam hapisane parmaklıkları arasından bakıyor. Biri çamuru görüyor, diğeri gökyüzünü... (**Anonim**)

* Rüzgar mumu söndürür, yangını alevlendirir. (**Anonim**)
* Küçük işlerle uğraşanlar, çoğu zaman büyük işleri göremeyecek hale gelir. (**Benjamin Franklin**)
* En büyük zaman hırsız kararsızlıktır. (**C. Floyd**)

* Yapacağım diye vakit geçirme, yap-tır. (**Plautus**)
* Büyük adamların amaçları, küçük adamların ise yalnızca istekleri vardır. (**Dünya atasözü**)
* Daha iyi olmaya çalışmayan, iyi olarak da kalmaz. (**Cromwell**)

* Adım adım küçük başarılar dizisi yaratabilirsin. Her yolculuk ilk adımla başlar. Ama gideceğimiz yere ulaşmak için ikinci, üçüncü ve gerekli tüm adımları atmamız zorundayız. (**Dan Millman**)
* Bir noktaya ulaşmanın yirmi değişik yolu olabilir... Ama bir an

önce bunlardan birine başlamalısınız. (**Ralph Waldo Emerson**)
* Riske girmeyen ilerleyemez, kaplumbağa bile ilerlemek için kafasını dışarı çıkarmak zorundadır. (**La Edri**)
* Yapmadığınız atışların % 100'ünü iskalarsınız. (**Wayne Gretzky**)



İstenç ile aynı anlamı taşıyan irade: "İnsanın bir eylemi gerçekleştirmeye çalıştığı iç ve dış çelişmeleri belirleyen bilinçli kararlılığı" olarak tanımlanabilir. Diğer bir deyişle, bir şeyi yapma ya da yapmamayı seçmemizi sağlayan etkidir. Kalıtımla gelen genlerden yansıyan özelliklerin, eğitim, çevre-koşulları ve etmenlerinin geliştirilmesi sonucu, kişiyi yaşam boyu etkileyen bir öge olarak, bireyin azmini yönlendiren ve düzenleyen irade, kişiyi özgü nitelikler gösterir.

Çocukluğun gelişim dönemleri izlendiğinde, ilk yaşın sonuna doğru çocuğun kas ve hareket dizisinin değişimi gözlenebilir. (Ayağa kalkmak ve yürüyebilmek gibi yata ve bağımlı oluştan, dikey ve hareketli, özerk oluşa geçiş gibi.) Bunun yanı sıra, çocukta işleme ve dışkılama işlevlerini gören kaslar olgunlaşmakta, artık isteğe göre yapılabilmektedir. Yani çocuk isterse tutabilir, isterse bırakabilir. Böylece birbirlerine karşı iki istek, iki eğilim ortaya çıkar ve birbirine karşıtlıklar arasında seçim yapma iradesi kazanır. Bu durum, insan için yeni bir yetinin gelişmesi demektir; **istemek ya da istememek; yapmak ya da yapmamak.** Bu aynı zamanda özerklik duygusunu biçimlendirir ve giderek toplumsal anlam taşıyan birçok davranışa yansarak genişler... Kendini denetleyebileceğinden dolayı, iradeyi denetleyebilme duygusundan iyi niyet ve onur duygusu doğar. **Öyleyse özerklik duygusu, bireyin yalnızca ayrılmış olduğunun algılanması değildir. Aynı zamanda, karşıt dürtü ve eğilimler arasında bir seçim yapabilme ve kendi kendisini denetleyebilmedir.**

İnsan iradesi her insanın doğuştan gelen fiziksel ve ruhsal yapısına, aldığı eğitime ve yaşadığı toplumsal çevreye göre farklılıklar gösterir. Bu nedenle, çeşitli olaylar karşısındaki davranışlarına göre insanlara iradesiz, zayıf iradeli, güçlü iradeli ve özgür iradeli gibi sıfatlar veririz. İradenin iki temel bileşeninden bahsetmek mümkün. Bunlardan ilki "seçme ve karar verme" iken ikincisi de "eylemdir".

1. Seçme ve Karar Verme: Seçimlerimizi eyleme dönü-

ştürbildiğimiz oranda irademizi kullanmış oluruz. Özgür seçimler yapmadığımız, seçim yapsak bile bu seçimler doğrultusunda eylemde bulunmadığımız zaman irade eksikliği içinde yaşarız. İrade eksikliği gösterdiğimizde de niteliği düşük bir varoluş sergilemiş oluruz.

Karar verme; sorun çözme ve bir engeli aşmanın her evresinde temel bir aşama oluşturur. "Karar" sözcüğü, "bir sorun üzerinde düşünerek uygun olan çözümü bulmak ve bu çözümü eyleme geçirmek" anlamına gelir. Eylemin niteliğine göre bu bazen bir değil bir dizi karar anlamına gelebilir. Son tahlilde karar, bütün karmaşık işlemlerin, süreçlerin sonucunda ulaşılan "evet" ya da "hayır" cevabına indirgenebilir. Kararlı davranış, alışılmalan, iradeli davranış anlamına gelir. Kararsızlık

amaçlı ve örgütlü olanlara "eylem" adı verilir. Bir kişinin eylemleri başlıca iki nedene dayanabilir: İlk neden, eylem, bireyin kendi seçimine dayanabilir. Eğer kendi seçimlerimize dayanarak eylemde bulunursak, bu durumda irademizi sergiliyoruz demektir.

İkinci neden ise, bireyin eylemi, başkalarının seçimlerine dayanabilir. Bu koşulda eylemlerimiz bir başka iradenin ürünüdür. Bazen de içimizdeki isteklere uygun doğru seçimler yaparız, ancak bunları eyleme dönüştürmekte güçlük çekeriz. Gerek isteklerimize uygun seçimler yapabilmek, gerek bu seçimleri eyleme dönüştürmek, insanların kendilerini ve birbirlerini eğitmeleriyle mümkündür. İrade eğitimi her yaşta olmalıdır; ancak bu eğiti-

mesi, geçmişinin derinliklerinde adeta gömülü bulunan; eski, köhnelmiş ve peşin yargılı düşünce ve alışkanlıkların kendisini sıyırma çabasına girmesi ile olmalıdır. Doğru düşünce alışkanlığı edinme; bir eğitim olayı ve bir yaşam felsefesidir. Çünkü insanlık hep olumsuz ifadeler, korkular ve yorumlarla düşünmeye şekillendirilmiştir.

Bir konuyu iyi anlayabilmek için, öncelikle, zihnin, o konuyu doğru anlayacak şekilde donatılması ya da konuyu doğru anlamaya hazır hale gelmesi gerekmektedir. **Bunun adı, doğru düşünmeyi bilmektir.** Herkes, doğal olarak, doğru düşünmenin ne olduğunu düşünmeden doğru düşündüğünü dü-

İrade üzerine...

n ü r .

min çocuklara verilmesi daha işlevsel olabilir. Çocuklara irade eğitimi vermek istediğimizde temel strateji ve yaklaşımımız, çocuğun tek başına verebileceği temel bir takım kararları ona bırakmak olmalıdır. Bir takım küçük kararları sürekli çocuklar adına verdiğimiz zaman, onları gelecekte özgür seçimler yapamayan, iradesi zayıf bireyler haline getirmemiz muhtemeldir.

Akıl, sezgi, eğitim ve kültür gibi bireyin düşünce ve bilincini oluşturan olgular, bireyin irade davranışlarını da belirlemektedir. Bu şekilde, bir davranışın iradei değerlendirilebilmesi için, o davranışın düşünce ve sorumluluk ürünü olması gerekecektir. **Yaşamda düşünce eylemde önce gelir.** Yani kişinin bir eylem yapabilmesi için, önce o eylemi yaptırın düşüncenin olgunluğuna erişmesi gerekir. Bir kişinin yaptığı eylemlere bakarak, aldığı kararları iradeleyerek, o kişinin düşüncesinin akış şeklini ve formasyonunu anlamamız olasıdır. **Düşünce, tüm çatışma güçlerinin, tüm olumlu ve olumsuzlukların birbirleriyle karşı karşıya geldikleri ve sürekli savaştıkları bir arenadır.** İnsanın düşünce tarzını değiştirebil-

Oysa insanın önyargıları vardır; zaman zaman, bazı olay ve olgular, "işine geldiği şekilde" anlama ve değerlendirme gibi kötü bir alışkanlığa sürüklenebilmektedir. Bazen, çıkarlar insanın doğru düşünmesini engellemektedir. Bazen de sosyal baskı, insanı doğru düşünme yöntemleri konusunda miyoplaştırabilir, hatta körleştirebilmektedir.

Doğru düşünmek, insanı, olay ve olguların olduğu gibi görmek, fikirler ve olaylar arasındaki bağlantıları doğru tespit etmek, doğru açıklamak, doğru anlamak ve doğru yorumlamaktır. Normal sınırların ötesindeki korku, sevgi, bağlılık, duyarsızlık, doğru düşünmeyi engelleyen nedenler arasında sayılmaktadır. **Zihnin doğru çalışabilmesi için, insan aklının çelişkileri kolayca fark edebilme özelliğinin körelmemesi lazımdır.** Bir çelişmeyle karşılaştığı zaman aktif hale geçmek insan aklının özel niteliklerinden biridir. İnsanlık tarihindeki her türlü ilerleme buradan kaynaklanır. İnsan, çelişmeleri bilinçli şekilde fark edip de buna karşı eylemle tepkide bulunmaktan alıkonacak olursa, bu çelişmelerin varlığını ister istemez inkar etmiş olacaktır. Çelişmeleri uyumlu bir hale getirme, böylece onları inkar etme,

bireysel hayattaki rasyonalizasyonlarla toplum hayatındaki burjuva ideolojilerin sayesinde gerçekleşmektedir. Şu var ki, kendi kültüründen olan insanların çoğunun paylaştığı ya da güçlü otoritelerin öne sürdüğü düşünceleri gerçekmiş gibi kabul etmek de insanın üzerinde düşünülmesi gereken özelliklerinden biridir. Çelişmeleri uyumlu hale getirmeye çalışan burjuva ideolojiler kamuoyu ya da otoriteler tarafından desteklenecek olursa, insanın kendisi tam olarak huzura kavuşması bile, **aklı yatışmış** olacaktır. İradelerin kısıtlanmasında etkin güç olarak medyanın işlevi burada bir kez daha görülebilir.

İnsan, sosyal bir çevre içinde doğar, yaşar ve ölür. İnsanın yaşadığı bu sosyal düzeni sağlayan sosyal ilişkilerinin zeminini oluşturan hukuk, din ve ahlak kuralları mevcuttur. İnsan kendi iradesiyle bütün yaptıklarından veya yapamadıklarından dolayı kendine karşı birey olarak sorumlu olmanın yanı sıra, topluma karşı hukuk ve ahlaken de sorumludur. Ne bireysel, ne de sosyal hiçbir varlığın bilinçsizce veya tesadüfi hareket ettiği düşünülemez. Her hareketi meydana getiren neden olarak mutlaka bir iradenin ve belli bir amacın varlığı kaçınılmazdır. Toplumsal hareketlerde de sosyal bir irade söz konusudur. Buna, bireysel iradelerin toplumsal boyuttaki bir örgütlenmesi diyebiliriz. Hukuk kuralları, zorla yaptırım gücü olan kurallar olup, sınıfsal irade tarafından konulan ve insan davranışlarını yönlendiren emir, yasak ve izinler olarak tanımlanabilir. Hukuk da, hukuk kurallarının bütününden oluşmuş bir düzendir. O halde, hukuk düzeni, insan davranışlarının egemen irade tarafından yaratılan zorlayıcı bir baskı düzeni olarak tanımlanabilir.

Özgür İrade

"Hür İrade, konuyu bilerek karar verme gücünden başka bir şey değildir." Engels

Akıl ve özgür iradenin ön plana çıkmasıyla ilk fikir çatışmaları, farklılık ve anlaşmazlıklar da su yüzüne çıkmaya başlar. Bu, bir yerde bir yığın anlaşmazlıklar olarak görünse bile insanın gelişmesinin de başlan-

gıç noktasıdır. **Yaşamda hiçbir şey, önündeki engelleri yıkmadan elde edilemez.** İnsanlarda karar alma ve kararı yerine getirebilme özgürlüğü vardır. Karar alma, olanaklar karşısında bunlardan birini seçebilme serbestisidir. İnsan bu yetkiyi küçüklüğünden beri kendinde bulur. Dolayısıyla düşünce özgürlüğü ve bunu uygulamaya yani hür irade doğal olarak insanda doğuştan var olmaya başlar. Tasarladığımız bir eylemi, düşünceye uygun olarak gerçekleştirebiliriz, ancak iç ve dış koşulların uygunluğuyla mümkün olur.

Nedensellik ilkesine göre evrende oluşan her hareketin bir nedeni olmak zorundadır ve ortaya çıkan hareket veya enerji de başka sonuçlara neden teşkil etmektedir. Filmi geride doğru oynattığımızda, evrende ilk atomun ya da ilk enerjinin oluşumu da, yine evrendeki son atomun ya da son enerjinin oluşumunun veya yok olmasının nedeni olmaktadır. Kısacası katı ve değiştirilemez bir neden-sonuç ilişkisi içinde kesin ve değiştirilemez bir kader kavramı ortaya çıkmakta olup, böyle bir evren modelinde, özgür iradede bahsetmenin mümkün olmadığı artık anlaşılmalıdır. O nedenle nedensellik ilkesi katı kurallardan kurtularak, olasılığı da kendi içinde barındıran biçimde, diyalektik yoruma yönelik halindedir.

Bireyin yapıp etmelerindeki seçenekele kendi istem ve eğilimleri doğrultusunda karar verme yeteneği ya da gücü olan irade, insana doğuştan verilme bir yeti olmayıp, bireyin bu yetiyi yaratıcı ve etkin şekilde kullanabilmesi için bir mücadele vermesi gerekmektedir. Bu uğraş ve mücadele iki ayrı alanda söz konusudur. Bunlardan ilki ve mücadelesi daha kolay olan, baskılara ve dış etkilere karşı olan savaşımdır. Bu savaşımlı kazanabilen birey, kendisine ait tüm düşünce, davranış ve eylemlerine kendi karar verebilir. Diğeri ve daha zor olanı ise, bireyin kendi benliğine karşı olan içsel savaşımdır. Bu savaşımın belirgin özelliği de, kişinin öncelikle dürüstlük ve cesaretle eylem ve davranışlarındaki hata ve kusurlarından dolayı, özleştirirde bulunabilmesidir.

(Bir İK okuru)

Yaşasın 2 Eylül direnişimiz!

1 Mayıs Mahallesi halkı 2 Eylül 1977'de, 5'i Partizancı, toplam 12 şehit vererek, biribir türlü zorlukla, kanlarını harç yaparak kurdukları mahallelerine bir kez daha sahip çıkarak, 2 Eylül şehitlerini yaptıkları yürüyüşle unuttuklarını bir kez daha gösterdiler.

2 Eylül Salı günü gerçekleşen yürüyüş, saat 16.00'da Pir Sultan Abdal Kültür Derneği ve Cemevi'nde, mahalleimiz

ne sahip çık' yazılı, eylemi örgütleyen kurumların isimlerinin de yer aldığı bir diğer pankart açıldı. Pankartların ve sloganların ortak olduğu yürüyüşe, herkes kendi flamaları ve dövizleriyle katıldı. **Partizan, Halk Cephesi, DTP, ESP, DHP** ve daha çok sayıda kurumun katılımıyla örgütlenen yürüyüşe, bizler de Partizan olarak flamalarımızla ve kitlesel bir katılım sağladık.

Yürüyüş boyunca "Yaşasın 2 Eylül direnişimiz", "2 Eylül şehitleri ölümsüzdür", "2 Eylül'ü unutmama mahallene sahip çık" gibi sloganlar atılırken, yürüyüş son durakta bulunan, 30 Ağustos İlköğretim Okulu'na kadar sürdü. Burada kitlenin toplanmasıyla program başlatıldı. Önce 2 Eylül şehitleri şahsında, tüm devrim şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşu yapıldı. Daha sonra ise, eylemi örgütleyen kurumlar adına ortak basın metni okundu. Basın metninin okunmasından sonra eylem sloganların atılmasıyla sonlandırıldı.

(1 Mayıs Mahallesi Partizan)



şehitleri için verilen yemekle başladı. Yemeğe katılan kitle, yemekten sonra yapılacak yürüyüş için, sloganlar eşliğinde toplanma yerine doğru harekete geçti. Burada kortejler oluşturulurken, kortejin en önünde mahalleimizin şehitlerine ait fotoğrafların yer aldığı bir pankart ve onun arkasında ise, "31. yılında 2 Eylül ruhuyla yozlaşmaya karşı kültür-

Yeni kot markası: Ölü Jean!

Silikozis hastalığına yakalanan işçilerle dayanışma için oluşturulan **kottaslama.org** internet sitesinin **6 Eylül Cumartesi** günü **İHD İstanbul Şubesi'**nde düzenlediği basın toplantısında ölüme mahkum edilen işçilerin yaşadıkları anlatıldı. Toplantıya, **Dr. Figen Arsevem, İ. Ü. Öğretim Üyesi Prof. Dr. Zeki Kılıçaslan, Av. Özlem Ayta** ve kot taşlama işçileri **Mehmet Bekirbaşak, Gazi Polat ve Hamza Gültekin** katıldı. "**Kotlar beyazlıyor, hayatlar kararıyor**" şiarıyla düzenlenen toplantıda, tedavisi olmayan Silikozis hastalığı ile ölüme mahkum edilen kot taşlama işçileri, çalışma koşullarını anlattı. İşçiler, gerekli koruyucu maddelerin pahalı olduğu için patronlar tarafından alınmadığını belirtti. Türkiye'de 10 bine yakın kot taşlama işçisinin bulunduğunu dile getiren işçiler, çoğunun yaşadıkları hastalaktan habersiz olduğunu da ifade etti.

Toplantıyı düzenleyen kurumlar adına bir konuşma yapan **Çiğdem Bayrak** "Şirketler, markalar bu işçiler için ölüm oluyorlar. Şirketler, Silikozis Hastalığı nedeniyle Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde yasaklanmasıyla buralara taşındılar. **Levis,**

Lee, Little Big, Diesel, Mavi, Collezione ve Adil Işık gibi yabancı ve yerli marka şirketler, işçilerin nasıl çalıştıklarını bildikleri halde bu rezalet uygulamayı sürdürdüler. Vicdansız bir şekilde hastalığı ve ölümleri izlediler. Bilinçli olarak öldürdüler" diye konuştu. **Bayrak**, Çalışma Bakanlığı'na bağlı müfettişlerin, sorunu gündemleştirenlere, konunun üzerine gidilerine "**Bu konuyu fazla kurcalamayın, ihracatımız fazla**" dediğini belirtti. Sinevizyon gösterimi de düzenlenen toplantıda kot taşlama işçileri yaşadıklarını aktardı. **Mehmet Bekir Başak**, yıllardır çalıştığını ve Silikozis hastalığına yakalandığını söyledi. Hastanede yatarken patron tarafından işten atıldığını söyleyen **Başak** "Çalışma koşulları berbat, yoğun toz ve dumandan atölyede iyi ışıklandırma olmasına rağmen mali görmiyoruz. Çoğu işçi aralıksız çalışmaya zorlanıyor" dedi. İşçi **Hamza Gültekin** ise denetimsizlik yüzünden çok sayıda işçinin kötü koşullarda çalışmasının önüne geçilmediğini belirtti. **Gültekin**, baskılar sonucu birkaç atölyenin kısmi de olsa çalışma koşullarını düzelttiğini söyledi.

Prof. Dr. Zeki Kılıçaslan, ba-

kanlığı gerekli ilgiyi göstermediğini ve müfettişlerin denetimlerden kaçındıklarını kaydetti. Silikozis'in meslek hastalığı kapsamına alınmadığını belirten **Kılıçaslan**, hastalığın ücretsiz tedavi edilmesi gerektiğini, çalıştırılan işçilerin kayıt dışı ve sigortasız olduğunu ifade etti.

Kot taşlama işçileri katillerin peşinde!

9 Eylül Salı günü **Bakırköy Adliyesi'**nde biraraya gelen kot taşlama işçileri atölyelerinde gerekli önlemler alınmadığını hatırlatarak sorumlular hakkında savcılığa suç duyurusunda bulundular. Burada bir basın açıklaması yapan işçiler, röntgen filmleri üzerinde "**Kot taşlamaMA**", "**Kotlar beyazlıyor, hayatlar kararıyor**" ve "**Kapitalizm öldürür**" yazılı dövizler taşıdı. Kot taşlama işçileri basın açıklaması yaptıktan sonra **Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı** yetkilileri, ilgili yerel yönetimler ve patronlar hakkında suç duyurusunda bulundular. Açıklamayı okuyan **Abdülhalim Demir**, mağduriyetlerini dile getirmek için toplandıklarını ifade etti. **Demir**, "Akcğerlerimiz bitmiş durumda. Efora bağlı

nefes darlığı çekiyoruz. Ama bakmakla yükümlü olduğumuz ailelerimiz var. Akcğerlerimizin patlama riskine rağmen, onlara bakmak için çırpınıyoruz. Daha önce kamuoyuna yazdığımız mektuplarla da mağduriyetimizi dile getirdik, ama herhangi bir devlet kurumundan bize el uzatılmadı" diye konuştu. Eyleme Herkes Sağlıklı Gelecek Platformu, Çapa Tıp Fakültesi temizlik işçileri, Emekli-Sen, Belediye-İş ve Tekstil-Sen üyeleri destek verdi.

(İstanbul)



12 Eylül'ü unutmadık

“Bizim çocuklar” darbe yaptı, “İyi çocuklar” görev başında!

İSTANBUL

12 Eylül Askeri Faşist Cunta-sı'nın yıldönümünde ülkenin birçok yerinde protesto eylemleri yapıldı. Ülkemiz tarihinde halkın bütününe karşı yapılan en kanlı hareketlerden birisi olan 12 Eylül AFC'si devrimci mücadele açısından çok ciddi bir dönüm noktası olarak tarihteki yerini koruyor.

14 Eylül Pazar günü İstanbul'da Kadıköy İskele Meydanı'nda kitlesel bir miting düzenlendi. Mitinge katılan demokratik kitle örgütleri ve siyasi partiler, 12 Eylül'den Ergenekon'a darbecilerin yargılanmasını istediler. Partizan'ın “Bizim çocuklar” darbe yaptı “iyi çocuklar” görev başında-12 Eylül'ü unutmadık” pankartıyla katıldığı eylemde yürüyüş kolu boyunca darbenin yarattığı hasarlar ve kayıpları anlatan ajitasyon konuşmaları yapıldı. Miting daha başlamadan Partizan çalışanı Toğay Okay'a keyfi gerekçelerle saldırılan ve gözaltına alan polis aynı saldırganlığını aramalar sırasında da göstererek kısa süreli çatışma çıkmasına neden oldu. Arama noktasında PSAKD üyesi bir kişiyi gözaltına almak isteyen polis Partizan kor-tejine de sözlü tacizde bulundu. PSAKD üyesinin gözaltına alınmasına izin vermeye Partizan kitlesi ile polis arasında çatışma çıktı. Polis bir-ber gazı sıkarak kitleye saldırdı. Çıkan çatışmada çok sayıda polis yaralandı.

Çatışmaların yatışmasının ardından Tertip Komitesi adına hazırlanan açılış konuşması okundu. Konuşmada, 12 Eylül AFC'sinin dün yarattıklarıyla bugün nasıl varlığını sürdürdüğü, işçi ve emekçi halka nasıl baskı ve zulüm aracı haline dönüştüğünü anlatan vurgulara yer verildi. Ardından, DTP İstanbul Milletvekili Sabahat Tuncel, KESK İstanbul Şubeler Platformu dönem sözcüsü ve Tüm Bel-Sen Genel Başkanı Kadri Kılınc da birer konuşma yaptı. Kılınc'ın ardından Rojin sahne olarak türküler söyledi. Sonrasında Selvi

Gülmez bir konuşma yaptı. Gülmez ana yaptığı konuşmada, 12 Eylül koşullarında yaşananlara değinerek, emekçilerin bugünde hayatın her alanında aynı baskı koşullarını yaşadığını belirtti. Gülmez ananın ardından Grup Vardiya ve Kızılarmak sahne olarak, türkülerle miting desteklediler. Eylemi Alinteri, BDSP, DTP, ESP, EHP, HKM, Halkevleri, İHD, Kaldıraç, Odak, Partizan, PDD, PSAKD'nin de aralarında bulunduğu çeşitli devrimci kurumlar, demokratik kitle örgütleri ve siyasi partiler örgütledi.

ANKARA



* 12 Eylül günü akşam saat 18:00'de Tuzluca'yı Tekmezar Parkı'nda biraraya gelen devrimci ve demokratik yapılar 12 Eylül'ü protesto etti. ESP, Ankara 78'liler Birlik ve Dayanışma Derneği, BDSP, DHD ve Odak'ın gerçekleştirdiği eylem Partizan destekçi olarak katıldı. Mahalle arasından yapılan yürüyüş sırasında evlerinin balkonlarına ve pencerelerine çıkan halk eylemi zafer işaretleri ve alkışlarla selamladı. 78'liler Derneği'nden Hüseyin Gevher yaptığı açıklamada; 12 Eylül'ün toplumda yarattığı yıkıma değindi. Sonuç olarak 12 Eylül'le hesaplaşmak için öncelikle düzenle hesaplaşmak gerektiğine değindi.

Metnin okunmasının ardından, program şair Ahmet Telli'nin şiirleriyle başladı. 12 Eylül öncesini ve sonrasındaki durumu, devletin katliamlarını konu alan bir sinevizyon gösterimi yapıldı. Etkinlik İşçi Kültür Evi müzik topluluğunun verdiği kısa bir dinletinin ardından son buldu.

* 13 Eylül Cumartesi günü ise Ankara Darbe Karşıtı Platformun organize ettiği geniş katılımlı bir miting gerçekleştirildi. Ankara Tren Garı önünde toplanmaya başlayan siyasi parti, sendika ve demokratik kitle örgütleri, pankart ve flamlarını açıp marşlar ve sloganlar eşliğinde bekleyişe geçtiler. Partizan da; “Halkımız saflara hesap sormaya, 12 Eylül karanlığını dağıtmaya” pankartını açıp flamlar ve şehitlerin fotoğraflarıyla yürüyüşe katıldı. Kitlenin toplanmasıyla 12:00'de başlayan yürüyüş Sıhhiye Meydanı'nda son buldu. Sıhhiye Meydanı'nda biraraya gelen kitle bu-

rada platformun yaptığı açıklamayı dinledi. Miting çeşitli kitle örgütü temsilcilerinin yaptığı konuşmalarla son buldu.

İZMİR

İHD İzmir Şubesi 12 Eylül'ü KonaK Kemeraltı girişinde yaptığı bir basın açıklaması ile protesto etti. Eylem 12 Eylül Darbesi ile ölümsüzleşenler anısına yapılan saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşunun ardından İHD adına basın açıklamasını okuyan Şube Başkanı Ahmet Alağöz, 12 Eylül'ün halklara karşı, devrimci düşüncelere ve dayanışmaya karşı bir saldırı olduğunu, 12 Eylül ile bütün ülkenin üzerine çöken kuyu karanlığın açıklıkla, yoksullukla, işsizlikle, işkenceyle, gözaltına kayıplar, F Tipi cezaevleriyle, hücrelerde günlerce süren tecritle, Susurluk'la, Şemdinli'yle, Ergenekon'la, Kürt halkına karşı yürütülen haksız savaş uygulamaları ile devam ettiğini söyledi.



Basın açıklamasının ardından İHD'nin 12 Eylül ile ilgili hazırladığı bildiriler toplu bir şekilde Kemeraltı'nda dağıtıldı.

BURSA

Bursa'da da 78'liler Girişimi, KESK, DİSK, Halkevleri, ESP, SDP, Partizan, Tunceliler Derneği, İşçi Hakları Derneği, Bursa Barış Meclisi, DTP, EMEP, Petrol-İş vd. kurumlar Osmangazi Metro İstasyonu önünde toplanarak buradan Eski Garaj çıkışına kadar sloganlar ve alkışlarla yürüdü. Burada kurumlar adına 78'liler Girişimi yöneticilerinden Sabri Çamur basın metnini okudu. Açıklamada 12 Eylül Askeri Cuntası'nın faşist uygulamalarına vurgu yapılarak “12 Eylül'ün yasalarda ve toplumsal yaşamda devamını sağlayanlar başta darbeciler ve AKP olmak üzere bütün iktidar güçleri 12 Eylül darbesinin hesabını vermekle yükümlüdürler” dendi.

ANTAKYA



12 Eylül günü 78'liler Derneği öncülüğünde 12 Eylül 1980 faşist askeri darbesi Antakya Adliyesinin önünde yapılan basın açıklamasıyla kınandı.

Yapılan basın açıklamasında halkımız, devrimciler, sosyalistler ve tüm 78'liler güncel 12 Eylülcülüğe, Ergenekon'a, Şemdinli'ye, Susurluk'a karşı tavır alınması için çağrıldı. Ayrıca 12 Eylül faşist darbesine karşı direniş mücadelesinin ilk kurbanı

olan Hasan İnci'nin dosyasının tekrar açılması ve sorumluların ortaya çıkarılması için çalışma sürecinin başlatıldığı basına ve kamuoyuna duyuruldu. Yapılan basın açıklamasına Partizan, ESP, TÖP, Eğitim-Sen ve İHD destek verdi. Eylem “12 Eylül darbecileri halka hesap verecek”, “Yaşasın halkların kardeşliği” sloganlarıyla sonlandırıldı.

(Antakya İK okurları)

MERSİN

13 Eylül 2008 tarihinde düzenlenen mitinge çok sayıda sendika, dernek, siyasi parti ve Partizan'ın da aralarında bulunduğu devrimci kurumlar katıldı. Eylem, 78'liler Derneği'nden Devlet Hastanesi'ne kadar fiili bir yürüyüşle başladı. Yürüyüş sırasında güzergah üzerinde bulunan Mersin Ülkü Ocakları'nın önünden geçiyorken, Ülkü Ocağı'nın içinden bir grup faşist sözlü saldırılarda bulunup, sopa göstererek ve kurt işaretleri yaparak provokasyon yaratmaya çalıştı. Provo-

“Birlik, mücadele, zafer”, “Tuzla /DESA işçisi yalnız değildir”, “Yaşasın anadilde eğitim mücadelemiz” sloganları eşliğinde arama noktasına vardılar.

Aramalardan geçerken polis tamamen keyfi bir uygulamayla bir okurumuzun puşisine ve üzerinden çıkan, toplatması olmadığı halde LÖB ve YDG yayınlarına el koydu. Tertip Komitesi'nin müdahalesiyle eşyalarını geri aldı, fakat okurumuz alana geri dönmek istediğinde yine keyfi bir uygulamayla iş çamaşırlarına kadar onursuzca bir arama dayatmasına maruz kaldı. Yine arama noktasında DTP'liler kendilerini aratmak istemeyince polisler DTP'lilerin ellerindeki devrim şehitlerinin resimlerine saldırdı. Gerilen ortam Tertip Komitesi'nin araya girmesiyle yumuşadı. Fakat polisler eylemcilerin ellerindeki resimlere el koymaya çalıştılar ancak başarılı olmadılar. Miting alanında hazırlanan program doğrultusunda, konuşmalar yapıldı. Bazı devrim şehitlerinin son mektupları okunduktan sonra saygı duruşu ve yine konuşmalarla eylem sonlandırıldı.

ESKİŞEHİR

12 Eylül'ün 28'inci yıl dönümü DİSK, Tabip Odası, KESK, TMMOB, EMEP, EHP, ÖDP, SDP, Halkevleri, Barış Meclisi ve Özgürcü Kolektifleri tarafından protesto edildi.

Hamamyolu Caddesi'nde başlayan yürüyüş sloganlar eşliğinde Adalar Migros önüne kadar devam etti. Kitle adına burada bir açıklama yapan DİSK Bölge Temsilcisi Bayram Kavak, 12 Eylül'ü unutmanın eşitliği unutmak olduğunu dile getirdi ve “12 Eylül'ü unutmak insan onurunun ayaklarına altını alınığını unutmadır” diye konuştu.

Açıklamanın ardından Halkevi üyeleri tarafından idamları protesto eden kısa bir tiyatro oyunu sergilen-di. (Eskişehir'den bir İK okuru)

Sarıgazi halkı, yozlaşmaya ve çeteleşmeye “dur” dedi!



Sarıgazi Mahallesi, uzunca zamandır egemen sınıfların emekçi halk yığınlarını teslim alma politikalarından biri olan yozlaşma ve çeteleşme saldırılarının hedeflerinden biri haline getirilmiştir. Mahal- lenin hedefe oturtulmasının başlıca neden- lerinden biri ise, ilerici- devrimci potansi-

yele sahip olmasıdır. Bu ilerici-devrimci potansiyel ise, yozlaşma-çeteleşme saldırılarına “dur” demek için, yoğun bir çaba içine girmiştir.

Bu çabalardan biri de, 8 yıldan bu yana gerçekleştirilen, Sarıgazi Festivali'dir.

Sarıgazi Festivali bu yıl 13-14 Eylül ta-

rihleri arasında, Nazım Hikmet Parkı'nda gerçekleştirildi.

“Yozlaşmaya ve Çeteleşmeye Karşı Sarıgazi Festivali” şiarıyla gerçekleştirilen ve Partizan, DTP, EMEP, ESP, Halk Cephesi, ODAK, AKA-DER tarafından organize edilen, çok sayıda kurum tarafından da desteklenen festivale ise halkın ilgi- si yine her yıl olduğu gibi, oldukça yoğun- du.

İki gün süren festivalin ilk gün progra- mı, akşam saatlerine doğru gerçekleştirilen “Yoksulluk, Yozlaşma ve İşçi Sınıfına Karşı Saldırı” konulu panelle başladı.

Sistemin emekçi yığınlar üzerindeki çok yönlü saldırılarının ele alınarak, bu saldırıların hangi egemen politikaların ürünü olduğu ve saldırılarla birlikte hedeflenenin ne olduğunun tartışıldığı panelin ardından, akşam programına geçildi.

Konser ağırlıklı akşam programında, devrim, demokrasi ve komünizm şehitleri anısına saygı duruşu yapılmasının yanı sıra, I Mayıs PSA Semah ekibi, İdil Tiyatro Grubu, Grup Umut Yağmuru, Seyfi Yerli- kaya, Nurettin Güleç, Grup Helesa, Grup

Çöl Rüzgarı, Bülent Turan sahne aldılar. İlk günün programı, en son sahne alan Grup Yorum'un söylediği ezgiler eşliğinde çekilen halaylarla sona erdi.

Festivalin ikinci gününün ilk programı ise, saat 16.00 da gerçekleştirilen, “Ergenekon, AKP ve Kontrgerilla Gerçeği” başlıklı paneldi.

Panelde, Partizan, DTP, EMEP adına birer konuşmacının yanı sıra, Av. Behiç Açı katıldı. EMEP adına yapılan konuşmada, kontrgerillanın tasfiye edilmediği belirtile- rek, bu süreçte kitlelerin harekete geçirilmesi gerektiği vurgulanırken, DTP'li panelist tarafından yapılan konuşmada, Ergenekon'un kontrgerilla olmadığına, Ergenekon'un olduğu gibi durduğuna ve devlet içinde bir kısım Kemalist çevrenin AKP-TSK uzlaşmasıyla devreden çıkarıldığına vurgu yapıldı.

Panelde Partizan adına katılan Der- ya Aras ise, yaptığı konuşmada, “Kontrgerillanın tasfiyesi, devletin iç temizliği” olarak propaganda edilen sürecin, ege- men klikler arası iktidar dalaşı olduğuna dikkat çekerek, sürecin sadece ça-

şımadan ibaret olmadığını, aynı za- manda devletin yeniden yapılandırılma sürecinin bir parçası olduğunu altını çizdi. Aras konuşmasının devamında, devletin yeniden yapılandırılmasına ayak uydurulamayan bir kısım Kemalist, ulusalci, Kızıl Elmacı kontrgerilla unsurun tasfiye edildiğini söyledi.

Burjuva-liberal kesimlerin ve çeşitli re- formist çevrelerin, kontrgerillanın tasfiye edildiği yönünde propagandalar geliştirdiği- ne de değinen Aras, konuşmasını, devrimci ve komünistlerin bu gelişmeler vesilesiyle, bir kez daha devlet-devrim konularında MLM tezleri güçlü ve tutarlı bir şekilde ortaya koyması gerektiğini önemle vurgu- layarak sürdürdü.

Festivalin ikinci ve son gününün akşam programında ise yine çok sayıda sanatçının verdiği dinletilerin yanı sıra, Tiyatro İmge ve AKA-Der Mozaik Halk Oyunları vardı.

Festival programı, Grup Kızıl Karanfil, Kısmet Yıldız, Hasan Sağlam, Grup Vardi- ya, Meyman ve son olarak da Ferhat Tunç'un sahne almasıyla sona erdi.

(Kartal)